

پروژەى

زىاننامەى پيغەمبەرەان

السلام جەدو الایمان فی قلبی

۲۰۲۳ ز - ۱۴۴۵ ک

چیرۆکی یه کهم دهرکه وتنی ئادهم

-سهلامی خوای گه وره ی لی بیټ- سه ره تا خوای
گه وره به فریشته کانی راگه یاند که وا ئادهم و
نه وه کانی له سه ر زه ویدا به دی ده هیئی و
به ده سه لات و به تواناش ئه بن؛ ههروه ها کۆشش
ئه کهن و له خیروبییری ناو زهوی ده رئه هیین و به
هه موو شوینیکی زه ویدا بلاو ده بنه وه. خوای
گه وره فریشته کانی بو خواپه رستی له پێش ئادهم
به دی هیئاوه و له گونا ه و تاوان و سه ریچی
پاراستوونی. ههروه ها به خشش و خۆشه ویستی
زۆری پی به خشیون، پشتیوانی و رینمونیشی بو
فه رمانبه ری کردنی خۆی کردوون. به لام له بهر
ئه وهی خوای گه وره ئادهم و نه وه کانی له هه له و
گونا هه نه پاراستووه، بۆیه فریشته کان ترسان
له وهی وهك چۆن خۆیان ئاسمانیان به خواپه رستی
و به زهیی و خاوینی ئاوادان کردۆته وه، نه وه کانی
ئادهم سه ریچی و که موکورتی بکهن و نه توانن
وهك فریشته کان سه رزهوی به خواپه رستی
ئاوه دان بکه نه وه.

فریشتەکان وایان ئەزانی خۆیان لە نەوێ ئادەم
 باشتەرن، بۆیە لە لای خوای گەورە پاكانەى خۆیان
 کرد و بە خوای گەورەیان وت: چۆن کەسى تر
 دروست ئەکەى لە کاتی کدا ئێمە بە دڵسۆزییەو
 پاکی و بێگەردیت بۆ دانهێن و سوپاست ئەکەین
 و ناوت بە پیرۆز پێشکەش، کەچی ئەوانەى سەر
 زەوى بەتاوانکردن سەرزەوى خراپ ئەکەن و
 بەهۆى سوود و قازانجى دنیاو جیاوازی
 ئەکەوێتە نێوانیان و ئەوکاتەش خۆی زۆر
 دەپێژن و گیانی پاك و بێتاوان ئەکوژن؟!
 پلەوپلەى ئادەم -سەلامى خوای گەورەى لى بێت-
 خوای گەورەش وەلامى فریشتەکانى دایەو و دڵ
 ئارامى کردنەو و فریشتەکانى تێگەیان؛ کە خوای
 گەورە پێشکەش زۆرى لە نەوێ ئادەم گرتوو و
 بە دەستى خۆى ئادەمى دروست کردوو و لە
 گیانى خۆى گیانى پێدا کردوو... راستەوخۆش
 خوای گەورە ئادەمى فێرى ناوەکان و زانیارییە
 پێویستیەکان کردوو بە جۆریك هەتا ئامادەیان
 هەبى لە راستییەکان و سوننەتەکانى خوای
 گەورە و لە یاساكانى ناو گەردوون تێگەن، بەمەش
 ئەتوانن لە سەر زەوى دەسەلات پەیدا بکەن و زەوى
 نۆژەن و ئاوەدان بکەن و

چیرۆکی دوو ه م ئیدریس علیه السلام

خودای گه وره ده فه رموی: {وَإِسْمَاعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِّنَ الصَّابِرِينَ} (۸۵). وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُمْ مِّنَ الصَّالِحِينَ {۸۶}. الأنبياء.

واته: یادی (اسماعیل و ادريس و ذوالکفل) یش بکه ره وه، هه ریه که له وان (له تاقیکردنه وهی جوړا و جوړهکاندا سه رکه وتوو بوون) له خوگر و ئارامگران بوون. ئیمه هه موویانمان خسته ژیر سایه ی ره حمه ت و میهره بانی خو مانه وه، چونکه به راستی ئه وانه له چاک و پاکان.

هه روه ها خودای گه وره له سوره تی (مریم) دا ده فه رموی: {وَإِذْ كُنَّا فِي الْكِتَابِ إِدْرِيسَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَّبِيًّا} (۵۶). وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا {۵۷}. مریم.

واته: هه روه ها له قورئاندا باسی ئیدریس بکه، چونکه ئه ویش پیغه مبه ریکی زور راستکار و راستگو بوو، بویه ریژی زورمان لیگرت و پایه دار و بهرز و بلندمان کرد له جیگه و ریگه ی تایبه تدا.

له (صه حیخی بوخاری) دا هاتوو ه: پیغه مبه ری مه زن () له شه وی (ئیسرا و میعراج) دا و له ئاسمانی چواره م چاوی که وتوو ه به ئیدریس و سه لامی لی کردوو ه: ((..فَأَتَيْتُ عَلَى إِدْرِيسَ فَسَلَّمْتُ، فَقَالَ: مَرْحَبًا بِكَ مِنْ أَخٍ وَنَبِيٍّ)).

واته: هاتم بۆلای ئیدریس و سهلامم کرد ئه ویش
 وهلامی دایه وه گوتی به خیربییت ئه ی براو پیغه
 مبه رنه وه ی ئاده م له دوای ئاده م خوای گه وره
 نه وه ی ئاده می زۆر کرد و به ناوچه کاندایلاوه ی
 پی کردن و مال و دیهاتی زۆریان دروست کرد...
 زهویان دهکیلا و کشتوکالیان دهکرد و له سهری
 دهژیان... خوای گه ورهشیان دهپهرست و
 هاوبهشیان بۆ پهیدا نه دهکرد... نه وه ی ئاده م
 هه موو وهك یهك نه ته وه بوون... باوکیان ئاده م
 بوو... (الله) ش خوای گه وره یان بوو...
 به لام شهیتان چه ز دهکات تۆله ی خوای له ئاده م و
 نه وه ی ئاده م بسه نی؛ چونکه کاتیك شهیتان
 کړنووشی بۆ ئاده م نه برد، خوای گه وره له
 به هه شت ده ری کرد؛ بۆیه شهیتان بانگه وازی بۆ
 بیباوه ری و گومپایی دهستی کردو خه لکی له خوا
 په رستی دوور خسته وه، بۆ ئه وه ی ئه وانیش وهك
 خوای بچه دۆزه خ و نه چنه به هه شته وه...
 ئاده میزاد یان فریشته
 خوای گه وره ویستی وابوو په یامبه ریك له
 ئاده میزاد بۆ نه وه ی ئاده م بنیری، قسه یان له گه لدا
 بکات و ئامۆژگاریان بکات،

چونكه خواى گه وره يه كه يه كه قسه له گه ل
 هه موو خه لك ناكات، له بهرئه وه خواى گه وره له
 ئاده ميزاد خوڤيان يه كيكي بو ناردن تا خه لكى
 بيناسن و له قسه كانى تيبگهن. - چونكه ئه گهر
 پيغه مبه ر فريشته بووايه خه لكى دهيان وت: ئيمه
 ناتوانين وهك ئه و بكهين، ئه و فريشته يه و ئيمه
 ئاده ميزادين.. ئه خوڤين و ئه خوڤينه وه، مال و
 منالمان

هه يه، چوڤن خوداپه رستى بكهين؟
 به لام ئه گهر پيغه مبه ر ئاده ميزاد بى پييان ئه لى:
 خو منيش وهك ئيوه ده خوم و ده خومه وه، مال و
 مناليشم هه يه، خواى گه وره ش ده په رستم، ئيتر
 ئيوه بوچى نايپه رستن..؟ - ئه گهر پيغه مبه ر
 فريشته بووايه خه لكى دهيان وت: فريشته برسى
 و تينووى نابى، نه خوڤش ناكه وى و نامرى،
 گيروگرفتى ژيانى نيبه و خواى گه وره له ياد
 ناكات، له بهرئه وه ئه توانى خوا په رستى بكات..!
 به لام ئيمه برسى و تينوومان ئه بى و نه خوڤش
 ئه كه وين و ئه مريڼ، گيروگرفتى ژيانمان هه يه و له
 خواى گه وره بيئاگا ده بين، ئيتر چوڤن ئه توانين
 خواپه رستى بكهين و هه ميشه له يادمان نه چيىت؟

به لām ئە گەر پيڤه مبه ر ئاده ميزاد بي پييان ئە لي:
 خو منيش وهك ئيوه برسي و تينووم ئە بي،
 نه خووش ده كهوم و ئە شمرم، له ژيانيشدا
 گيرو گرافتم تووش ئە بي، خواي گه ورهش
 ئە په رستم و هه ميشه له ياديشمه و لي بي ئاگا
 نابم، ئيتري ئيوه بو چي خواي گه وره نا په رستن؟
 ئيدريس پيڤه مبه ري خوايه له دواي ئاده م و (شيث)
 خواي گه وره پياويكي به ناوي ئيدريس هه لېژاردو
 كردي به يه كه م پيڤه مبه رو بو نه وه ي ئاده مي نارد،
 تا واز له گومراني بيئن و بو خواپه رستي
 راسته قينه بگه رينه وه... ئيدريس (سه لامي خواي
 گه وره ي لي بيت) پياويكي به ئارام و راستگوو
 زور به ريزي نه وه ي ئاده م بوو، له بنه ماله يه كي
 ناودار بوو، (شيث) كه كوري ئاده مه باپيري باپيري
 ئيدريسش بووه و له دواي وه فاتي ئاده م كاروبارو
 رينو و ماييه كاني شه ريعه تي ئاده مي به ريوه
 بردوو، ئيدريس (سه لامي خواي گه وره ي لي بيت)
 له شاري بابل له دايك بووه و له وييش گه وره بووه،
 هه ر له منالېشه وه زانياريه كاني شه ريعه تي ئاده م
 و ئاموژگاريه كاني (شيث) ي وه رگرتوووه و لييان
 تيگه يشتوووه،

کاتیکیش گه و ره بوو خوی گه و ره به خششی
 پیغه مبه رایه تی پیداو ناردی بو سهر نه وهی ئاده م،
 تا واز له هاو هل بو خوا په یدا کردن بهینن و بو لای
 خوی گه و ره بگه ری نه وه و له سهر شه ریعه تی ئاده م
 و پیاو چا کانی پیشینه خوا په رستی بکه ن... به لام
 که میك له نه وهی ئاده م گوپرایه لیان کرد،
 خراپه کارانیش ئاموژ گاریه کانیان نه بیست و
 له سهر لاری خو یان به رده وام بوون... بو یه
 ئیدریس و باو هردارانی هاو هلئو و شار هیان
 جیه پیشت و به ره و میسر کوچیان کرد.
 بانگه وازی ئیدریس

شه یتان وازی له نه وهی ئاده م نه هی ناو
 خراپه کارانیش به قسه یان کردو له سهر بیباو هری و
 هاو هل بو خوا په یدا کردن به رده وام بوون و وایان
 نه زانی نه وه ئایینی راسته و له باو و با پیرانیان نه وه
 بو یان ماو ه ته وه... له بهر نه وه ئیدریس (سه لامی
 خوی گه و ره ی لی بیت) سهر له نوئ بانگه وازی
 نه وهی ئاده می بو ئایینی راستی خوی گه و ره و
 په کتاپه رستی و خوا په رستی کرده وه، تا له دونیادا
 به کرده وهی چا که وه خو یان خه ریک بکه ن و له
 دواړو ژبشدا له سزای خودای گه و ره رز گاریان
 بیت

چیرۆکی سییه م چیرۆکی نوح///

خودای گه وره له سورته تی (نوح) دا ده فه رموی:
{إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ
أَنْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ} (۱). قَالَ يَا قَوْمِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ
مُّبِينٌ (۲). أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّكُوا قُوَّةً وَأَطِيعُوا (۳).
يَغْفِرْ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُخَخِرْكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى إِنَّ
أَجَلَ اللَّهِ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (۴).
واته: به راستی ئیمه نوح مان په وانه کرد بۆلای
قه ومه که ی، فه رمانمان پی کرد که قه ومه که ت
بیدار بکه ره وه پیش ئه وه ی سزایه کی به ئیش
یه خه یان پی بگریت. ئه ویش گوته: ئه ی قه و م و
هۆز و گه لم من بیگومان بیدار که ره وه یه کی
ئاشکرام بۆتان. داواتان لی ده که م که: هه ر خودا
په رستن و له خه شم و قینی، خۆتان بیاریزن و
فه رمان به رداری منیش بن. ئه و کاته خودا
له گونا هه کانتان خۆش ده بیته و ده تانه یلیته وه
بۆ کاتیکی دیاری کراو، بیگومان کاتی دیاری کراوی
خودا وه ختیکی پیش دیت، به هیچ شیوه یه ک
دوانا که ویت ئه گه ر بتان زانیایه.

خودای گه وره به په یامیکی ئیلاهی ی خوځیه وه
 (نوح) ی ره وانه کرد بوگه له که ی بو ئه وه ی بیداریان
 بکاته وه و بانگیان بکات بو په رستنی خودای
 گه وره و واز له بت په رستی بهینن. خودای گه وره
 له قورئانی پیرۆزدا ناوی ئه و پینج بتانه شی هیناوه
 که گه له که ی (نوح) ده یان په رست، ئه ویش له سهر
 زاری گه وره و پیاوماقولا نیانه وه که ده یان گوت:
 {{وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا
 يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا}}. واته: گوئیان
 خه لکینه: نه که ن واز له خودا کانتان بهینن!! نه که ن
 واز له (وود و یه عوق و نه سر) بهینن.
 (نوح) ماوه یه کی زور له ناو گه له که ی ماوه ته وه
 و به رده وام بانگه وازی له گه ل کردوون و ئاموژگاری
 کردوون و داوای لی کردوون که ده ست بهرداری
 بت په رستن بین و پروو له خودا بکه ن. له م باره یه وه
 خودای گه وره ماوه زه مه نی یه که ی دیاری کردووه
 و ده فه رموی:
 {{وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ
 إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ
 }}. {۱۴}. العنکبوت.

واته: بېگومان ئېمه (نوح) مان په وانه کرد بو لای
 قه ووم و هۆزه که ی، هه زار سال په نجا که م
 له ناویاندا مایه وه (نۆسه د و په نجا سال)،
 سه رته نجام لافاو و زریان هه موویانی پیچایه وه
 له کاتیکیدا ئه وان سته مکار بوون.

به لام قه وومه که ی (نوح) زور سه رسه خت و که لله
 ره ق و نه فام بوون، نه ک هه ر به دهم ئامۆژگاری
 یه که یه وه نه ده چوون، به لکو ئینکاری ئه وه یان
 ده کرد که ئه و پیغه مبه ر بیّت و نیرراوی خودای
 گه وره بیّت بۆلای ئه وان چونکه:

۱ - "له دید و بۆچوونی ئه و قه وومه ی (نوح)" نابیّت
 پیغه مبه ر مروّقیک بیّت وه ک ئه وان، به لکو ده بی
 مه لائیکه ت بیّت نه ک له ره گه زی به شهر بیّت.

۲ - ئه وانه ی که باوه پریان پی هی نابوو و دوا ی
 که وتبوون له هه ژار و بی که س و چه وساوان بوون،
 به رای ئه و قه وومه ئه وجۆره که سانه به بی تی فکرین
 دوا ی که وتوون. هه تا گه یشته راده ی ئه وه ی که
 به تۆمه تی درۆکردن (نوح) و باوه رداران خه تابار
 بکه ن:

﴿فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا تَرَاكَ إِلَّا بَشَرًا
 مِثْلَنَا وَمَا تَرَاكَ أَتَّبِعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادُوا أَنْ
 يَنْتَحِبُوا بِدَارٍ وَالرَّأْيُ وَمَا نَرَى لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ بَلْ نَظُنُّكُمْ
 كَاذِبِينَ ﴿٢٧﴾ هود.

واتە: جا ئەو دەستە دەسەلاتدارەى كە بى باوەر
 بوون لەھۆزى نوح گوتيان: ئيمە تۆ تەنھا وەك
 يەكك لەخۆمان دەبين و نابين ئەوانەى
 شوينى تۆ كەوتوون جگە لەوانەى كەھەژار و
 داماوەكانمان و دووربين نين، ژيريان كەمە و
 سادەن. ھەرۈھا نابين ئيوە ھيچ شتىكى
 زياترتان بەسەر ئيمەو ھەبىت، بەلكو ئيمە وا
 گومان دەبەين ئيوە درۆزن.
 (نوح) بەھيچ شيوەيەك كۆلى نەدا لە ئامۆژگارى
 كردنى قەومەكەى بەلام بى سوود بوو، تەنھا
 كەسانىكى كەم پروايان پى ھينا ئەوانەش ھەژار و
 چەوساوەكان بوون كە باسما لى كرد.
 لەقورئانى پيرۆزدا خوداى گەورە ويئەى خو
 بەگەورە زانين و لووت بەرزى ئەو گەلە لەو
 بەتەنگە نەھاتنى (نوح) مان پيشان دەدات و
 روخسارى دزيوى گومرايشيان دەرەخات
 ھەرۈھا ويئەى (نوح) يشمان وا پيشان دەدات كە
 پياويكى بەئارام و بەسۆزە و ھەول دەدات ئەو
 بۆچوونە ھەلەيە لە ميشكيان دەريئيت:

{قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرَاكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ
 {٦٠}. قَالَ يَا قَوْمِ لَيْسَ بِي ضَلَالَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِّنْ
 رَبِّ الْعَالَمِينَ {٦١}. أَبْلُغْكُمْ رَسُولَاتِ رَبِّي وَأَنْصَحْ لَكُمْ
 وَأَعْلَمْ مِّنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ {٦٢}. أَوْعَجِبْتُمْ أَن
 جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِّنْ رَبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ مِّنْكُمْ لِيُنذِرَكُمْ
 وَلِتَتَّقُوا وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ {٦٣}. الأعراف
 واته: دهستهی دهسه لاتداری قه و مه که ی گوتیان:
 به راستی ئیمه تو له نیو گومراییه کی ناشکرادا
 ده بینین!! (نوح) گوتی: ئه ی قه و م و هوژم من هیچ
 گومراییه کم نی یه به لکو من پیغه مبه ریکم و
 له لایه ن په روه ردگاری جیهانیانه وه ره وانه کراوم،
 په یامه کانی په روه ردگارمتان پی راده گه یه نم، من
 دلسوزیتان له گه ل ده که م، ئه وه ی من ده یزانم
 ده ربارهی گه وره یی و بالادهستی خودا، ئیوه
 نایزانن. ئایا ئیوه سه رسام بوون له هاتنی به رنامه و
 یادخه ره وه یه ک له لایه ن په روه ردگار تانه وه، بو سه ر
 پیاویکی (راستگۆ) له خو تان؟ تاییدارتان بکاته وه و
 دینداری و خوداناسی بکه ن، بو ئه وه ی سه ره ئه نجام
 ره حمتان پی بکریت. ئیتر که دیتیان (نوح) واز
 ناهینیت له بانگه وازه که ی و داوایان لی
 ده کاتکه دوور که ونه وه له په رستنی ئه و بتانه و
 ئیمان به خودای گه وره به یینن، هه روه ها که دیتیان

شویڼکه وتوانی ئه و له هه ژاران و بی ده سه لاتان
 و له نیوان ئه مان و ئه وان چه ندین جیاوازی دارایی
 و کومه لایه تی هه یه، بویه مه رجیکی گرانیان
 له سهر (نوح) دانا که (بو ئه وه ی باوه ری پی بهین،
 ده بیته ئه و هه ژار و بی ده سه لاتانه له خوی
 دوور خاته وه و له دینه کهش دهریان بکات). خودای
 گه وره له سوره تی (هود) دا ده فه رموی:

{قَالَ يَا قَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِن كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي
 وَآتَانِي رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِهِ فَعُمِّيَتْ عَلَيْكُمْ أَنُلْزِمُكُمْوهَا
 وَأَنْتُمْ لَهَا كَارِهُونَ} (٢٨). وَيَا قَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ
 مَالًا إِن أَعْجِرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الَّذِينَ آمَنُوا
 إِنَّهُمْ مُّلاقُوا رَبِّهِمْ وَلَكِنِّي أَرَاكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ} (٢٩).
 وَيَا قَوْمِ مَن يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِن طردتُّهُمْ أَفَلَا
 تَذَكَّرُونَ} (٣٠). وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا
 أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ إِنِّي مَلَكٌ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ
 تَزَيَّروا بِحَبْلِ اللَّهِ لَن يَوْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا
 فِي أَنْفُسِهِمْ إِنِّي إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ} (٣١).

واته: نوح گوتی: ئه ی خزمه کانم هه والم بده نی:
 ئه گهر من له سهر ریگه یه کی راست و دروستیم
 له لایه ن پهروه ردگارمه وه و خیر و چاکه و بهزه یی
 خوی پی به خشیم له لایه ن خویه وه، به لام ئه وه
 له ئیوه شاردرابیته وه، ئایا به زور پابه ندتان بکهین
 پی یه وه له کاتی کهدا ئیوه هزی لی ناکه ن و لی ی
 بیزارن؟

ئەى خزمەكانم (خۆ من) لەبرى ئەو بانگەواز و
 ئامۆژگارى يانەم داواى هېچ مال و خەرجىتان لى
 ناكەم، كرى و پاداشتم تەنھا لای خودايە، من
 ھەرگىز ئەوانەى پروايان ھېناوہ لەخوم دوور
 ناخەمەوہ و دەريان ناكەم، چونكە ئەوان بەدىدارى
 خوداى خويان دەگەن (لەپروژى دواييدا)
 وحيسابيان لای خودايە، بەلام بەراستى من ئيوہ
 دەبينم ھۆزىكن خۆتان گيل و نەفام دەكەن
 (بەوہى بەكەم سەيرى ئيماندارانى دەورى من
 دەكەن لەبەر بى كەسى و ھەژاريان).
 ئەى خزمەكانم كى دەتوانيت يارمەتيم بدات
 بەرامبەر خوداى گەورە (لە سزاي خودا
 بمپاريزيت) ئەگەر ئەو ئيماندار و دوستانەى خودا
 دەربكەم و لەخۆميان دوور بخەمەوہ و ئايا
 بىرناكەنەوہ (كە شتى واناييت و دروست نى يە
 بۆكەسيك خودا ناس بيت)؟. خۆ من پيتان نالييم
 گەنجينەكانى خودا لای منە، وناشليم غەيب و
 ناديارەكان دەزانم ھەروەھا نالييم من فرىشتەم،
 بەوانەش نالييم كەلەبەر چاوى ئيوہ سووك و بى
 ريزن خودا هېچ خيريان بەسەردا نارژينييت، خودا
 خۆى ئاگادارە بەوہى لەدەروونى ئەواندا ھەيە،
 بيگومان من ئەو كاتە لەستەمكاران دەبم (ئەگەر
 ئەو ھەژارانە دەربكەم).

قسه کانی (نوح) کاریگه‌ری له سهر ده‌روونی
 قه‌ومه‌که‌ی نه‌بوو، به‌لکو به‌وپه‌ری سه‌رکیشی و
 به‌ربه‌ره‌کانی یه‌وه په‌دیان دایه‌وه. خودای گه‌وره
 ده‌فه‌رموی:

{قَالُوا يَا نُوحُ قَدْ جَادَلْتَنَا فَأَكْثَرْتَ جِدَالَنَا فَأْتِنَا بِمَا
 تَعِدُّنَا إِن كُنتَ مِنَ الصَّادِقِينَ} (۳۲). قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيكُمْ
 بِهِ اللَّهُ إِن شَاءَ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ} (۳۳). وَلَا يَنْفَعُكُمْ
 نُصْحِي إِن أَرَدْتُ أَنْ أَنْصَحَ لَكُمْ إِن كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ
 يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ} (۳۴). هود

واته: (خه‌لکه‌که) گوتیان: ئه‌ی نوح به‌پراستی زۆر
 له‌سه‌ری چوویت و زیاد له‌پیویست به‌ربه‌ره‌کانی و
 شه‌ره‌قسه‌ت له‌گه‌لدا کردین، ده‌ی ئه‌و سزایه‌مان بو
 به‌ینه‌که‌هه‌ره‌شه‌ی پی ده‌که‌یت و هه‌میشه‌باسی
 ده‌که‌یت و ده‌مانترسینی پی، ئه‌گه‌ر تو

له‌پراستگۆیانیت. (نوح) له‌وه‌لامدا گوتی: ئه‌وه
 به‌ده‌ست خودایه، و به‌پراستی ته‌نها ئه‌و بو‌تان
 پێش ده‌هینی‌ت و ئیوه ناتوان (له‌سزای خودا)
 ده‌رباز بن. (وادیاره) ئامۆژگاری و دلسۆزیم بو‌تان
 سوودتان پی ناگه‌یه‌نی‌ت ئه‌گه‌رچی به‌وه‌یت
 به‌رده‌وامیشیم له‌سه‌ر ئامۆژگاریتان، ئه‌گه‌ر خودا
 بیه‌وه‌یت سه‌رگه‌ردانتان بکات، ئه‌و په‌روه‌ردگانتانه
 هه‌ر بۆلای ئه‌ویش ده‌گه‌رینه‌وه .

دوای سه‌دهه‌ها سال بانگه‌واز، (نوح) په‌نای برده لای
 په‌روه‌ردگار وداوای لی کرت که فریای بکه‌ویت له
 و ئه‌زیه‌ت و ئازارانه‌ی که ده‌یچیژیت به‌ده‌ست
 گه‌له‌که‌یه‌وه، خودای گه‌وره ده‌فه‌رموی:

{قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا {٥} فَلَمْ
 يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا {٦} وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ
 لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا أَصَابِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ وَاسْتَغْشَوْا
 ثِيَابَهُمْ وَأَصْرُوا وَاسْتَكْبَرُوا اسْتِكْبَارًا {٧} ثُمَّ إِنِّي
 دَعَوْتُهُمْ جِهَارًا {٨} ثُمَّ إِنِّي أَعْلَنْتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ
 إِسْرَارًا {٩} فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا
 {١٠} يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا {١١} وَيُمْدِدْكُمْ
 بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَلْ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلْ لَكُمْ أَنْهَارًا
 {١٢} } نوح.

واته: ئه‌ی په‌روه‌ردگارم من به شه‌وو به‌رۆژ بانگی
 قه‌وم و گه‌له‌که‌مم کرد بو (پروا هی‌نان). وه‌تا بانگم
 ده‌کردن ئه‌وان زۆرت‌ر دوور ده‌که‌وته‌وه

لیم. وه‌بی‌گومان من هه‌رکات بانگم ده‌کردن (بو
 پروا هی‌نان) تا لی‌یان خو‌ش بیت، ئه‌وان په‌نجه‌یان
 ده‌خسته گوی‌چکه‌یانه‌وه تا نه‌بیستن، وه‌ج‌له‌کانیان
 ده‌دا به‌سه‌ر وچاویاندا تا نه‌مبینن، زۆر گه‌رم بوون
 له‌سه‌ر بی‌اره‌ری و سه‌رکی‌شیان ده‌کرد، چۆن
 سه‌رکی‌شی یه‌ک، له‌پاشان به‌ئاشکرا بانگم کردن و
 (تارم بو دان).

ئىنجا من بەروونی و بەبى پەردە ھەموو شتېکم
 بۆ باس کردن، ھەندى جاریش بەنھىنى قسم
 بۆدەکردن (بۆ تاکە تاکە و خىزانەکانیان).
 بەردەوام پيم دەگوتن داواى لىخۆشبوون
 لەپەرەردگارتان بکەن چونکە بەراستى
 پەرەردگارتان زۆر لىخۆشبوو. بارانتان بەلیمە و
 خورەم بۆدەبارىنیت. مال و سامان و نەوہتان پى
 دەبەخشیت، وەباخ و باخاتى زۆرتان دەداتى،
 پرووبار و چەم و جۆگەتان بۆبەدى دىنیت.
 لەپاشان (نوح) ھەولى ئەوہ دەدات بو سەرئىچ
 راکيشانيان بەلای قودرەت و تواناو نىعمەتەکانى
 خودا بەلکو بەوہيان باوہر بىنن، خودای گەورە
 دەفەرئى:

{مَالَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا} (١٣). وَقَدْ خَلَقَكُمْ
 أَطْوَارًا (١٤). أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ
 طِبَاقًا (١٥). وَجَعَلَ الْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ الشَّمْسُ
 سِرَاجًا (١٦). وَاللَّهُ أَنْبَتَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا (١٧). ثُمَّ
 يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا (١٨). وَاللَّهُ جَعَلَ
 لَكُمْ الْأَرْضَ بِسَاطًا (١٩). لِتَسْلُكُوا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا
 (٢٠). نوح.

واته: ئه وه چیتانه ئیوه قه دری خودا نازانن،
 بۆریزی بۆ دانانیڭ و لی ناترسن. خو ئیوه پیشتەر
 نه بوون؛ ههر خودا خوئی به چهنه قوناغدا ئیوهی
 تیپه راند و دروستی کردن. ئایا سه رنجتان نه داوه
 چون خودا هه وت چینی ئاسمانی دروست
 کردووه؟ مانگی گیراوه له ناویاندا به پرووناک و
 رۆژیشی گیراوه به چرا. ههر خودا خوئی ئیوهی
 له خاکی زهوی به دیهیناوه و پیی گه یاندوون.
 پاشان ده تانمرییت و ده تان باته وه ناوی،
 ههر کاتیش بیه ویت ده رتان ده هیئتته وه. ههر ئه و
 خودایه زهوی بۆراخستوون تا (به ئاره زووی
 خوستان) هاتو چۆ بکه ن به ریگه کراوه کانیدا.
 دواي نۆسه د و په نچا سال له بانگه واز کردن و
 کۆششیکی زۆر له پیئاوی ریئمایي کردنی گه له که ی،
 کۆمه لیکی که م نه بیئت هیچ که س به دهم
 بانگه وازه کهیدا نه چوو، بگره به درۆشیان خسته وه
 و ته نانه ت وه سفی شیتیشیان دایه پالی، هه تا
 گه یشته راده یه ک که ههره شه ی به ردباران کردن
 (ره جم) یان لی کرد:

{{قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَا نُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ
 .}}. الشعراء

واته گوئیان: ئه ی (نوح) ئه گه ر کۆل نه دهیت و
 کۆتایی به م باسانه نه هیئت، به راستی له ره جم
 کراوان ده بیت (به ردبارانت ده کهین).

بُوِيه (نوح) پهنای برده وه بهر خودای گه وره
 وسکا لای له ده ست گه له که ی له لا کردن:
 {{قَالَ رَبِّ إِنِّي قَوْمِي كَذَّبُونِ {۱۱۷}. فَأَفْتَحْ بَيْنِي
 وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَنَجِّنِي وَمَنْ مَّعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ
 {۱۱۸}.}} الشعراء

واته: گوئی ئەی پەرۆهردگار بەراستی قەومەکم
 پڕوایان پێ نهکردم. که واتە داواکارم سەرکه و تنم
 پێ بێخشیته به سەریاندا و دەروم لێ بکهیتەوه و
 خۆم و ئیماندارانی یاهوهریشم پزگار بکهیت.
 ههروهها نژای تیاچوونی له گه له کهی کرد: {وَقَالَ
 نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْ عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا
 {٢٦}. إِنَّكَ إِن تَذَرَهُمْ يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا
 فَاجِرًا كَفَّارًا {٢٧}}. نوح

واته: ئەي پەروەردگار هېچ كەسپك لەبى پىروايان
لەسەر زەهويدا مەهپەلە و تۆويان بېرە. چونكە
بەپراستى تۆ ئەگەر وازيان لى بهينيت هەرچى
بەندەكانى تۆيە گومپراى دەكەن و كەسپشيان لى
نابىت (لەنەوہى تازە) مەگەر خراپەكار و تاوانبار
نەبىت.

ژیانی نوح به شی یه که م

دوای کۆچی دوایی باوکی مروّقایه تی (آدم)
سهلامی خوای له سهر بیّت، مندالاًو نه وه کانی
له سهر ریبازی باوکیان بهرده وام بوونو خواناسو
خواپه رست مانه وه و هاوبه شیان بۆ خوای گه وره
پریار نه ده داو، ههر له سهر هه مان پرۆگرامی
باوکیان بهرده وام بوون تا هه زاران سالا دوای
کۆچی دوایی باوکیشیان.

ابن عباس ده لیت: ماوه ی نیوان ئاده مو نوح
سهلامی خوایان له سهر بیّت ده سه ده بووه
هه ردووکیان له سهر شه ریه ته ریگای راستو
دروست بوون ... حاکم ریوایه تی کردوو له
(المستدرک) دا به ژماره (۳۶۱۳) و ده لیت: ئەم
فه رمووده یه سه حیحه به درێژایی چه ن دین سال،
به چاکه و چاکه کاری ده ژیانو له هه موو خه لک
باشتر خواپه رستیان ده کرد، مه ردوو میش ئەوانیان
زۆر خوڤ ده ویستو باشیان ده ناسینو پیگه و
مه کانه تیکی به رزیان هه بوو له ناو ده روونی
خه لکداو که ژماره ی ئەو که سه چاکو پا کانه پینج
که س بوون، به ناوه کانی (ود، سواع، ویغوث،
ویعوق، ونسر).

دوای ماوهیهک هەر پینجیان کۆچی دواییان کردو،
خەلک بە پەرۆشو نیگەرەن بوون بۆ مائاوااییانو لە
دوونیا دەرچوونیانو بەتێکراییی بۆیان دەگریانو
ماتەمو خەمو پەژارە دایگرتن، بۆیە شەیتان ئەم
پەرۆشو حوزنە بەهەل زانی و وەسوەسەو
دلەراوکیی خستە

دلی کۆمەلێک هاوێل و هاوڕێیانو تا لە ئەنجامدا
بیریان لەوێ کردەووە بۆ پرکردنەوێ ئەو بۆشاییە
لە دلیاندا دروستبووە لە شیوەی ئەوان پەیکەریان
بۆ دروست بکەن، بۆ ئەوێ هەمیشە لە یادیانبنو
هەرگیز لە بیریان نەچنەووە، شەیتان دەستی بەکار
کردوو راستەخۆ شیوەی پەیکەرتاشینی فیری ئەم
خەلکە دەکرد بۆ ئەوێ پەیکەر بۆ ئەو پیاو چاکانە
دروست بکەن، پینج پەیکەریان لە شیوەی ئەو
پیاو چاکانەدا دروست کردو، دواتر شەیتان لە
رێگەی وەسوەسەو جارێکی تر هەولیدا بۆ ئەوێ
ئەم پەیکەرە لەناو شوێنی پەرستگاکانیان دابنێن،
بۆ ئەوێ لەکاتی عیبادهتا بەرگریان لێ بکەن، ئەم
کارەیان ئەنجامداو هەر لەسەریشی بەردەوام
بوون تا هەموو ئەو کەسانە مردن کە ئەم
پەیکەرەیان دروست کردبوو، دوای ئەوانیش
کۆرەکانیان هاتنە پێشەووە دواتر نەوێکانیان،

تا له ئەنجامدا ھۆکاری دروستکردنی ئەو
پەیکەرانیان لەبەر چووێوە کە لەلایەن بابو
بایرانیانەو دروستکراوون، ئینجا شەیتان وەک
پیشەیی ھەمیشەیی خۆی، دەستی کردەو بە
دروستکردنی وەسوەسە.

کە ئەم پەیکەرانی لەلایەن بابو بایرانیانەو
پەرستراوونو عیبادەتیان کردوون، وە ھۆکاری
سەرکەوتن و رزق و رۆزیا بونە، ھەر بۆیە
خەڵکە کە دەستیان کردەو بە بت پەرستی، کە ئەم
بت پەرستی بە سەرەتای دەستی کردنی بت
پەرستی دائەنرێت لەسەر زەویداو بوو بەسەرەتای
سەرھەڵدانی ھاوبەش بپارێدان (الشرك بالله) بۆ
خوای گەورە، جیل لەدوای جیل ئەم شیرکو بت
پەرستیە بڵاوی ئەبووێوە تا وای لێ ھات تەواوی
سەر زەوی گرتەو بەشیوەیەکی بەربلاو
تەشەنە دەکرد.

پاشان خوای گەورە ئیرادەی خێرو چاکەی بپارێدا
بۆ دانێشتوانی سەر زەوی و ویستی لە کوفرو
گومرایی و سەرگەردانی رزگاریان بکات، لە رێگەی
ناردنی پیغەمبەر لە خۆیان بۆ بانگ کردنیان بۆ
خواپەرستی راستەقینە و یەکتاپەرستی،

خوای گه وره چه زره تی (نوح) ی ره وانه کردو کردی
 به پیغه مبه ر، نوح (علیه السلام) به سروشت
 پرواداریکی بهرز بوو، هه میسه باسی په یمانی
 خودای ده کرد بو چه زره تی ئاده مو کوپرو نه وه کانی،
 کاتییک خوای گه وره کردی به نوینه ری خوئی و
 په یامی ئاسمانی پیسپارد، رووی کرده گه له که ی و
 بانگی ده کردن بو خواپه رستی و دوور که وتنه وه له
 بت په رستی و نه فامی، خوای گه وره ده فهرموو آ
 [لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ
 مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمِ
 عَظِيمٍ] (الاعراف: ۵۹) واته: سویند به خوا به
 پیغه مبه ربه تی (نوح) مان نارد لای هۆزو
 نه ته وه که ی خوئی و گوئی ئه ی هۆزو نه ته وه و گه لی
 من به س (الله) بپه رستن، که جگه له و هیچ
 خواپه کی تر نییه شیاوی په رستن بیّت، واته: نابآ
 په پره وی له به رنامه ی هیچ که سیکی تر بکه ن،
 چونکه ئه گه ر ئیوه پروا نه هیئن، به راستی من له
 سزای ئه و رۆژه گه وره یه لیّتان ده ترسم که دیته
 پیّشه وه. ئینجا (نوح) سه لامی خوای له سه ر بیّت
 سه رنجی گه لو نه ته وه که ی خوئی راکیشا بو
 بیرکردنه وه له نازو نیعمه ته کانی خودای گه وره که
 به سه ریدا رشتوونو تا فکرین له چه ندین به لگه و
 نیشانه ی گرنگ له ناخو لاشه و ده روونی خوئیانو
 بوونه وهر به گشتی.

ههروهك خودای گهوره لهسهر زمانی (نوح)
سهلامی خوای لهسهر بیټ، دهفهرمووی:

[مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا* وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا* أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا* وَجَعَلَ الْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ الشَّمْسُ سِرَاجًا* وَاللَّهُ أَنْبَتَكُمْ مِّنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا* ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا* وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ بِسَاطًا* لِتَسْلُكُوا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا] (نوح: ۱۳-۲۰)

واته: ئهوه چیتانه له گهورهی و شکۆمهندی خوا
ناترسن، خو بیگومان خوای گهوره ئیوهی به چه ند
قوناغیک دروست کردوو له تنوکا ئاو، خوینپاره،
گۆشتپاره..هتد، وه ئایا نه تان بینیه چۆن خوا
حهوت ئاسمانی نهۆم لهسهر نهۆم دروست
کردوو وه مانگی کردوو رووناکی تیایاندا، واته:
ئاسمانی یه که می پآ رووناک کردۆته وه، وه به
هه موو ئه ستیره کانیش چونکه ئه وانیش
هه ربه که یان مانگیکی خوئی هه یه و خۆریشی
کردوو به چراو هه موو بوونه وهر سوودی لی
وهرده گرا، وه خوای تاکو ته نیایه ئیوهی له
توخمه کانی زهوی روواندونی به روواندن وهک
رووه کو گیا، پاشان دواي مردنتان ئه تان گیریتته وه

بۆ ناوی و له و آ به فهرمانی خوئی ئەشاردرینهوه، وه
 ئەتان هیئیتتهوه دهرهوه، له زهوی بهدهرهینان،
 واته: زیندووتان ئەکاتهوه به دادگهرانهش
 پاداشتو تۆلهتان دهست ئەکهوئتهوه، وه
 ههرخودایه زهوی بۆ ئیوه راخستووه به
 راخستنیک لهسهری قهرار بگرن، تا به ئاسانی
 بهرپگا فراوانو دۆلهکانیدا پرۆن، دهسا بۆ وورد
 نابنهوهو بیر ناکهنهوه.. تا ئیمان و باور بیئن
 پاشان (نوح) سهلامی خوای لهسهر بیئت، دهستی
 کرد به قسهو گفتوگو لهگهل گهل و هۆزی خوئی به
 زمانیکی پاراوو رهوانبیژیو، بهشیوهیهکی جوانو
 پوخت گهورهیی ئیمان هینان به خوای تاكو
 تههای بۆ روون دهکردنهوهوه، سوودی تهوبهوه
 پهشیمانیو گهپرانهوه بۆ لای خوای گهوره لهسهر
 تاوانی بتهپرستی بۆ روشن دهکردنهوهوه، داوای لی
 دهکردن که پاشگهزبینهوهوه داوای بهخشین له
 خوای میهرهبان بکهن. به گهلهکهی دهگووت:
 [فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا * يُرْسِلِ
 السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا * وَيُمْدِدْكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ
 وَيَجْعَلْ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلْ لَكُمْ أَنْهَارًا * مَا لَكُمْ لَا
 تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا] (نوح: ۱۰-۱۳).

واته: جا بهردهوام پييم گوتن: داواي ليخوشبوون
 له پيروهر دگارتان بکهن، چونکه ههميشه گوناح
 پوښه، نه گهر ئيوه پروا بيښن به فەرمانه کاني خوا،
 بارانتان په يتا په يتاو به ليزمه بو ده بارينيت، وه
 رزقو دارايي و کوري زورتان پي ده به خشيت، که
 چه ندين باخو بيستانان دداتي که باشتريڼ
 هوکارن بو رابواردنو خوشي گه لان، وه ئاوو
 رووباري زوريشتان بو به دي دينيت که له ژير بنکي
 دره خته کانيه وه، نه و چومه ئاوه دي و دپروات.
 به لام هوږو نه ته وه که ي نه و په يامه يان ره تکرده وه و
 پشتيان تي کردو به درو و کوفريان له قه له مداو،
 ناماده نه بوون گوي بگرن و به لکو ليي
 دوور که و تنه وه و سه ره په نجه کانيان نه خسته ناو
 گوي چکه يانه وه بو نه وه ي گوي بيستي قسه کاني
 نه بن، وه دهمو چاويشيان داده پوشي بو نه وه ي
 نه يبينن، (نوح) سه لامی خواي له سه ر بيت،
 دهستي به نزاو پارانه وه کرد له خواي گه وره و
 ده يگوت: [قَالَ رَبِّ اِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا *
 فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي اِلَّا فِرَارًا * وَاِنِّي كَلَّمَا دَعَوْتُهُمْ
 لَتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا اَصَابِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ وَاسْتَغْشَوْا
 ثِيَابَهُمْ وَاَصْرُوا وَاَسْتَكْبَرُوا اسْتَكْبَارًا] (نوح: ۵-۷)

واته: ووتی: ئه‌ی په‌روه‌ردگارم .. به‌راستی من به
 شه‌وو روژ بانگی گه‌له‌که‌مم ده‌کرد بو پرواهینانو
 یه‌کتاپه‌رستی، به‌لام تا ده‌هات زیاتر دوور
 ده‌که‌وتنه‌وه‌و هه‌لده‌هاتن، وه به‌راستی هه‌ر کاتیک
 بانگم ده‌کردن بو ئیمانو ته‌وحید تا تو لییان خوش
 بیت، په‌نجه‌یان ده‌خسته‌گوښانه‌وه، وه خوښان
 داده‌پوښی به‌جلو به‌رگه‌کانیان، بو ئه‌وه‌ی ووته‌کانم
 نه‌بیستنو نه‌مبینن، وه سووربوون له‌سه‌ر بی
 پروایی و خوښان زور به‌گه‌وره‌ده‌زانی و شوینم
 نه‌که‌وتن.

ژماره‌یه‌کی که‌م نه‌بی له‌گه‌له‌که‌ی ئیمانیان نه‌هینا،
 که ژماره‌یان هه‌شتا که‌س ده‌بوو، زوربه‌یان له
 چینی هه‌ژارو که‌م ده‌رامه‌ت بوون، به‌لام خانه‌دانو
 ده‌سه‌لاتداره‌کانی نه‌ته‌وه‌که‌ی به‌پیری بانگی
 راسته‌قینه‌یه‌وه نه‌هاتنو ره‌تیاں ده‌کرد هوه‌و بگره
 تۆمه‌تباریان ده‌کرد به‌وه‌ی شیت بووه‌و گالته‌یان
 به‌و که‌سانه‌ ده‌کرد که ئیمانیاں پیی ده‌هینا، چونکه
 فه‌قیرو هه‌ژار بوون، وه داوايان له (نوح) ده‌کرد له
 خوښان دوورخاته‌وه تاوه‌کو لی رازی بنو باوه‌ری
 پا بینن، ئه‌مه‌ش یاری و فیلیکی گلاو بوو له‌لایه‌ن
 بی پرواکانه‌وه له‌دژی په‌یامه‌که‌ی، هه‌ر بو‌یه (نوح)
 سه‌لامی خوی له‌سه‌ر بیت هه‌ر زوو له‌پیلانه‌که
 تیگه‌یشتو پیی گوتن:

[وَيَا قَوْم لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ
وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّهُمْ مُلْقَو رَبِّهِمْ وَلَكِنِّي
أَرَاكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ * وَيَا قَوْم مَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ
إِنْ طَرَدْتُهُمْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ * وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي
خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ إِنِّي مَلَكٌ وَلَا
أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدِرِي أَعْيُنُكُمْ لَنْ يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا اللَّهُ
أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنْفُسِهِمْ إِنِّي إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ] (هود: ٢٩-٣١)

واته: ئه‌ی قه‌ومو هۆزی من: بزانی که من له
به‌رامبه‌ر گه‌یاندنی ئه‌م په‌یامو به‌رنامه‌یه‌م، هه‌یچ
پاداشتی‌کم له ئیوه‌ ناوی، هه‌تا به‌ لاتانه‌وه‌ قورس
بی‌تو بو‌تان نه‌دری‌ت، چونکه‌ پاداشتی من هه‌ر
له‌سه‌ر خوایه‌و هه‌ر له‌وم ده‌وی، هه‌رگیزیش
ئه‌وانه‌ی باوه‌ریان هه‌ی‌ناوه‌و شوینم که‌وتوون له‌به‌ر
قسه‌ی ئیوه‌ دووریان ناخه‌مه‌وه‌، (دیاره‌ ئه‌وان
داوایان کردبوو که: پرواداره‌کان له‌ کو‌رو
دانیشه‌تنه‌کاندا وه‌ده‌رنآ، ئه‌وسا دینه‌ لای هه‌روه‌ک
قوره‌یش هه‌مان داخوازیان له‌ پی‌غه‌مبه‌ر هه‌بوو)،
چونکه‌ بی‌گومان ئه‌وان له‌ روژی قیامه‌تا له‌گه‌ل
په‌روه‌ردگاری خو‌یان دیده‌نی ده‌که‌ن به‌ دیداری
شاد ده‌بنو شکایه‌تی من ده‌که‌ن له‌ لای ئه‌و، به‌لام
راسته‌یه‌که‌ی من ئیوه‌ به‌ هۆزو گه‌لیکی نه‌فامو
نه‌زان ده‌بینم، ئه‌گه‌نا چۆن داوای ده‌رکردنی ئه‌و

ئيمانداره هه ژارانەتان دەکرد، و بە گێله پياوو
نەزانتان دەزانين، ئەي قەومو ھۆزى من، چ كەسآ
دەتوانا يارمەتيم بداو لە سزاي خوا رزگارم بكا
ئەگەر ئەو پڕوادارانەم دوورخستەووە دەرم كردن،
ئايا ھيچ بېر ناكەنەووە كە چەندە تاوانە
دەركردنيان، من ھەر لەبەرئەوھى پيغەمبەرم ناليم
گەنجينەو خەزینەي خوا لای منە، تا ئەوھى شوينم
دەكەولئ دەولەمەندى بكەم، ناشليم من ئاگام لە
ناديارو شتى غەيبیە، ناشليم من فريشتهیەكم،
نێردراوم بۆ لاتان تا بە درۆزنم بزائن، وە ناشليم
بەو ئيماندارانەي كە لەبەرچاوى سوكو بآ نرخن، كە
خوا ھەرگيز خيرو چاكەيان لەگەل ناكاو لەسەر
رێگەي راست نين وەك ئيوە پیتان واىە، خوا
خۆي چاك دەزانلئ چ لە دلأو دەروونيان دايە، و
پاداشو تۆلەشيان ھەر بەپيئى ئەوھى لەنيو دليان
دایە دەداتەووە، ئەگەر من ئەو بەكم كە ئيوە
دەيلين، بېگومان دەچمە ريزى ستەمكارانەووە.
(نوح) سەلامى خواي لەسەر بيت، بآ ئوميد نەبوو
لە ھۆزو نەتەووەكەي، ھەميشە بانگى ئەكردن بۆ
لای رێگەي خوا، بەيانىو ئيوارە بە ئاشكراو نھيئى،
لە مالەكانيانو لە شوينە گشتيەكان ھەر لەگەليان
خەريك بوو قەناعەت پي ھينانيانى ئەدا، تا رۆژو
مانگو سال رويشتنو بگرە نۆسەدو پەنجا سال
بانگەوازي ئەم پەيامە دريژەي كيشا، (نوح) بەبلي

ماندوو بوون بهرده وامه له سهر ریپازه که ی
 وبانگه شه ی خواپه رستی، که چی ته نها یه ک
 که سیشی دوا ی نه که وت، دهر که وت بو ی که
 سه رکه وتوو نابیت له گهل ئه م بی پروایانه دا، و
 خوا ی پهروه ردگاریش له ریگه ی وه حیه وه ئه مه ی
 بو پشت راست ده کاته وه و ده فهرمووا: [وَأَوْحِي
 إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ لَن يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَنْ قَدْ آمَنَ فَلَا
 تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ] (هود: ۳۶).

واته: وه حی و سروش بو نوح هاته خواره وه و
 گووتی: ده بلی چاک بزانیته که جگه له وانه ی
 له مه و بهر پروایان هیپناوه، ئیتر که سیکی دی له
 هوژه که ت باوه ر ناهینلی، که و ابو و له و کارانه ی که
 ده یکه ن خه فه تبار مه به، چونکه دهره نجام تو رزگار
 ئه بی، و ئه وان تیا ده چن.

پاش ئه وه ی (نوح) سه لامی خوا ی له سهر بیت، به
 هه موو شیوه یه ک له گه لا گه له که یدا هه ولی داو بی
 هیواو بلی ئومید بوو که پاشگه ز نابنه وه له کوفرو
 بلی باوه ری و هیچ چاکه و خیر، نه له خو یانو
 وه چه و نه سلیمان ره چاو ناکریت، بانگه وازی راگرت
 و پیی و ابو و ئه بی سزایه کی زور توند بدرین، بو
 ئه وه ی ده ست هه لگرن له زولمو سته مکاری و زهوی
 رزگاری بیت له شهرو ئازاوه یان، ههر بو یه، دهستی

نڙاي بهرزكردهوه بۆ لاي خواو داواي سزادانو
 تۆلهي كرد بۆ بئى باوهپرەكان ئەوانه‌ي چه‌ندين ساله
 به ده‌ستيانه‌وه ئازار ده‌كيشي و وه‌لامى بانگه‌وازي
 خوايي ناده‌نه‌وه، بۆ ئەوه‌ي ئەوانه‌ش كه باوه‌پريان
 هه‌يناوه‌و شويني كه‌وتوون په‌شيمان نه‌بنه‌وه،
 دووعاي كردو و فهرمووي: [وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْ
 عَلَي الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا*إِنَّكَ إِن تَذَرَهُمْ
 يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا]
 (نوح: ۲۶-۲۷) دياره نوح زۆر سزاي ده‌رووني
 چه‌شتووه بۆيه به تووره‌يبه‌كي زۆره‌وه
 ده‌فهرمووي: ئەي په‌روه‌ردگارم: ته‌نها بئى
 باوه‌پريكي‌ش له‌سه‌ر زه‌وي به زيندووي مه‌هه‌يله‌وه
 (واته: هه‌موويان له‌ناو بيه)، جا خواي گه‌وره‌ش
 وه‌لامى دايه‌وه‌و هه‌موو تياچوون، ته‌نانه‌ت
 كوپره‌كه‌ي خويشي، چونكه گوي رايه‌ليو
 فه‌رمانبه‌رداري نه‌كردووو، لئى دووركه‌وته‌وه
 چونكه ئەگه‌ر تۆ وازيان لئى بئينيت هه‌رچي
 به‌نده‌كانتن له‌ رى لا ئەده‌نو گومپرايان ده‌كه‌نو هه‌يچ
 مندا‌ليكي‌شيان نابئى، مه‌گه‌ر بئى پرواو خوانه‌ناس،
 چونكه مناليك له‌ ئاينه‌ده‌دا له‌ كووشي ئەوانه‌دا
 په‌روه‌رده‌ بي‌ت، گومان نيه‌يه كه هه‌روه‌ك خويان
 ده‌رده‌چي‌ت، چونكه كه‌سيك (۹۵۰) سال له‌ناو

گه له کهیدا بژی، له وردو درشتیان دهناسیټو
دهشزانیت چی له باره یاندا ههیه.

خوای گه وره وهلامی (نوح) ئه داته وه و نزاو
پارانه وه که ی قبولاً دهکات، و سروش ئه نی ریت
بو ی، که چاوه پروانه له مه ولا سزاو به لای گه وره
بو یان دیت، دوا ی ئه وه ی نوح ئاگاداری کردنه وه که
سزای قورس به ریوهیه بو یان، دهستیان کرد به
گالته جاری و گوتیان

[يَا نُوحُ قَدْ جَادَلْتَنَا فَأَكْثَرْتَ جِدَالَنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا
إِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ] (هود: ۳۲).

واته: ئه ی نوح به راستی شه ره قسه و ده مه قالیی
زۆرت له گهل کردینو زۆریش له سه ری رویشتی،
ده سا له گهل ئه وه شدا زۆر به چاکی بزانه که: ئیمه
هه رگیز دوا ی خو ټو به رنامه که ت ناکه وین، ده سا
ئه گه ر تو ټو ده توانی و له راستگو یانیت، ئه و
سزایه مان بو بهیننه، به لیمنان پی ده دهیت.
(نوح) له وه لامدا پی ی گوتن: [إِنَّمَا يَأْتِيكُمْ بِهِ اللَّهُ
إِنْ شَاءَ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ] (هود: ۳۳). واته: نوح
ووتی: به راستی هی نانی ئه و سزایه هه ر به دهستی
خوایه و هه ر ئه ویش ده توانیت بهی نی بو ټان ئه گه ر
ویستی، که هی نایشی ئیتر ئیوه ناتوانن
به ره لهستی بکه نو دهسته وسان بوهستی. پاشان

خواه‌رمانی به (نوح) کرد سه‌لامی خوی لی
بیٚت، که که‌شتییه‌کی گه‌وره دروست بکات،
فه‌رمووی:

[وَاصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا وَلَا تُخَاطِبْنِي فِي
الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُّغْرَقُونَ] (هود: ۳۷).

واته: ده‌بی له‌ژیر چاودی‌ری خو‌مانه‌وه‌و به‌پی
سروشو فه‌رمانی خو‌مان که‌شتییه‌ک دروست
بکه‌یتو خه‌لکه موس‌لمانه‌که‌ی سوار بکه‌یت، و ئیتر
له‌مه‌ر ئه‌وانه‌ی سته‌میان کردووه لی‌م مه‌پاری‌وه، بو
رزگار بوونو له‌ناو نه‌چوونیان، چونکه به‌راستی
پریار دراوه که ده‌بی ئه‌وانه نقوم بینو بخنکین،
واته: کار له‌کار ترازاووه و قسه‌ی پی ناوی.

چیرۆکی چوارەم

پێغه مبه ر هود

پاش ئه وهی منال ونه وهی چه زرتهی نوح علیه السلام په رته یان کرد له سه ر روی زه وی ، گه لێکی نوێ هاته ئاراوه ئه ویش گه لی (عاد) ئه م گه له له باکوری دوورگه ی عه ره بی له لای بیرى ئیره م نیشته جی بوون ئه م خاکه ی که ئه وان لێی ده ژیان ناوی (الاحقاف) بوو خوا نیعمه تیکی زۆری له گه ل ئه وان کردبوو له هیژو تواناو بالاده ستی و خوۆشی و هیمنایی له وپه ری رابواردن و شادی ده ژیان کانی وکانیاویان زۆر بوو شینایی وده غل ودانیان ده کرد له گه ل ئه و نیعمه تانه ش هیژی له شیان پێ درابوو که زۆر به هیژ بون به م ژیا نه شوکر نه بوون به لکو ده ستیان کرد به زولم وزۆرداری و ده ست درێژکردنه سه ر مال و سامانی خه لک ، سه ره رای ئه مانه ش اصلا سوپاسی خوایان هه رنه ده کرد چونکه ئه م نیعمه تانه یان له خوا حیساب نه ده کرد به لکو ئه وانیش په یکه ریکیان بۆ خۆیان دروست کردبوو که ناوی (صمود) بوو وه یه کیکی تریشیان هه بوو به ناوی (الهتار) ده یان په رست بۆیه تاوه کو بێنه وه سه ر راسته ریگای جاران وخواپه رستی خوا پێغه مبه ریکی به ریژو نازداری نارد که ناوی

پیرۆزی (هود) بوو سهلامی خوای له سه ربی ئه و
 پیغه مبه ره خاوه ن حه سه ب و ناودار بوو به
 زیره کی و ده ست پاکی و راست گوئی بانگیانی کرد
 بۆ خوا په رستی بۆ وازهینان له سته م کردن له
 خه لکی به لام وه کو ئه وانی تر که لله ره ق بوون و
 وه لامیان به توندی داوه و گو تیان (من اشد منا
 قوه) پیمان بلی کی هه یه له ئیمه به هیزو توانا تر؟
 حه زره تی نوح سه رسام بوو ئه م وه لامه ی
 چاوه روان نه ده کرد له گه له که ی به لکو زۆریش
 به نه رمی وه لامیانی داوه وه کو پیغه مبه رانی تر که
 نه رم و نیانی سیفه تی ئه وانه، هه ستا به ئامۆژگاری
 کردن و باشتترین رینمایی کردن به لام به داخه وه
 زیاتر به ره و عینادی و که لله ره قی چون هه تا وای
 لیها ت پییان گووت (سواء علینا او عظت ام لم تکن
 من الواعظین)) لای ئیمه یه کسانه واته
 ئامۆژگاریمان بکه ی و نه که ی وه کو یه ک وایه ، هه ر
 به وه نده ش وازیان نه هینا به لکه پییان گو ت تۆ
 که سیکی نه فامی و ناتییگه یشتی به لام حه زره تی
 هود زۆر به له سه ر خۆیی وه لامی دایه وه و
 فه رمووی: ئه ی گه له که م من نه نه فام و نه
 ناتییگه یشتیم به لکو من نلرد راوم له لایه ن خوای
 په روه ردگار ه وه بۆ ئیوه نلرد راوم ، ئه مجاره گو تیان

تۆ شىيتى و ھەر وازيان نەھيئا لە بت پەرستى
لېرەو ھەزرەتى ھود زۆر بە دليكى پر لە ئيمانەو
فەرمووى من خوا دەكەم بەشاهيد و ئيوەش
شاھيد بن من دوورم لەو رەفتارەى كە ئيوە
ئەنجامى ئەدەن بەلام ئەوان ھەر بروايان نەھيئا
چەند كەسانىكى كەم نەبى بروايان نەھيئا و ھەر
زياتر تاوانيان ئەنجام دەداو رويان لە كوفر بوو
نەوہك ئيمان .

پيغەمبەرى خوا (ھود) -۲-

پاش ئەوہى گەلى عاد زياتر دەستيان كرد بە مل
ملانى و عىنادى زياتر و وەلامى پيغەمبەرى
خوا(ھود) عليه السلام نەداوہ ولەگەل ئەوہشدا
برواداران بروايان پتەوتر دەبوو زياتر ئاراميان
گرت بەرامبەر ئەو ئيش و ئازارەى كە لەراست بى
برواكان دەيان چيژت ئا لەو كاتى ھەزرەتى ھود
سەلامى خواى لەسەر بى ئەوانى ئاگادار كوردەوہ
وترسانديانى لە عەزابى خوا بەھۆى ئەو پشت تى
كردنەى و تاوان ئەنجام دانەى و
فەرموى ((لاتتولوا مجرمين)) بەلام بىرو ھۆشيان
ھەموى مۆر كرابوو لەسەر ستەم و زۆردارى
وہلامى پيغەمبەرى خوايان داوہ بە توندترين

شیوه و گوئیان ((أجئتنا لنعبد الله وحده ونذر ما
 كان يعبد آباؤنا فأتينا بما تعدنا إن كنت من
 الصادقين)) ئایا تۆ که هاتووی به نیازی ئه وه که
 ئیمه تهنه یه ک خوا بپهرستین وواز له
 خواجه کانمان بهینین که باب و باتپیرانمان دهیان
 په رست ؟ ده ئه گهر راسته با عه زابمان بۆ بیّت و
 ئه وهی که تۆ ده یلیت بایته دی ئه گهر راست
 ده که یت ؟ به لی به م قسه یه ی ئه وان کردیان
 هه موو ریگایه کیان له به رده می چه زره تی هود
 داخست و هیچ چاره ی نه ما تهنه ی ئه وه نده که
 پییان رابگه ینی ئه وا خوۆتان توشی سزای خوا کرد
 له و کات و ساته دا باران نه ما و زه وی ووشک
 هه لگه را وشینایی نه ما ئه وه ی مه رو مالات بوو
 هه مووی مردن و له ناوچوون و توشی گرانی و
 هه ژاری هاتن له ژیانی خوۆشی و هیمنایه تی به ره و
 ژیانی نه داری و ئازار و ئه زیه ت که وتنه ری که ئه م
 سزایه ماوه ی (سی سالی) خایه ند هه تا نزیک بوو
 هه موویان توشی هه لاکه ت بن هیشتا چه زره تی
 هود داوای لیکردن که ته وبه و ئیستغفار بکه ن و
 بروا بهینن و په یمانی پیاندا که بگه ریڼه وه
 بارودوخی جاران له خوۆشی و هیمنی به لام گه لی
 عاد هه ر له سه ر عینادی خوۆیان به رده وام بوون

بهلكو زياتر ئىنجا له و كاتدا پيغهمبهري خوا
 كه زانى هيچ ريگه چاره نه ماوه بو هيدايه تيان
 فهرمووي ئه ي گه له كه م ئيوه شاهيد
 بن من به ريم له ئيوه له و شيركه ي ده يكه ن ليړه وه
 په يامي حه زره تي هود كوځتايي پي ديت و له و
 ته نگانه ي بي باراني هه وريكي رهش ديت و گه لي
 عاد به دليكي خو شه وه واده زانن ئه وا بارانيان بو
 هات به لام حه زره تي هود فهرموي په له مه كه ن
 ئه مه نه ك باران بهلكو عه زابي خوي له ژيړه وه يه
 له ناكاهه لي كرده ره شه بايه كي زورلا توند كه
 هه رچي هه با رايد ه مالي به ره و ئاسمان به رزي
 ده كرده وه و به زه وياني دائه دا وئهم ره شه بايه
 ئه وه ي هه يبوو لولي داو ويړاني كرد وئهم گه له
 بون به سه ربرده و كه سيان نه ماو ته فرو
 تونابوون . به م شيوه يه كوځتايي هات به باسي ئهم
 گه له خوا بمان پاريزي له توره بوني خو ي ان شاء
 الله تعالى.

—•❁❁❁❁❁❁•—

کۆشکه‌کان و بته‌کانی گه‌لی عاد گه‌لی عاد به
 درووستکرنی کۆشکی به‌رز به‌ناوبانگ بوون...
 شانازییان به‌کردنه‌وه‌ی کۆشک و ته‌لاری زۆر
 به‌رزو جوان به‌سه‌ر یه‌کدا ده‌کرد... قورئان
 ده‌فه‌رموی ئه‌و کۆشکه‌کانه‌ له‌ (ئه‌حقاف) بوون،
 میژوونوو سانی‌ش ده‌لێن ئه‌حقاف که‌وتۆته
 نیوان (یه‌مه‌ن) و (عوممان) وه‌... گه‌لی عاد زۆر
 ده‌وله‌مه‌ندانه‌ ژیانیا‌نیان به‌سه‌ر بردوو وه‌... خاکیکی
 سه‌وزو جوانیان هه‌بو وه‌... منالی زۆریان هه‌بو وه‌...
 ئه‌سپ و وش‌ترو مه‌رومالاتیان ده‌شت و ده‌ریان
 پر‌کردوو وه‌...
 به‌لام گه‌لی عاد خ‌وای په‌روه‌ردگاریان نه‌ده‌ناسی و
 سوپاسی خ‌وای گه‌وره‌یان له‌سه‌ر ئه‌و هه‌موو ر‌زق
 و رۆزییه‌ نه‌ده‌کرد، خ‌ویان له‌ به‌رد ب‌تیان دروست
 ده‌کردو ده‌یانپه‌رست، سی ب‌تیان هه‌بوو
 به‌ناوی (صداء) و (صمود) و (ه‌باء) لێیان
 ده‌پاران‌ه‌وه‌و دا‌وای ر‌زق و رۆزییان لێ‌ده‌کردن.
 بانگه‌واز بو‌ لای خ‌وای گه‌وره‌
 خ‌وای گه‌وره‌ له‌ نی‌و ب‌نه‌ماله‌ نا‌وداره‌کانی ع‌اددا
 پیا‌ویکی به‌ناوی ه‌ود هه‌لب‌ژاردو کردی به‌
 پێغه‌مبه‌ر، خ‌وای گه‌وره‌ ویستی وابوو له‌ناو
 خ‌ویاندا پیا‌ویکی راست‌گۆو به‌ره‌وشت ب‌کاته‌ نی‌ر‌راو
 تا هه‌موویان بیناسن و لێی تی‌بگه‌ن و با‌وه‌ری
 پێ‌بکهن.

هود دەستی کرد به بانگه‌وازو پیی وتن: ئەه
گەلە کهم خوای گەوره بپەرستن له‌و زیاتر
خوایه‌کی تەرتان نییه.

هه‌روه‌ها وتی: خه‌لکینه ئیوه چۆن به‌رد ده‌پەرستن
و ئەو که‌سه ناپەرستن که درووستی کردوون؟
گه‌لی عاد به‌ قسه‌کانی هود زۆر دلایان ناخۆش
ده‌بوو پێیان وت: ئیمه‌ نازانین تۆ چیت ده‌وی؟ تۆ
یان شیتی ئیمه‌ لیو تیناگه‌ین..! یان گه‌وجیت و
درۆده‌که‌یت..!

به‌لام هود به‌و په‌ری ئەده‌به‌وه وتی: خه‌لکینه من
شیت نیم، به‌لکوو من پیغه‌مبه‌ری خوام بۆ ئیوه،
من په‌یامی خوای گه‌وره‌م بۆ ئیوه هیناوه.
خه‌لکه‌که‌ نه‌یان ده‌زانی چی بلین، پێیان وت:
خواکه‌ی ئیمه‌ له‌ تۆ توپه‌ بووه، تۆی شیت کردووه‌و
میشکی تیکداوی و نه‌گه‌ته‌ی رووی تیکردووی!
هود وتی: ئەم بتانه‌ی ئیوه که‌لک و زیانیان بۆ
که‌س نییه‌، ئەم بتانه‌ به‌ردن... نه‌ئه‌بیستن... نه‌
قسه‌ده‌که‌ن... خۆشتان و به‌تە‌کانتان نه‌ خیرتان
به‌ده‌سته‌و نه‌ شه‌ر... من له‌ خواکانی ئیوه ناترسم...
من دوورم له‌ هاوه‌ل بۆ خوا په‌یداکردن... له‌
ئیوه‌ش ناترسم چیتان له‌ ده‌ست دیت بیکه‌ن... من
ته‌نها پشت به‌ خوای گه‌وره‌ ده‌به‌ستم... هه‌رچی له‌

جیهاندا ههیه به دهست خوی کردگار... ته نانه ت
گه لایهك به بی ره زامه ندی ئه و له دار ناکه ویتته
خواره وه.

وه بیر هینانه وهی نیعمه ته کانی خوی گه وره
هود هه می شه نازو نیعمه ته کانی خوی گه وره ی بیر
خه لکه که ده خسته وه، هود پیی وتن: ئه و خواجه
بپه رستن که رزق و سامانی زۆر کردوون و کۆشك
و ته لاری جوانی داونه تی... ئه و خواجه بپه رستن
که نه وهی زۆر کردوون و خوشتانی به هیژ
درووست کردووه... ئه و خواجه بپه رستن که ئیوهی
به میراتگری قهومی نوح کردووه.

هود وتی: ده بوو له پاداشتی ئه م هه موو نازو
نیعمه ته دا ته نها خوی گه وره تان بپه رستایه.
به لام گه لی عاد به قسه ی هودیان نه کردو سوپاسی
خوی گه وره یان نه ده کرد بو ئه م رزق و رۆزییه ی
که خوا دابووی پییان.

گه لی عاد له بیریان چووبوه وه که خوی گه وره
له سه ر بته رستی لافاوی به سه ر قهومی نوحد
هینا وه موویانی له ناو برد؛ ته نها باوه رداران نه بی
خوی گه وره رزگاری کردن.

گوفتوگو له گه ل عاد
گه لی عاد ئامۆژگارییه کانی هودییان نه ئه بیست و
باوه ریان نه ده هینا، وتیان: ئه ی هود تو هیچ

بەلگەيەكت نىيەو بە قسەى تۆ واز لە خواکانى
خۆمان ناهيىن و باوەرت پيىناهيىن.
هەروەها وتيان: ئيمەش پروامان بە خواى تۆ
نىيەو لىي ناترسين، تۆ زۆر جار باسى سزاي
خواكەت دەكەى، ئەى كوانى ئەم سزايە كەى
دیت؟

هود وتى: خواى گەورە تورەيە لىتان و سزاتان بۆ
دەنيىرى، بەلام كەى؟ ئەو خواى گەورە خۆى
دەزانى، من تەنها ئاگاداركردنى ئيوەم لەسەرە.
گەلى عاد وتيان: ئيمە چاوەروانى ئەو سزايە
دەكەين، پيمان خۆشە با ئەو سزايە يىت!
هود وتى: كەواتە چاوەروانى سزابن، منيش
لەگەلتانا چاوەرپى دەبم!

رزگاربوونى باوەرداران و تياچوونى كافران
خواى گەورە چەند سالىك بارانى لە گەلى عاد
گرتەووە بارانى بۆ نەباراندن، زۆر پيوستيان بە
باران بوو، هەموو رۆژيک سەيرى ئاسمانيان
دەکردو چاوەرپى باران بوون.

هود وتى: ئەى قەومەكەم بۆ لای خواى گەورە
بگەريئەووە داواى لىخۆشبوونى لىبکەن،
بەهيىزترتان دەكاو بارانتان بۆ دەباريئى، واز لە
تاوانبارى بهيئن و پشت لە خواى گەورە هەل
مەكەن.

بهلام گهلى عاد كه لله رهق بوون و ژيريان
بهكارنه دههينا... بهردهوام سهركه شيان دهكردو
سته ميان له بيهيز دهكرد... وهك درنده هه ژارو
لاوازه كانيان دهترساند... له سزاي روژي قيامهت
نه دهترسان.

روژيكيان هه وريك هات و بهري ئاسمانى گرت،
خه لكه كه له خوښيدا سهمايان دهكردو هاواريان
دهكرد: هه وري بارانه... باران دهبارى... بهلام هود
وتى: ئه وه هه وري باران و خوښى نيه، بهلكوو
ئه وه هه وري توڤانه و سزايهكى سهختى پيوهيه.
هه وريكى رهش بهري دنياى گرت و تاريكى بالى
به سهر گهلى عاددا كيڻشا... توڤان ههلى كرد...
بهلام خه لكه كه هه رگيز شتى وايان نه ديوو،
ترسيان لينىشتوو هه موو رايان كرد خوڤيان له
كوښكه كانياندا ئه شارده وه، بهلام توڤانه كه ۷ شه وو
۸ روژي خاياند... كشتوكال و درهخته كانى له بن
دهرهينان... كوښك و تهلارى هه موو رووخاندن.
وشترو ئه سپ و مهرو مالاتيانى هه ل ئه گرت و
دوور فرپى ئه دان... هه موو خه لكه كهى كوشت و
لاشهى له و ناوه دا فرپدان...

بهلام خواى گه وره هودو باوه پدارانى په ناداو
پاراستنى، له روژيكد كه په نا ته نها په ناى خواى
گه وره يه... گهلى عاديش به هوى كافرى وكه لله
ره قيبانه وه هه موويان تياچوون.

چیرۆکی پینجهم پیغه مبه ر صالح

{{وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ هُوَ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَاسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تَوْبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُجِيبٌ}} [هود].

واته: بۆ هۆزی (ثمود) یش صالح ی برایانمان*
رهوانه کرد، گوتی: ئەو خزمه‌کانم گوێرایه‌لی
خودای گه‌وره بکه‌ن، جگه له‌و زاته هیچ
خودایه‌کی دیکه‌تان نیه، ئەو به‌ریای کردوون له
زه‌ویدا و داوای لێکردوون که ئاوه‌دانی بکه‌نه‌وه،
جا که‌وابوو داوای لێ خۆشبوونی لێ بکه‌ن پاشان
بگه‌رینه‌وه بۆ لای و فه‌رمانه‌کانی به‌جی به‌ینن،
چونکه به‌راستی په‌روه‌ردگاری من زۆر نزیکه و نزا
وه‌رگره (له‌و که‌سانه‌ی لێی ده‌پارینه‌وه و داوای لێ
خۆشبوونی لێ ده‌که‌ن).

خودای گه‌وره (صالح) ی نێرراو و پیغه‌مبه‌ری
خۆی بۆلای گه‌لی (ثمود) نارد تا‌کو بانگیان بکات بۆ
په‌رستنی خودا و وازه‌ینان له (بت په‌رستی).
له قورئانی پیرۆزدا نشینگه‌کانی ئەم گه‌له دیاری
نه‌کراوه، به‌لکو هه‌ر ئەوه‌نده‌مان بۆ ده‌رده‌که‌وێت
که ئەم گه‌له له چه‌ند ناوچه‌یه‌کی شاخاویدا

نیشته جی بوون و خانووہ کانیان له بهردی
 گه وره ی ناو شاخه کان دروست کردووہ و له
 دۆله که نیشته جی بوون. خودای گه وره
 ده فہرموی: {{وَتَمُودَ الَّذِينَ جَاءُوا الصَّخْرَ بِالْوَادِ
 {۹}.}}. (الفجر). واتہ: ئایا نه تزانووہ قہومی ثمود
 یش خودا چی لیکردن، ئه وانہ ی له دۆل و
 شیوہ کانه و به ردیان ده تاشی و ده یانگواسته و به
 ناو قہدی چیاکان و له وی خانوویان دروست
 ده کرد؟ .

له م ئایه ته ی سہرہ و ہدا باسی (الواد) ہاتووہ، به
 مانای (دۆل) یا دۆله کہ، وادیارہ مہ بہ ست له و دۆله
 (وادی القری) یه کہ ده کہ ویته بهینی (مہ دینہ) و
 (شام) کہ ئه و گه له ی لی نیشته جی بوون.
 ہہرووہا چیرۆک گیرہ و ہکانیش باسی بیریک
 ده کہن به ناوی (بیری "ثمود") ہہر له ناوچہ کہ دایہ.
 له صحیحی بخاری ہاتووہ: پیغہ مہری
 پیشہ و امان () پری نہ داوہ به ہاوہ لانی (الصحابۃ)
 له ئاوی ئه و بیرہ بخۆنہ و ہ کہ بہ لایدا پڑیشتوون
 له کاتی جہنگی (تبوک)، تہ نانہ ت پڑیگری ئه و ہیشی
 لیکردون کہ له دەوروو بہری ناوچہ کہ دانیشن. [۱]
 گہلی (ثمود) دهستیان کرد به درۆخستنه و ہی

پيغه مبه ر (صالح) وهك چؤن گهلانى پيشوويان
 بهه مان شيوه پيغه مبه رانى خودايان به درؤ
 ده خسته وه، به هيچ جوريك به دهم بانگه وازى خودا
 به يه كگرتن و له خودا ترسانه وه نه چوون، خوداى
 گه وره ده فهرموى:

{كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ {١٤١}. إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ
 صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ {١٤٢}. إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ {١٤٣}.
 فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا {١٤٤}. وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ
 أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ {١٤٥}. أَتُشْرِكُونَ
 فِي مَا هَاهُنَا آمِنِينَ {١٤٦}. فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ {١٤٧}.
 وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلْعُهَا هَضِيمٌ {١٤٨}. وَتَنَحُّونَ مِنْ
 الْجِبَالِ بُيُوتًا فَارِهِينَ {١٤٩}. فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا
 {١٥٠}. وَلَا تُطِيعُوا أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ {١٥١}. الَّذِينَ
 يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ {١٥٢}.}

[الشعراء].

واته: قه ومى (ثمود) يش پروايان به پيغه مبه ران
 نه كرد، كاتيك (صالح) ي برايان پيى گوتن: باشه
 ئه وه ئيوه له خودا ناترسن، پاريزگار نابن؟ به پراستى
 دلنيابن كه من فرستاده يه كى ئه مين و دلسؤزم
 بوټان. كه وابوو له خودا بترسن و فه رمانبه ردارى
 من بكهن. من داواى هيچ جوړه پاداشتيكتان لى
 ناكه م له سه رى، من ته نها پاداشتى خو م له

پەرورەردگاری جیهانه‌کان دەخوازم. ئایا واگومان
 دەبەن هەروا ئالپرەدا بەخۆشی و ئاسوودەیی
 دەهیلرێنەو لەناو باخ و کانیاوی سازگارد؟!! لە
 ناو بیستان و دارخورمادا کە خورمای نەرم و ناسک
 و بەتام دەگریت؟!! (هەروەها بۆتان دەلویت) مال
 و شوینی خۆش لەچیاکان دابتاشن و بەجوانی
 دروستی بکەن و بەخۆشی و بەبێ باکی تییدا
 بژین (پاشان سوپاسی خودا نەکەن لەسەریان و
 کپنووشی بەندایەتی بۆنەبەن لەسەر ئەو هەموو
 نیعمەتە گەورانە؟!!!! دەئیدی لەخودا بترسن و
 فەرمانبەرداری من بکەن (لەو فەرمانانەدا کە
 رێنمایی ئێوەی پێ دەکەم). بە فەرمانی موسریف
 و لەسنوور دەرچوووەکان هەلس و کەوت مەکەن.
 ئەوانە ی کە تۆوی فەساد و تاوان لە زەویدا
 دەچینن و هەرگیز چاکسازی نازانن .
 پێغەمبەر (صالح) بەردەوام بوو لەئامۆژگاری
 کردنی گەلەکە ی و پێی دەگوتن: یادی ئەو کاتەش
 بکەنەو کە خودا ئێوەی کردە جێنشین لەدوای
 قەومی عاد، ژبانی لەسەر زەویدا بۆ ئاسان کردن،
 لە دەشتەکاندا کۆشک و تەلار دروست دەکەن، لە
 شاخ و کێوەکانیشدا ژوور دادەتاشن، کەواتە یادی
 ناز و نیعمەتەکانی خودا بکەن و تۆوی خراپە و

فه ساد و گونا ه سهر زه ویدا مه چینن. {{وَاذْكُرُوا
إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأَكُمْ فِي الْأَرْضِ
تَتَّخِذُونَ مِنْ سُهُولِهَا قُصُورًا وَتَنْحِتُونَ الْجِبَالَ بُيُوتًا
فَاذْكُرُوا آلَاءَ اللَّهِ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ}}
الأعراف/٧٤.

له جیاتى ئه وهى به دهم بانگه وازه کهى (صالح) دا
پرۆن که ریگای راست و حه قى بو پروون
ده کردنه وه و داواى لى ده کردن که واز له بت
په رستن بهینن و داواى لى بووردن له خودای
گه وره بکهن هه تا خودای گه وره به ده نگیانه وه بیت
و جوابی دوعایان بداته وه و لییان بیوریت. به لام
ئه و گه له زۆر که لله رهق بوون، خویمان که پرکرد و
چاویمان له راست حه ق کویر کرد و باوه پریان پی
نه کرد و وه لامیان دایه وه و گوئیان: ئه ی صالح،
به راستی پیش ئه م باسانهت تو له ناو ئیمه دا
شوینی هیوامان بوویت، ئایا به رگری ئه وه مان
لیده کهیت له په رستن ئه و خودایانه ی که باو و
بایرانمان شوینی که وتوون و په رستوویمان؟!
ئیمه له گومانداین له و بانگه وازه ی تو و به دبیین
لیی.

{{قَالُوا يَا صَالِحُ قَدْ كُنْتَ فِينَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَذَا
أَتَنْهَانَا أَنْ نَعْبُدَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا وَإِنَّا لَفِي شَكٍّ مِمَّا
تَدْعُونَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ}} الأعراف/٦٢.

"ثمود" داواى موعجيزه يه كه ده كهن گهلى "ثمود" تۆمه تى ئه وه يان خسته پال "صالح" كه گوايه عه قلى تىك چووه و سىحرى لىكراوه و ئه و سىحره هه موو هوّش و هه ست و نه ستى داگير كردووه و واى لىكردووه تاخوى به پيغه مبه ريكي ره وانه كراوى خودا بزانيّت. وه بوئه وهى بيسه لمينيّت كه به راستى پيغه مبه ره داويان لىكرد موعجيزه يه كيان بو به لگه له سهر پيغه مبه ريكي يه كه ي پيشان بدات :

{قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ} (١٥٣) {مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا فَأْتِ بِآيَةٍ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِينَ} (١٥٤) {قَالَ هَذِهِ نَاقَةٌ لَهَا شِرْبٌ وَلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ} (١٥٥) {وَلَا تَمْسُوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ} (١٥٦) {الشعراء.

واته: خودانه ناسان گوتيان: وادياره تو به راستى له وانه ي كه فيل و جادووت لىكراوه!! تو جگه له وهى كه ههر به شه ريكي وه كو ئيمه، هيچى دى نيت، به لگه يه كمان نيشان بده ئه گهر له راستگو يان نيت؟ (جا خودا به توانا حوشتريكي بو به ديهينان، تا ده مكوتيان بكات و بيانويان بپرئت)، ئينجا - صالح - پيغه مبه ر پيى گوتن: ئه مه حوشتريكه موعجيزه يه كه ده بيت رۆژيک نۆره

ئاوى ئەو بىت و پوژيكيىش بو ئيوه، دياربىكراو
 بىت. نه كه ن ده سترىژى بكه نه سهر و ئازارى
 بدهن، به هوئى ئەوه وه سزايه كى سه خت له پوژيكيى
 سامناكدا يه خه تان ده گريبت.

ههر لهم باره يه وه خوداى پهروه رديگار ده فهرموئ:
 {كَذَبْتَ تَمُودُ بِالْأَنْذَرِ {٢٣} فَقَالُوا أَبَشَرًا مِّنَّا وَاحِدًا
 نَتَّبِعُهُ إِنَّا إِذَا لَفِيَ ضَلَالٍ وَسُعْرٍ {٢٤} أَوَّلَقِيَ الذِّكْرُ
 عَلَيْهِ مِن بَيْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَابٌ أَشَرُّ {٢٥} سَيَعْلَمُونَ غَدًا
 مِّنَ الْكَذَابِ الْأَشَرِّ {٢٦} إِنَّا مُرْسِلُو النَّاقَةِ فِتْنَةً لَهُمْ
 فَارْتَقِبْهُمْ وَاصْطَبِرْ {٢٧} وَنَبِّئْهُمْ أَنَّ الْمَاءَ قِسْمَةٌ
 بَيْنَهُمْ كُلُّ شِرْبٍ مُحْتَضَرٌ {٢٨}}. القمر.

واته: "تمود" يش هه موو بيدار كرده وه و
 داچله كاندينكيان به درو زانى و پروايان پى نه بوو.
 جا گوتيان باشه ره وايه: ئيمه شويني تاكه كه سيك
 بكه وين له خو مان؟!، ئيمه نه گهر پروا به كه سيكى
 وا بكه ين، ئەو كاته ئيمه به راستى له گومپرايى و
 شيتى داين؟! ئايا راسته له نيوان ئيمه دا وه حى و
 نيگا بو ئەو ره وانه كراييت، نه خير شتى وا ناييت،
 به لكو ئەو ههر كابرايه كى زور دروزن و خو
 په رسته و چه ز به گه وره يى ده كات!! سبه ي ده زانن
 و بويان ده رده كه وييت كه كى دروزن و خو په رست
 و خو به گه وره زانه. بيگومان ئيمه حوشتريكمان

داناو و (ناردوو) بۆ تاقىکردنە وەيان، تۆش ئەى -
 صالح - چاوەروان و چاودیڤرى سەرەنجامیان بە،
 ئارامیش لە سەر ئازار و ئەشكەنجەیان بگرە و
 پەلە مەكە و ھەوالیشیان بدەرى: كە ئاوەكە
 بەشكراو (رۆژىك بۆ ئەوان و مالاتەكەیان،
 رۆژىكىش بۆ حوشترەكەيە) و ھەر لایەنەش لە
 رۆژى سەرە (نۆبە) ى خۆیدا ئامادە بىت.
 تەقینەوہى دوژمنایەتى
 كافرەكان زۆر دەترسان لەنەمان و تىداچوونى
 مولك و دەسەلاتیان دواى ئەوہى بۆيان ئاشكرا
 بوو كە زۆربەى خەلكى لەگەلەكەى (صالح) راستى
 پىڤەمبەرئىتى ئەويان بۆ دەرکەوتبوو بە بۆنەى
 (موعجىزەى پەيدا بوونى حوشترەكە). ھەر
 بۆيەش لەناخەوہە ركىكى زۆريان لە حوشترەكە
 بوو وە ھەلۆيىستى ركەبەرى و دوژمنایەتییان
 بەرامبەر (صالح) و باوەرداران گرتەبەر. (صالح)
 ھەستى بەو ھەلۆيىستە شەرخوازيانەى ئەوان كرد
 و پىي گوتن: ئەى قەوم و كەسم بۆچى ئىوہ
 پەلەى خراپەتانە پىش چاكە و ھەز دەكەن بەلا و
 ناخۆشيتان بەسەربىت، ئەدى بۆچى داواى
 لىخۆشبوون لە خودا ناكەن بو ئەوہى پرەحمتان پى
 بكات؟ خەلكەكە لە وەلامدا گوتيان: ئىمە تووشى

شووم و نه گبه تی بووین به هوئی تو و نه وانه ی
 له گهل تودان (واته ئیمانداره کان)، صالح گوئی:
 نه خیر وانیه، نه گبه تی و شوومتان له لایه ن
 خوداوه بو دیت (ئه گهر به رده وام بن له سه ر یاخی
 بوونتان)، به لکو ئیوه قه ومیکن که تاقی
 ده کرینه وه: ﴿قَالَ يَا قَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ
 قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ
 ٤٦﴾. قَالُوا اطَّيَّرْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ قَالَ طَائِرُكُمْ عِنْدَ
 اللَّهِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ ٤٧﴾. النمل.

سه رپرینی حوشره که

ده سته ی ده سه لاتداره لووت به رزه کان له قه ومه که
 سه رزه نشتی چه وسیئراوه کانیان ده کرد له وانه یان
 که باوه ریان هیئاوه: باشه ئیوه ده زانن که (صالح)
 له لایه ن په روه ردگاریه وه په وانه کراوه؟! له وه لامدا
 ئیمانداران گوئیان: به دلنیا ییه وه ئیمه باوه ردارین
 به و په یامه ی که به ودا په وانه کراوه:

﴿قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لِلَّذِينَ
 اسْتُضِعُوا لِمَنْ آمَنَ مِنْهُمْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَالِحًا مُّرْسَلٌ
 مِنْ رَبِّهِ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِ مُؤْمِنُونَ ٧٥﴾. قَالَ
 الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي آمَنْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ
 ٧٦﴾. الأعراف.

سه رانی ئه و گه له زور ناره حه ت بوون به وجودی
 حوشره که و له وه ش ده ترسان که ژماره ی

باوەرداران بە بۆنەى ئەو حوشتەرە زیاد بکات، بۆیە
 ئەو وای لێکردن هەولێ کوشتنی حوشتەرە که
 بدەن سەرەپرای ئەو ئاگاداری یە و هۆشدارى یەى
 لەلایەن پێغەمبەرە که یانەو ئەراستەیان کراو
 دەربارەى سزادانیان و هەرەشە لێ کردنیشیان
 بەتیاچوون گەر بەخرایی توخنی حوشتەرە که
 بکەون، که چی ئەوان بێ باکانە حوشتەرە که یان
 سەرپری و لەفەرمانی پەرورەدگاریان یاخی بوون
 و گوتیان: ئەى صَالِح، ئەگەر تۆ لەپێغەمبەرانی
 ئادەى ئەو هەرەشانەى که لێمان دەکەیت بۆمان
 پێش بهێنە:

{فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوا يَا صَالِحُ
 ائْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ
 {٧٧}. الأعراف.

دواى سەرپرىنى حوشتەرە که خودای گەورە وادەى
 سزای بۆ دانان ئەویش بریتی بوو لە سى پوژ:
 {فَعَقَرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ذَلِكَ
 وَعْدٌ غَيْرُ مَكْذُوبٍ {٦٥}. هود. [٢]

واتە: یەكسەر چوون سەریان پری، جا (صالح) یش
 پێی گوتن: رابوین لە مال و مەنزلی خۆتاندا بۆ
 ماوەى سى پوژ، (دواى ئەو ماوە دیاری کراوە تیدا
 دەچن) و ئەو هەش پەیمانیکە و هەرگیز بەدرۆ
 ناخریتەو.

پیلان گیران بو کوشتنی (صالح) پیغه مبه ر
 {{وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي
 الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ}} {٤٨} قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللَّهِ
 لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِ
 وَإِنَّا لَصَادِقُونَ}} {٤٩} وَمَكَرُوا مَكْرًا وَمَكَرْنَا مَكْرًا وَهُمْ
 لَا يَشْعُرُونَ}} {٥٠}}. النمل.

واته: له و شارهدا نو دهسته هه بوو كه گونا ه و
 تاوانيان ئه نجام دهدا و تووی خراپه یان له ولاتا
 ده چاند و به لای چاکه و چاکه کاریدا نه ده چوون.
 هه موویان سویندیان به خودا بو یه کتر خوارد که
 له شه ودا بدهن به سهر (صالح) و مال و مندالیدا و
 له ناویان بهرن، پاشان (ئه گهر گومانیان لی کردین)
 سویند ده خوین و به کهس و کاری ده لیین: ئیمه
 ئاگامان له تیدا چوونی ئه وان نیه و دلنیا بن ئیمه
 راستگوشین. (ئه و تاوانبارانه) پیلان و ته له یان
 گیرا (بو له ناو بردنی صالح و شوینکه وتووانی)
 ئیمه ش نه خشه یه کی دیکه مان کیشا (بو)
 رزگار کردنی ئیمانداران و له ناو بردنی خودا
 نه ناسان) ئه وان ئاگایان لی نه بوو، هه ستیان پی
 نه ده کرد.

چاره نووسی ره شی گه لی "ثمود"

خودای پهروهردگار ده فهرموئ:

{فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا صَالِحًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ
بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَمِنْ خِزْيِ يَوْمِئِذٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ
الْعَزِيزُ. (٦٦)} وَأَخَذَ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا
فِي دِيَارِهِمْ جَاثِمِينَ. (٦٧)} كَانَ لَمْ يَغْنَوْا فِيهَا أَلَا إِنَّ
ثَمُودَ كَفَرُوا رَبَّهُمْ أَلَا بُعْدًا لِّثَمُودَ. (٦٨)}. هود.

واته: جا کاتيک فهرمانی ئیمه هات و بریاردر
له کاتی دیاری کراودا، ئیمه (صالح) و نهوانه ی
پروایان هی نابوو له گه لیدا پرزگارمان کردن به
میهره بانی و به زهیی خوومان، له سه رشووری نه و
روژهش په ناماندان، به راستی پهروهردگارت ههر
خوی خاوهنی هیژ و بالادهسته. جا نه و دهنگه
سامناکه ی - که بووه هو ی تیداچوونیان - هه موو
نهوانه ی گرته وه که تاوان و سته میان کرد و
فهرمانبهرداری پهروهردگاریان نه بوون، سه ره نجام
هه موویان له شوینه کانی خو یاندا که وتن به پرووی
زه ویدا و تیداچوون له به ره به یاندا. وهك نه وه ی له و
شوینه دا نه بووبن و تییدا نه ژیا بن، به راستی هوژی
ثمود بی پروا بوون به پهروهردگاریان، ناگادار بن
بریاری دووری له به زهیی خودا درا بو هوژی
ثمودیش.

نه وه یه نه نجامی لووت به رزی و له خو بایی بوون
و بی باوه پری، به راستی نه م سزایه ی که گه لی

(ثمود) ی گرته وه و هه ر وه ها گه لانی پيشووتریش
 به هوئی پشت کردنه خودای پهروهردگار و بی
 باوه‌رییان، بیگومان گه لانی دیکه‌ش ده‌گریته وه که
 له‌ریی حه‌ق لاده‌دهن و بی ویزدانن. ئه‌مه‌ش
 بیگومان په‌ندیکی کاریگه‌ره که قورئانی پیروژ
 ده‌یخاته به‌ر چاوانمان تا‌کو به‌تینترین وانهی لی
 وه‌ربگرین.

له‌ناوچوونی گه‌لی "ثمود"

له‌ناوبردنی گه‌لی "ثمود" به‌هه‌وره‌ت‌ریشه
 (الصاعقة) بووه، هه‌وره‌ک خودای گه‌وره
 له‌قورئانی پیروژدا ده‌فه‌رموی:

{وَفِي ثَمُودَ إِذْ قِيلَ لَهُمْ تَمَتَّعُوا حَتَّىٰ حِينٍ {٤٣}.
 فَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّاعِقَةُ وَهُمْ
 يَنْظُرُونَ {٤٤}. فَمَا اسْتَطَاعُوا مِنْ قِيَامٍ وَمَا كَانُوا
 مُتَصِّرِينَ {٤٥}}. الذاریات.

واته: هه‌روه‌ها له‌به‌سه‌ره‌اتی ثمودیشدا په‌ند و
 ئاموژگاری هه‌یه، کاتیکی پشیمان گوترا: تا ماوه‌یه‌ک
 رابوین!! ئه‌وانیش له‌فه‌رمانی په‌روه‌ردگاریان
 یاخی بوون، کتوپر بروسکه‌یه‌ک پشچانیه‌وه و
 به‌چاوی ئه‌بله‌قه‌وه ده‌یان‌روانی. ئیدی نه‌یان‌توانی
 هه‌ستنه‌سه‌ر پی و سه‌رکه‌وتووش نه‌بوون. وشه‌ی
 "صاعقة" به‌و بروسکه‌گه‌وره‌یه (که ئاگریکی

ئاسمان) ه دهگوتریت که پیک دیت له شورتیکی
 کاره‌بایی نیوان دوو بارگهی جیاوازی کاره‌بایی
 سارد و گهرم (موجب و سالب) که له هه‌وردا
 پرووده‌دا و ئەو کاته‌ی ده‌گاته‌ سه‌ر زه‌وی، جگه
 له‌وه‌ی که ده‌نگیکی به‌هیزی هه‌یه ئەوا مه‌ترسی
 سووتانی ئەو شوینە‌ی هه‌یه که به‌ری ده‌که‌وی،
 هه‌روه‌ها که به‌ردی گه‌وره‌شی لی بیت وردی
 ده‌کات و گه‌ر خانو و بیناشی لی بیت ده‌رووخیت.
 هه‌روه‌ها قورئان له‌هه‌ندی‌ک شویندا وشە‌ی (رجفه
 - واته‌ زه‌مین له‌رزە‌ی توند) و وشە‌ی (طاغیة- واته
 ده‌نگی زۆر به‌هیز) ی به‌کاره‌یناوه‌:

}} فَأَخَذْتَهُمُ الرِّجْفَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَاثِمِينَ
 .{{(٧٨}}. الأعراف. }} كَذَّبَتْ ثَمُودُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ
 .{{(٤}}. فَأَمَّا ثَمُودُ فَأَهْلِكُوا بِالطَّاغِيَةِ .{{(٥}}. الحاقة.
 چا له‌به‌ر ئەوه‌ی هه‌وره‌ تریشقه‌ (صاعقة) ده‌نگیکی
 گه‌وره‌ دروست ده‌کات به‌ وشە‌ی (صيحة) ش
 ناوبراوه‌ واته‌: ده‌نگ و هاواری زۆر گه‌وره‌:
 }} وَأَخَذَ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ
 جَاثِمِينَ .{{(٦٧}}. هود.

له‌وانه‌شه‌ ئەو هه‌وره‌ تریشقه‌یه‌ (صاعقة)
 له‌رزە‌یه‌کی وای له‌گه‌ل داییت که له‌ بوومه‌له‌رزە
 بچیت و هه‌موو دلیک به‌روودانی له‌رزینه‌که‌ی
 به‌رزینیت و رابچله‌کینیت. له‌وانه‌شه‌ له‌جی ی

خۆیەو ە پەل بەھاویت و زیادەپرویی بکات (یطفی)
 تاكو جى يەكى دىكەش بگریتەو ە و بەمەش
 ناوبیریت بە (طاغیة). جا ئەو وەسفانەى دى كە
 قورئان بەچەند گوزارشتیكى دى بۆ (صاعقة) ى
 داناو ە دەرپرینیكى دروست و تەواو ە كە وەسفى
 شوینەوار و ھۆكارى و دیاردەكانى دەكات.

چەند پەند و وانەيەك

لەپرینمایى ە جوان و بەھادارەكانى قورئان ئەو ەيە:
 ۱- پاراستنى ئەو نىعمەتە جوان و بەنرخانەى كە
 خودای گەورە بۆ بەندەكانى تەرخان كەردو ە. ۲ -
 داواى پرىكى و میانرەوى لە بژیویدا لیكردوون
 وپرىگەى دەست بلاوى و پەرش و بەفیرۆدانى ئەو
 نىعمەتانەى لیگرتوون, ھەروەك لە ئایەتیكى
 قورئاندا لەسەر زارى ھود (عليه السلام) ھاتبوو
 دەلیت: (بۆچى ئەو ھەموو كۆشك و تەلارە
 گەورانە لە شوینە بلندەكاندا دروست دەكەن؟ ئایا
 بۆ ئەو ەيە تاكو رادەى دەولەمەندى و دەست
 رۆیشتوویتان بزانییت و بەئومیدی ئەو ەن
 ھەمیشە بژین و نەمرن؟

{ {أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ آيَةً تَعْبَثُونَ } (۱۲۸) وَتَتَّخِذُونَ
 مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلَدُونَ } (۱۲۹) } . الشعراء.

(هود) ی پیځه مېر له کارې بېنا و خانووی گه وره دا
 سه رزه نشتی گه له که ی ده کات، چونکه نه وان نه و
 جوړه خانو و به رهيان به مه به سستی نېشته جی بوون
 و چه وان هوه بنياد نه نابوو، ده نا سه رزه نشتی
 نه ده کردن له سهر نه و کاره، به لکو به چه ز و
 ئاره زوويان له شانازی به خو وه کردن و لوو تبه رزی و
 خو به گه وره زانېنه وه نه و کوشک و ته لارانه يان
 بنيات نابوو، نه وه ش نه ريتيکی ده ست بلاوی
 بېزراوه چونکه له پشت نه و کارانه وه به ته ماي
 نه مری بوون له زه ويدا و وپرای نه وه ش که
 نه مری (خلود) مه حاله و خو ش ی دنياش که مه.
 (صالح) یش - عليه السلام - به هه مان شیوه داوا
 له گه له که ی ده کات که نيعمه ته کانی خودايان بير
 نه چي ته وه و خو يان به گه وره نه زانن و له خو يان
 بايی نه بن، خودای گه وره ده فهرموئ:
 {أَتُزَكُّونَ فِي مَا هَآهٖنَا أَمِنِينَ} {١٤٦} فِي جَنَّاتٍ
 وَعُيُونٍ {١٤٧} وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلُوعُهَا هَضِيمٌ {١٤٨} .
 وَتَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فَارِهِينَ {١٤٩} . فَاتَّقُوا
 اللَّهَ وَأَطِيعُوا {١٥٠} .
 واته: ئايا وا ده زانن هه روا ئالېره دا به خو شى و
 ئاسووده يى ده هيلرېنه وه (ژيان تان کو تايى
 نايه ت)؟! له ناو باخ و باخات و کانياوى

سازگاردای؟! له ناو بیستان و دارخورمادا که
خورمای نهرم و ناسک و بهتام دهگری؟!
(ههروهها بۆتان دهلویت) مال و شوینی خویش
له چیاکان دابتاشن و به جوانی دروستی بکهن و
به خویشی تییدا که شخه بکهن؟! له خودا بترسن و
فرمانبهرداری من بکهن. [۳]

ئیستان له و سهردهمه دا خه لکیکی زۆر ههن که بۆ
فه خر و شانازی کۆشک و ته لار و خانووی بلند و
گه وره بنیاد ده نیین ته نیا به مه بهستی خو
هه لکیشان و خو به زل زانیین، چهند زۆریشه ئه و
پاره و سامانه که له بهر دهستی ئه و دهست بلاوانه
دایه، ئایا نازانن ئه و پاره و مولکه که خودای
گه وره داویه تی به وان هی ئه وان نیه؟! هی خودای
گه وره یه، خودای گه وره ئه و سامانه ی داونه تی بۆ
تاقی کردنه وه یان له دنیا دا، ئه و سامانه (ئه مانه ت)
له لای ئه وان ده بی بزانی له چی سهرف ده کهن و
ئایا یارمه تی هه ژارانی پی ده ده ن؟ یا خود پرۆژه و
کارخانه ی به سوود له و پاره یه دروست ده کهن که
هه ژاران و خه لکی بیکار کاری تییدا بکهن؟ یا خود
یارمه تی مانگانه و به رده وام بۆ مالی هه تیو و که م
ده رامه ت ده پر نه وه وهک (سه ده قه ی جاری) بۆیان
بنوسریت لای خودای گه وره و له پرۆژی قیامه تدا
سوودی لی وه ربگرن؟

له ئه‌بو به‌رزه‌وه (رضي الله عنه) ده‌لێ: پيغه‌مبه‌رى
 پيشه‌وامان () فه‌رموو يه‌تى: عن أبي برزة (رضي
 الله عنه) قال: قال رسول الله () { لا تزول قدما
 عبد يوم القيامة حتى يُسأل عن أربع خصال: عن
 عمره فيم أفناه، وعن شبابه فيم أبلاه، وعن ماله
 من أين اكتسبه وفيم أنفقه، وعن علمه ماذا عمل
 فيه}.. رواه الترمذي وقال حديث حسن صحيح.

واته: له‌رۆژى قىامه‌تدا به‌نده‌ كه‌ له‌به‌رده‌مى
 دادگای خودادا راده‌وه‌ستى له‌ شوینى خۆى
 ناجولێ هه‌تا ئه‌و چوار پرسىاره‌ى لى ده‌كری:
 ته‌مه‌نى خۆى به‌چى به‌سه‌ر برد، له‌شى خۆى له‌
 چى دا نيو‌داش كرد، ئه‌و ماله‌ى كه‌ هه‌يبوو چۆنى
 په‌يدا كرد و له‌كوێ هێناى و له‌چيدا خه‌رجى كرد
 وه‌ ئه‌و زانسته‌ى كه‌ هه‌يبوو چى پيى كرد...

(ترمذي)

جیگه‌ى سه‌رسو‌رمانه‌ كه‌ مرو‌قیكى ده‌وله‌مه‌ند
 كو‌شكىكى گه‌وره‌ و رازینراو دروست ده‌كات كه‌
 چه‌نده‌ها ژوورى تپدايه‌ و به‌سه‌دان هه‌زار دۆلارى
 تى ده‌چیت، له‌كاتيكدا كه‌ به‌هه‌زاران خه‌لكى ديكه‌
 هه‌ن يه‌ك ژوورىان ده‌ست ناكه‌ویت تپیدا بژین و
 ئه‌و ده‌وله‌مه‌نده‌ش ئه‌و هه‌موو ژووره‌ى هه‌یه‌ له‌
 كو‌شكه‌كه‌ى نازانى له‌ كام ژوورىان بخه‌ویت. ئه‌ى

واباتر نە دەبوو گەر ئەو پیاو دەولە مەندە
 خاوەن کۆشکە لە خانوو یەکی مام ناوەندیدا
 بژیا یە و هەموو ئەو پارە و سامانە زۆرە لە
 کارووباری ژیا نی میللەتدا بە کار بێنا یە بۆ
 بە گەر خستە وە ی کشتوکال و پیشە سازی و
 پێویستی یە گەرن گەکانی خەلکی؟ ئایینی ئیسلام
 ئەم چەمکە داد گەریتی یە کۆمەلایەتی یە لە دل
 و دەروونی شوینکە و توانی و پەیرە و کارانیدا
 جیگیر کردوو و تا کو کۆمەلگە ی ئیسلامی لە سەر
 کۆلە کە راست و دروستەکانی دادپەرەری
 کۆمەلایەتی بنیات بنریت و پاشان تا کو
 دەسەلاتداران و حاکمانی کۆمەلگە ی ئیسلامی
 لە و پەری شە و نخوونی و بیداریدا بن بۆ
 ئاگادار بوون لە هەر کەسێک و دەستە و تاقمێک کە
 پارە و مالی میللەت بۆ هەوا و هەوەس و
 ئارەزوو گەندەلەکانیان بە کار بێنن، چونکە مال و
 سامانی دەولە مەندان (بە تێروانین و یاسای
 قورئان) ئە گەر چی لە مولکداریتی ی تایبەتیدا
 بیت، بەلام سوودە کە ی سوودیکی گشتی یە بۆ
 میللەت، بۆ ئەوانەش کە پارە و سامان
 و دەسەلاتیان هە یە، دەبی زۆر وریا بن نە بن بە
 خزمەتکاری ئەو پارە و سامانە و شتیکی وا نە کەن

به هوی ئه وه وه خودای پهروه ردگاریان له بیر
 بچیت و په یوه نندیان له گهل خودای گه وره
 بیچریت. خودای گه وره ده فهرمویت:
 ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ
 عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ
 ۹﴾ وَأَنْفِقُوا مِنْ مَا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ
 أَحَدَكُمْ الْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَىٰ أَجَلٍ
 قَرِيبٍ فَأَصَّدَّقَ وَأَكُنْ مِنَ الصَّالِحِينَ ۱۰﴾ وَلَنْ يُؤَخَّرَ
 اللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَاءَ أَجَلُهَا وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ
 ۱۱﴾. المنافقون.

واته: ئه ی ئه و که سانه ی باوه پرتان هیڼاوه، هه ول
 بدهن نه مال و سامانتان، نه پوله کانتان، نه بڼه
 هوی ئه وه ی که له یادی خودا و به ده سته یڼانی
 ره زامه ندی ئه و که مته رخه می و بی ئاگاتان بکه ن،
 جا هه رکه س له یادی خودا که مته رخه می بکات، ئا
 ئه وانه هه ر خو یان خه ساره تمه ند و زه ره رمه ندن.
 له و مال و زانستی و هیڅ و ده سه لاته ی که پیمان
 به خشیوون، ئیوه ش لی بی به خشن و ده ستی
 به سه ردا مه گرن و قورخی مه که ن؛ پیش ئه وه ی
 که مردن یه خه به یه کیکتان بگریت و بلیت:
 خودای پهروه ردگار، خوڅگه ماوه یه کی که می دی
 مؤله تت بدامایه تا خیږ و چاکه م بکردایه و مال و

سامانم ببه خشيايه و بجوومايه ته پريزي چاكانه وه.
جا ئه و داخوازييه به جي نيه، چونكه پوژي
ههركه سيك ته واو بوو، كاتي مه رگي ههركه سيك
هات، ههركيز خودا دواي ناخات و مو له تي بو تازه
ناكاته وه، خوداش زور ئاگايه به هه موو ئه و كار و
كرده وانهي كه ئه نجامي دهن.

۳_ ئيسلام رازي ناييت كه شوينكه وتواني خو
ملكه چي چهند سته مكارپكي لووتبه رز بن
ئه وانيش بيانكه ن به كويله ي خويان و هه موو
جو ره سزا و ئه شكه نجه يه كيشيان پي بچيژن و
به پي ي هه وا و ئاره زوو هه كانيان به كاربان بيئن.

ئيسلام رازي ناييت كه شوينكه وتواني خو
ملكه چي چهند سته مكارپكي لووتبه رز بن
ئه وانيش بيانكه ن به كويله ي خويان و هه موو
جو ره سزا و ئه شكه نجه يه كيشيان پي بچيژن و
به پي ي هه وا و ئاره زوو هه كانيان به كاربان بيئن.
به لكو به پيچه وان هه و ئيسلام سوينكه وتواني خو
هان ده دات كه به پرووي ئه و سته مكارانه دا راپه رن
و گوئ به هيژ و ده سه لاتيان نه دهن. چونكه ئه گه ر
به راستي باوه رداران خوازياري رزگاري بن ئه وا
له پيناويدا قورباني دهن و ده ستيشيان
ده كه ويئت. بيگومان خوداي گه وره و بالاده ستيش

له قورئاندا مژدهی ئه وهی به باوهرداران داوه که
چاره نووسی سته مکاران هه زهره رمه ندی و له ناو
چوونه: {{وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ {١٥}}. إبراهيم ..
٤_ چه سپاندنی بیر و باوهری یه کتاپه رستی
(التوحید).

٥_ ناساندنی شیوازی بانگه وازی پیغه مبه ران.
٦_ به ئاگابوون له بت په رستی له بهرگی نویدا.
٧_ زانینی شیوازی شوین که وتنی راست (تبعیة
الحق).

٨_ پشت بهستن به خودای گه وره له هه موو
کاریکدا: دیاره هه که سیکیش پشت به خودای
په روه ردگاری ببه ستییت و په نا بو خالقی خوئی
به رییت که سه رچاوهی گشت هیژی که له وجودا
ئه وه شایستهی ئه وه یه خودا ترسه که ی به ئارامی
بو بگوړییت و لاوازی یه که یشی به (هیژ) بو
بگوړییت.

{{إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا
هُوَ أَخِذْ بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ
{٥٦}}. هود.

واته: چونکه به راستی من پشتم به خودا به ستووه،
که په روه ردگاری من و په روه ردگاری ئیوه یشه،
هیچ گیانله بهر یک نیه جلّه وی به ده ست خودای

گه وره نه بیټ، بیگومان په روه ردگارم له سهر
 بهرنامه و پریازکی راست و دروسته. مروقی
 خاوهن باوه پری چاکساز و بانگه وازکار پیویستی
 یه کی هیجگار زوری به خودا و به و پشت به خودا
 به ستنه هه یه چونکه دلنیایی و خوږاگری و رازی
 بوونی به هه رجوره قوریانی یه کی له پیښاوی
 ره زامه ندی خودادا پی ده به خشیت.

۹_ ناکامی خو به زل دانان تیداچوونه وهک له
 سووره تی (فُصِّلَتْ) خودای گه وره ده فهرموی:
 {فَأَمَّا عَادٌ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا
 مَنْ أَشَدُّ مِنَّْا قُوَّةً أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ
 أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ} (۱۵). فَأَرْسَلْنَا
 عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي أَيَّامٍ نَحِسَاتٍ لَّنُذِيقَهُمْ
 عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ
 أَخْزَى وَهُمْ لَا يُنصَرُونَ} (۱۶). فُصِّلَتْ.

واته: نه وسا قهومی عاد به ناحق خوږیان به
 گه وره زانی له زه ویدا و گوتیان: کی هه یه به
 نه ندازه ی ئیمه هیز و ده سه لاتی هه بیت؟ باشه ئایا
 نه وه نه یانزانی به راستی نه و خودایه ی که دروستی
 کردوون، نه و له وان هیزی زور زیاتره (به لکو هه ر
 به راورد ناکریت) و نه وانه هه ر ئینکاری ثایه ت و
 موعجیزه کانی ئیمه یان ده کرد. نه وسا ئیتر ئیمه
 بایه کی ساردمان هه لکرده سهریان له چهند

رۆژیکی شوومدا، تا هر له ژيانی دنیا دا به سزای
سه رشۆریان بگهیه نین و تالّاو بکهین به
گهروویاندا، بیگومان سزای قیامهت زیاتر
سه رشۆرکه ر و تالتره و ئهوانه سه رفراز و پرزگار
نابن.

ئه و ئیدیکا و خوّه لکیشانی ئه و سه رده مه ی گه لی
(عاد) یش هه مان ئیدیکا و خوّه لکیشانی ده ولّه ته
گه و ره و زله یزه کانی ئه مپروشه که به ناحه ق
میلله تان ده چه وسیننه وه و خو یان کردو وه
به گه و ره ی هه موو میلله تان و سهروه ت و
سامانیان زهوت ده که ن و بی و یژدانانه مامه له یان
له گه ل ده که ن، ئه و جا ده ولّه تانی دی که سه ره کانیان
ویژدانی خو یان فروشتوو به و ولّاته زله یزانه
ئه وانیش له لای خو یانه وه خه ریکی
چه و ساندنه وه ی میلله تانی بی ده سه لات و ئاشتی
خوازی دیکه ن، بو نموونه میلله تی ئاشتی خوازی
(کورد) که ساله های ساله ده نالینّی له ده ست
ده ولّه تانی سه ر به و ولّاته زله یزانه و خه ریکی تالّان
کردن وزهوت کردنی سهروه ت و سامانی میلله تی
(کورد) ن، به وه شه وه ناوه ستن به لکو هه موو
شیوازیکی نابه جی و نا په وایان گرتووته بهر بو
دهر کردنیان له سه ر خاکی باو باپیریان و زهوت
کردنی زهوییه کانیان و جی نشین کردنی میلله تانی

دی له سهر ئهم خاكه و ده میكه ئه وان خه ریكى ئهم
سیاسه ته چه په لهن و ئیستاش ههر بهرده وامن!!!
زمانی حالیشیان ده لیت: {{مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً}}.
ههروهك كه له ئایه تی ژماره (۱۵) ی سووره تی
(فُصِّلَتْ) یشدا هاتوووه.

به پشت به ستنی میله تی کورد به خودای گه و ره و
رازی کردنی ئه و زاته له هه موو کاریکدا، إن شاء
الله ئه و میله ته سه ركه و تووده بی و دوژمنانیشی
سه رشوږده بن.

چیرۆکی شه شه م ژیانی پیغه مهر ابراهیم

ولقد اتینا ابراهیم رُشدَهُ مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا بِهِ عَالِمِينَ
{۵۱}. اِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَذِهِ التَّمَاثِيلُ الَّتِي أَنْتُمْ
لَهَا عَاكِفُونَ {۵۲}. قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عَابِدِينَ
{۵۳}. قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ
{۵۴}. قَالُوا أَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ اللَّاعِبِينَ {۵۵}.
قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ
وَأَنَا عَلَى ذَلِكَ مِنْ الشَّاهِدِينَ {۵۶}. الأنبياء.
بیگومان ئیمه ژیری و هوښمه ندیمان پیښتر به
ئبراهیم به خشی، ئیمه چاک نه ومان ده ناسی.
کاتیڅ به باوک و قه و مه که ی ده گوت: نه م بتانه
چیه ئیوه هه میسه به ده وریدا دین و
ده یان په رستن؟ له وه لامدا (ته نها به لگه یان نه وه
بوو، که) گوتیان: ئیمه باوو باپیرانمان بینووه
نه وانه یان په رستوووه. ئبراهیم گوتی: ئیوه و باوو
باپیرانی ئیوه له گومراییه کی ئاشکرادا بوون.
خه لکه که گوتیان: ئایا تو په یامیکی راست بو ئیمه
هیناوه یان گالته مان له گه لدا ده که یت؟! ئبراهیم
گوتی: نه خیر به راستی ده دویم و په روه ردگارتان
په روه ردگاری ئاسمانه کان و زه ویه و که به دی
هیناون و منیش بو تان ده سه لمینم.

له گه ل پيغه مبه ريكي دي له پيغه مبه راني خودا
ئه ويش (ئبراهيم) ه.....

ئبراهيم (سه لامي خوداي له سهر بيت) پله و
پايه يه كي گه وره ي هه يه له لاي (مسولمانان،
يه هوودي يه كان و نه سراني يه كان) و ناوه كه شي
هه ميشه به ريزلينان و نزا و شكوداري يه وه
به ستر اوته وه... چونكه يه كيكه له پيغه مبه راني
خاوه ن عزم (اولي العزم) و له پيناوي بانگه واز بو
په رستني خودا و به يه ك دانانيدا جيهاي كردووه
خوي خستووته بهر مردنيش له پيناوي ئه و بير و
باوهره ي كه ئيماني پي هينابوو.

هه روه ها پله و پايه و به رزي شان و شكوي
(ئبراهيم) له وه دا دهره وشي ته وه كه باوكي
پيغه مبه رانه و هه ر كتيبيك له ئاسمانه وه بو سهر
پيغه مبه ريك له پيغه مبه راني دواي خوي نيررابي ته
خواره وه له وه چه و په يره و كاران و ره چه له كي
خوي بوون [٤]. ئه وه ش جي و مه قاميكي وه هايه
بو ئبراهيم (عليه السلام) كه هيچ جي و
مه قاميكي ديكه ي پي ناگات، چونكه ئه و دوو
كوړي هه بووه و خودا كردووني به پيغه مبه ر و
ناويان ئيسماعيل (عليه السلام) و ئيسحاق (عليه
السلام) بووه. (ئيسماعيل) باپيره گه وره ي

پيڤه مبهري پيشه و امانه محمد (عليه السلام) [5] و
 پاڤيرهی عه ره بی (حیجاز) ه و عه ره بی (حیجاز)
 یش بنه چه و (نه سه بیان) بو هه ردوو کوره که ی
 ئیسماعیل (عليه السلام) ده گه ریته وه واته بو
 (نابت و قیذار) [6]. قورئانی پیروزیش ئاماژه ی بو
 باوکایه تی (أبوة) ه ی ئیبراهیم (عليه السلام) له
 عه ره بدا کردوو، هه روه ک خودا تییدا پرووی
 گفتاری کردوو ته ئیماندارانی عه ره ب و
 ده فهرموئ:

{وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِّلَّةَ أَبِيكُمْ
 إِبْرَاهِيمَ هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ} {٧٨} .
 الحج.

واته: خودا له ئایین و بهرنامه کهیدا هیچ جوړه
 شتیکی نارهوا و قورس و گرانی له سه ر دانه ناو
 (که نه توانن نه نجامی بدهن، جا ئه م بهرنامه یه) پری
 و شوین و بهرنامه ی ئیبراهیمی بابه گه وره تانه که
 پيشتر هه ر خودای گه وره ناوی (مسولمان) ی لی
 ناو.

هه روه ها خودای گه وره کورپکی داوه به
 (ئیسحاق) به ناوی (یه عقووب) ئه ویش هه ر
 پيڤه مبه ر بووه و نازناوه که شی (لقب) به -
 ئیسرائیل - ناو ده بریت.

ئىبراهيم (عليه السلام) باوکی پیغه مبه رانی دواى
خویه تی ههروهک خودای گه وره دهفه رموی:
{وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا
مِنْ قَبْلُ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِ دَاوُودَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ
وَيُوسُفَ وَمُوسَى وَهَارُونَ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ
{٨٤}. وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَى وَعِيسَى وَإِلْيَاسَ كُلٌّ مِّنَ
الصَّالِحِينَ {٨٥}. وَإِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا
وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ {٨٦}. وَمِنْ آبَائِهِمْ
وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَى
صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ {٨٧}}. الأنعام.

واته: (له وهودوا) ئيسحاق و يه عقوبمان پييه خشي،
ههريهك له وانمان ريئيمويي كرد، پيشتريش (نوح)
مان ريئيمويي كردبوو و له نه وهكاني (ديكه ي
ئىبراهيم) داود و سليمان و ئه ييوب و يوسف و
موسا و هاروون (هاتنه دنياوه و بوونه رابه ر و
چاوساغ بو خه لكي) ئا به م شيويه پاداشتي
چاكه خوازان دهدينه وه (نه وه ي چاك و پاك و
خوداناسيان پيده به خشين). (ههروه ها) زه كه ريا و
يه حيا و عيسا و ئيلياس هه ره موويان له پاك و
چاكان بوون. ئيسماعيل و يه سه ع و يونس و
لوطي ش (له هيدات دراوو پيغه مبه ران بوون)
ههريهك له وانيشمان ريژدار كرد به سهر خه لكي
ديكه دا.

ههروه‌ها هه‌ندیک له‌باوانیان و نه‌وه‌کانیان و
برا‌کانیانمان هه‌لبژارد و هیدایه‌ت و پڕینمووییمان
کردن بۆ پڕیگه و پڕیازی راست و دروست.

ئه‌گه‌ر سه‌رنجی ئه‌و ده‌قه قورئانی یه‌ی سه‌ره‌وه
بده‌ین ئه‌وه‌مان بۆ پروون ده‌بیته‌وه که ئیبراهیم
(علیه السلام) باپیری هه‌موانه، باپیری جووله‌که و
نه‌سرانی و مسولمانه.

ئیبراهیم (علیه السلام) ئه‌وه‌نده که سیکی راستگۆ
و ئیماندار و له‌خوداترس بووه، بۆیه لای خودا
خۆشه‌ویست بووه کردوویه‌تی به (خۆشه‌ویستی
خۆی). به‌راستی ئه‌و پله و پایه به‌رزهی دراوه به
ئیبراهیم (که گه‌وره‌ترین و به‌رزترین پله‌یه به
ئینسانیک درایی)، ئامانجی هه‌موو مرۆڤیکی
ئیمانداره که به‌په‌رۆشی ئه‌وه‌یه ته‌نها خودای
گه‌وره‌پازی بێ لێی. وه‌ک خودای گه‌وره‌له‌م
ئایه‌ته‌دا ده‌فه‌رموی:

{وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِّمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ
مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ
خَلِيلًا} (١٢٥). النساء.

واته: کێ هه‌یه ئایینی چاکتر و په‌سندتر و جوانتر
بێت له‌و که‌سه‌ی پرووی کردۆته‌ خودا و خۆی

تەسلىمى ئەو زاتە كىردوۋە لە كاتىڭدا كارجوان و
 كار پەسەندە و شوئىنى ئاينى ئىبراھىمى ملەكە چ و
 فەرمانبەردار كەوتىت، كە خودا ئىبراھىمى
 كىردۆتە خۆشەويستى خۆى و رىزدارى كىردوۋە.
 ھەروەھا ئەم پىغەمبەرە بەتەنیا ئوممەتتىك بوۋە.
 ئەو ھەتا خوداى گەورە دەر بارەى دەفەر مویت:
 {إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ
 الْمُشْرِكِينَ} (۱۲۰) شَاكِرًا لِّأَنْعَمِهِ اجْتَبَاهُ وَهَدَاهُ إِلَى
 صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ {۱۲۱} النحل.

واتە: بەراستى ئىبراھىم ھەرخۆى ئوممەتتىك بوۋ،
 (ھەر خۆى پىشەوايەك بوۋ) ملەكە چ و
 فەرمانبەردارى خودا بوۋ و لە ھەموو بىر و
 باۋەرلىكى چەوت بەدوور بوۋ، لە موشرىك و
 ھاۋەل پەيدا كەران بۆ خودا بە دوور بوۋ. ھەروەھا
 زۆر سوپاسگوزارى خودا بوۋ و لە بەرانبەر ناز و
 نىعمەتى بى شومارى پەرۋەردگارىيە، ئەۋىش
 ھەلى بژارد و رىنموۋىي كىرد بۆ رىبازى راست و
 دروست.

ئەو سەردەمەى تىيدا لەدايك بوۋ لەروى بىر و
 باۋەرەۋە

قورئانى پىرۆز باسى لە دايك بوۋن و باسى ژيانى
 سەردەمى مندالى ئىبراھىم ناكات، ھەروەھا باسى

ئەو ناكات لە كوێ لەدايك بوو و بە چ زمانێك
 قسەى كردوو. بەلام سەرچاوە عەرەبىەكان واى
 باس دەكەن كە شوێنى هاتنە دنيای ئىبراهيم لە
 (بابل) [۷] بوو. ميژوو نووس (ياقوت) [۸] يش لە
 وەسف كردنى خاكى بابل دا دەلييت: (كەوتۆتە
 نيوان ديچلە و فورات) ەو و ئەو خاكەيە كە پيى
 دەگوترى: سواد. بەلام قورئان باسى ئەو سەردەمە
 دەكات بەگشتى كەچۆن خەلكى لە پەرسەنى
 خوداى تاك و تەنيا لايان دابوو و ببونە سى بەش:
 - بەشێك بتي جۆرا و جۆريان بەدەستى خويان -
 لە دار و بەرد - دروست دەكرد و دەيانپەرسەت.
 - بەشێك ئەستېرە و مانگ و خۆريان دەپەرسەت.
 - بەشێكيش پادشاكان و دەسەلاتدارەكانيان
 دەپەرسەت.

جا لەو ژینگەيەدا كە (فرە خوداوەندى) بالى
 بەسەردا كيشابوو ، ئىبراهيم هاتە دنياو و خوداى
 پەروەردگار هۆشى ساغ و راستى ي تەواوى پى
 بەخشى، ئەويش بە پراى راست و سرووشى
 (وەحى) ي پەروەردگارى خۆى زانيبوو كە
 بيگومان خودا (الله) يەكە و ھەر خۆى
 كاربەدەست و دەسەلاتدارى سەر ئەم گەردوونەيە،
 لەبەر ئەو دەيەوييت پرينمايى گەلەكەى بكات و
 رزگاريان بكات لەو شتە پووچەل و بەتالانە

بەسەرھاتى) ئىبراھىم بۇ ئەو خەلكە بگپرەو،
بەراستى ئەو كەسايەتتەكى ن راستگۆ بوو، لە
پېغەمبەرانىش بوو. كاتىك بە باوكى گوت: باوكى
بەريزم! ئەو تۆ بۆچى شتىك دەپەرستى كە
نەگوئى بىستە، نە كەس بەرچا و پروون و رۆشنېر
دەكات، نە هېچ سوودىكت پى دەگەيەنئىت.

ئەى باوكى بە نرخم! بەراستى ئەو زانستى و
زانبارىەى كە بۆمن ھاتوو (دەربارەى دەسەلات و
تواناى بەدېھنەرى ئەم جىھانە) بېگومان بۆ تۆ
نەھاتوو، كەواتە پەپرەوى من بكە رېنمووويت
دەكەم بۆ رېگە و رېيازىكى راست و دروست، ئەى
باوكى ئازىزم! شەيتان مەپەرستە، چونكە
بەراستى شەيتان ياخى يە لە خوداى مېھرەبان و
سەركىشى كردوو. ئەى باوكى بەريزم! بەراستى
من دەترسم سزايەك لەلايەن خوداى مېھرەبانەو
يەخەت بگري، ئەو كاتە ئىتر دەبىتە يار و ياوەر و
پشتگىرى شەيتان. (باوكى ئىبراھىم بە

سەغلەتتەو) گوتى: بۆچى ئەى ئىبراھىم! تۆ
ئەوئەندە لە خوداكانى من بېزارى، بەراستى ئەگەر
كۆل نەدەيت و واز نەھىنئىت بېگومان بەرد بارانت
دەكەم، پرۆ دووركەرەو لېرە و نامەوى بىننمەو.

ئىبراهيم گوتى: سەلامت لى بىت لە مەولا داواى
 لىخوشبوون و (ھىدايەت) لە پەرۋەردگارم بۇ
 دەخوام، چونكە منى خوش دەوئىت، رىزى بۇ
 داناوم. ئەوا ئىدى من دوور دەكەومەو و
 كەنارگىرى دەكەم لە ئىو و لەو شتەنى كە لە
 جىاتى خودا دەپەرستن، من تەنیا ھاوار بۇ
 پەرۋەردگارم دەبەم و ھەر ئەو دەپەرستم،
 ئومىدەوارم كە پەرۋەردگارم نائومىد و رەنجەرۇم
 نەكات و دوعا و نزا و پەرستنم لى وەربرىت.
 بىگومان ئىبراهيم (عليه السلام) ھەر داواى
 لىخوش بوونى بۇ باوكى دەكرد لەبەر بەلئىك كە
 پىشتىر پى دابوو، بەلام كاتىك بۇى دەرکەوت كە
 ئەو بەراستى دوژمنى خودايە، خوى لى بىبەرى
 كرد و وازى لەو پارانەوھىە ھىنا، وەك خوداى
 گەورە لە قورئاندا دەفەرموى:
 {وَمَا كَانَ اسْتِغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَنْ مَوْعِدَةٍ
 وَعَدَهَا إِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ إِنَّ
 إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ} (١١٤). التوبة.
 ئىبراهيم (عليه السلام) بانگەوازی گەلە
 بىباوەرەكەى دەكات
 پاشان ئىبراهيم (عليه السلام) كەوتە بانگەوازی
 گەلەكەى و داواى لىكردن واز لە پەرستنى ئەو

په يکه رانه بښن و بانگي کردن بؤ خوداپه رستی که
ته نیا هر (الله) خودا و په روه ردگاری جیهانیانه.
خودای گه وره ده فهرموی:

{وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ} {٦٩}. إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ
مَا تَعْبُدُونَ {٧٠}. قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَظُلُّ لَهَا
عَاكِفِينَ {٧١}. قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكَ إِذْ تَدْعُونَ {٧٢}.
أَوْ يَنْفَعُونَكَ أَوْ يَضُرُّونَ {٧٣}. قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا
كَذَلِكَ يَفْعَلُونَ {٧٤}. قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ
{٧٥}. أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ الْأَقْدَمُونَ {٧٦}. فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِي
إِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ {٧٧}. الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ
{٧٨}. وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ {٧٩}. وَإِذَا
مَرَضْتُ فَهُوَ يَشفِينِ {٨٠}. وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ
{٨١}. وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ
{٨٢}. رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَالْحَقِّنِي بِالصَّالِحِينَ
{٨٣}. {الشعراء}.

واته: هه روه ها به سهرهات و هه والی ئیبراهیم بؤ
ئه و خه لکه باس بکه. کاتیک به باوکی و به
قه و مه که ی گوت: باشه، ئه وه ئیوه چی
ده په رستن؟! گوتیان ئیمه کو مه لیک بت
ده په رستین و به رده وام ده ور و خولیان ده دهین.
ئیبراهیم گوتی: ئایا کاتیک که هاناو و هاواریان بؤ
ده بهن و دوعا و نزا ده کهن، گوئیان له ئاه و ناله و
داخوازیه کانتان هه یه؟! یا خود ده توانن ئه وانه

قازانجیك یان زیانیكتان پییگهیهنن؟! بت
په رستان وه لāmیان دایه وه و گوتیان: (ئیمه ئه وه
نازانین)، باو و بایرانمان دیتوو ه ئاویان کردوو ه
(ئیمه ش وا ده کهین)...

ئیبراهیم گوتی: باشه نابیینن چی ده په رستن (که ی
ئه و شتانه شایسته ی په رستنن). به راستی ئیوه ش
و باو و بایرانی دیرینیشان (به هه له دا چوون).
بیگومان هه موو ئه وانه دوژمنی منن، به دوژمنی
خۆمیان ده زانم جگه له په روه ردگاری جیهانیان.
ئه وه ی دروستی کردوو ه هر ئه و ریښموویم
ده کات. هر خۆی خۆراکم پی ده به خشی و
تینویه تیم ده شکینن. کاتیکیش که نه خۆش
ده که و م، ئه وه هر ئه و چاره سهرم ده کات و شیفام
بو ده نیړیت. هر ئه ویش ده ممرینیت و
له وه و دواش زیندوو م ده کاته وه. هر ئه وه ئومیدم
پییه تی که له گونا هم خۆش بییت له روژی
قیامه تتدا.....

(ئه و جا ئیبراهیم نزا ی کرد و گوتی) په روه ردگارا:
زانباری و دانایی و ده سه لاتی ته واوم پی به خشه
و په یوه ستم بکه به چاکه کارانه وه.
هر له و باره یه وه خودای گه و ره له سوره تی

(العنكبوت) دا دهفه رموی:

{وَابْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ} {١٦}. إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا إِنَّ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ} {١٧}.
العنكبوت.

واته: باسی ئیبراهیمیش بکه که کاتی خوئی به قهوم و هوژی خوئی گوت: ته نیا خودا بپهرستن و ههر له و بترسن، ئه و بیر و باوه ره چاک و په سه ند و خیردارتره بو تان، ئه گهر بزائن و تی بگهن. به راستی ئه و شتانه ی که له جیاتی خودا ده یانپه رستن ته نیا بت و په یکه رن، ئیوه بوختان و شتی نابه جی دروست ده که ن، بیگومان ئه و شتانه ی که له جیاتی خودا ده یانپه رستن خاوه نی هیچ رزق و روژی که نین بو ئیوه، که واته ههر داوای رزق و روژی له خودا بکه ن، ههر ئه ویش بپهرستن، ههر سوپاسگوزاری ئه و بن، بو لای ئه ویش ده گهری نرینه وه.

ئىبراهيم (عليه السلام) نه خىشە دەكىشى بۇ
شكاندى بتهكان

ئىبراهيم (عليه السلام) زۇرقى لەو بت و
پەيكەرانه دەبۆوه كه گەلهكهى دەيانپەرست. ئەوه
بوو لەدلى خۇيدا پرىارى ئەوهى دا بيانشكىنىت،
بۆيه لە فرسەتیک دەگەرا بۇ ئەم مەبەستە.
ئەوهش بۇ ئەوهى بۇ قەومەكهى بسەلمىنى و
بۆيان ئاشكرا بىت كه ئەوانە خودا نىن و
تیکشكاندىان بىت بە بەلگەيهك كه ئەو بتانه
هېچ زەرەر و قازانجىكيان نيه و تەنانهت ئەو بتانه
ناتوانن ئازارى هېچ كهسىك بدەن گەر زيانيان
لېدات.

بۆيه ئىبراهيم (عليه السلام) سویندى خوارد كه
بەلایهك بەسەر ئەم بتانه بهینىت. خودای گەوره
دەفەرموى:

وَتَاللّٰهِ لَاكِيْدَنْ اَصْنَامَكُمْ بَعْدَ اَنْ تَوَلُّوا مُذِرِيْنَ {٥٧}.
الأنبياء.

واتە: ئەوجا ئىبراهيم لەبەر خۆيهوه سویندى
خوارد و گوتى: بەخودا نه خىشەيهك دەكىشم و
داویك دەنیمهوه بۇ بتهكانتان دواى ئەوهى ئیوه
بەجىتان هېشتن و پىشتان هەلکرد.
ئىبراهيم (عليه السلام) فرسەتیکى باشى بۇ

هه لکه وت بۆ شکاندن بته کان، ئەو فرسه ته ش
 له رۆژیکدا بۆی هاته پيشه وه له رۆژی (جه ژنی
 گه له کهی)، که هه موو خه لکی ده چوونه دهره وهی
 شار بۆ ئاههنگ گێران. باوکی داوای له ئیبراهیم
 کرد که بچیت له گه لیاندا بۆ دهره وهی شار بۆ
 ئاههنگ گێران، (ئیبراهیم) یش بۆ ئەوهی خوێ دوا
 بخات و نه چیت له گه لیان، ئەوه بوو ته ماشایه کی
 ئەستیره کانی کرد و گوتی: (من له دهرکه وتنی
 ئەستیره دا ئەوه ده خوینمه وه که من دهرده دار
 بووم). {{فَنظَرَ نَظْرَةً فِي التُّجُومِ {٨٨}. فَقَالَ إِنِّي
 سَقِيمٌ {٨٩}}. الصافات.

خه لکه که وا تیگه یشتن که ئیبراهیم تووشی
 نه خۆشیه کی خراپ بووه، بۆیه ده سته جی
 به جییان هیشت بۆ ئەوهی نه خۆشییه که ئەوانیش
 نه گریتته وه.

دوای رۆیشتنی خه لکه که کهوته ری بۆ لای بته کان
 به مه به ستی تیکشکاندنیان، که چووه ناو
 هۆله کهی په یکه ره کانی تیدابوو دیتی خواردنیکی
 زۆر له به رده می بته کان داندراوه (وا پیده چیت
 به نیازی قوربانی و خو لئ نزیک کردنه وهیه له م
 بتانه - به بۆچوونی خویان -). ئیبراهیم (علیه
 السلام) که خواردنه کانی دیت، کهوته گالته

پیکردن به په یکه ره کان پیی گوتن: ئه وه بو
 ناخون؟ بو هیچ کامتان وه لام ناداته وه؟... ئه و جا
 به دهستی راستی هه موویانی به ته ورپک شکاند و
 ورد و خاشی کردن. خودای گه وره ده فهرموئ:
 {{فَرَاغٌ إِلَىٰ آلِهِتِهِمْ فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ}} {٩١}. مَا لَكُمْ لَا
 تَنْطِقُونَ {٩٢}. فَرَاغٌ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا بِالْيَمِينِ {٩٣}.
 الصّافات.

ئبراهیم (علیه السلام) ته نیا یه ک بتی هیشته وه
 ئه ویش له وانی دیکه گه وره تر بوو (واته
 گه وره ترین خواوه ندیان)، ئه و جا ته وره که شی
 پییدا هه لپه سارد: {{فَجَعَلَهُمْ جَذَاذًا إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ
 لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ}} {٥٨}. الأنبياء. واته: هه موو
 بته کانی ورد و خاش کرد جگه له گه وره که یان،
 به لکو که گه پرانه وه (پرسیار بکه ن) و ئبراهیم
 راستیان بو پروون بکاته وه.

ئه وهی ئبراهیم کردی له گه ل په یکه ره کان
 گه وره ترین به لگه یه بو گه له که ی که ئه گه ر ئه م
 بتانه خواوه ندیکی راسته قینه بوونایه و شایانی
 ئه وه بوونایه خه لکی بیانپه رستن ئه و ده بوایه
 به رگریان له خو یان بکردایه و زیانیشیان به
 هه رکه سیک بگه یاندایه که نیازی خراپی
 به رامبه ریان هه بوایه..

دادگایی کردنی ئیبراهیم (علیه السلام)

دوای ئەوێ که کووتایی به ئاههنگ گێران هات و
خه‌لکه که گه‌رانه‌وه ناو شار دیتیان بته‌کانیان چی
به‌سه‌ر هاتوو. گوتیان: ئه‌ری ئەو نه‌زانن چ
سته‌مکاریک ئاوهای له‌ خودا‌کانمان کردوو؟
هه‌ندیکیان وه‌لامیان دایه‌وه و گوتیان:
بیستوو مانه که کوریکی گه‌نج به‌ ناوی ئیبراهیم که
هه‌رده‌م تانه و ته‌شه‌ر له‌ خودا‌کانمان ده‌دات و به
خراپه‌ باسیان ده‌کات، هه‌ر ئه‌ویشه‌ گومانی ئه‌و
کرداره‌ی لی بکه‌ین..... خودای گه‌وره‌ ده‌فه‌رموی:
{قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا بِآلِهَتِنَا إِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ} (٥٩).
قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ} (٦٠).
قَالُوا فَأْتُوا بِهِ عَلَى أَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ
{قَالُوا أَأَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا بِآلِهَتِنَا يَا إِبْرَاهِيمُ} (٦٢).
قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَاسْأَلُوهُمْ إِنْ كَانُوا
يَنْطِقُونَ} (٦٣). الأنبياء.

واته: بت په‌رسته‌کان (که هاتنه‌وه دیتیان
بته‌کانیان ورد و خاش کراوه) گوتیان: ئەوێ
ئهمه‌ی کردوو به‌ خودا‌کانمان، به‌راستی له
سته‌مکارانه!! هه‌ندیکیان گوتیان: بیستوو مانه
لاویک به‌ خراپه‌ باسیان ده‌کات، پێی ده‌لێن
ئیبراهیم.

گوتیان که و ابو بیهینن به بهرچاوی خه لکه وه
 (موحاسه بهی بکهین و لیی بکۆلینه وه) با ئه وانیش
 ئاگادار بن و بیینن. (چوون ئیبراهیمیان هیئا و
 لییان پرسی) گوتیان: باشه، ئه ی ئیبراهیم ئایا تۆ
 ئه وه ت کردوو به خودا کانمان؟! ئیبراهیم گوتی:
 (بۆچی له من ده پرسن، خوۆ بته گه وره که ساغ و
 سه لیمه) نه خیر؛ ههر کاری ئه و بته گه وره یه یه، ده
 لییان پرسن گهر ئه وان قسه ده کهن!! ئه وه ش
 شیوازیکی دانیانه یه وه لامی پرسیاره کانیان به و
 جوۆره ده داته وه.

مه به ستی ئیبراهیم لییره دا وا ده گه ییئی که (بتی
 گه وره) تووړه بووه له وه ی که شان به شانی ئه و،
 ئه و هه موو بته گچکانه بپه رستن و له کاتیکیدا
 ئه ویش له هه موویان گه وره تر بیّت، هه ربۆیه
 شکاندوونی).

(که میک داچله کان) و له دلی خوئیاندا لیکیان
 ده دایه وه، سه رئه نجام گوتیان به خوئیان: به راستی
 هه میشه ئیوه سته مکارن (ئیبراهیم راست ده کات،
 ئه وانه ناتوانن به رگری له خوئیان بکهن چوون
 ده توانن به رگری له ئیمه بکهن):

{{فَرَجْعُوا إِلَى أَنْفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمُ الظَّالِمُونَ
 .{٦٤}.}}. الأنبياء.

پاشان بە سەرشۆرى پاشگەزكرانه وە بۆ بىر و
 باوەرە كۆنەكەيان گوتيان: بىگومان تۆ زانيووتە كە
 ئەوانە قسە ناكەن و تى ناگەن!! (ئىتر چۆن
 داوامان لى دەكەيت پرسىارى ئاخاوتنيان لى
 بكەين بۆمان بدوین دەربارەى ئەوەى بەسەرياندا
 ھىنراوہ؟):

}}ثُمَّ نَكِسُوا عَلَى رُؤُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هَؤُلَاءِ
 يَنْطِقُونَ {٦٥}. الْأَنْبِيَاء.

ئىبراھىم (عليه السلام) فرسەتى باشى
 دەستكەوت تاوہكو لە بەردەم ئەو حەشامەتى
 خەلكەدا بانگەوازەكەى پروون بكاتەوہ، گوتى:
 باشە، ئاخىر، جۆن شتىك دەپەرستىن لەباتى خودا
 كە ناتوانىت ھىچ جۆرە قازانجىكتان پىبگەيەنىت
 يان ھىچ جۆرە زيانىكتان لىدوربخاتەوہ! ئۆف
 لەدەست ئىوہ و لەدەست ئەو شتانەش لەباتى
 خودا دەيانپەرستىن، مەگەر بىر و ھۆشتان بۆ
 نەخەنە كار؟! :

}}قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا
 وَلَا يَضُرُّكُمْ {٦٦}. أَفْ لَكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ
 اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ {٦٧}. الْأَنْبِيَاء.

ئەم ئايەتە لە ھەر چاخ و سەردەمىكدا بى نرخی و
 نەفس نزمى ى ئەوانە دەردەخات كە بت و

په يکهره کان به پيرۆز داده نين و له باتي خوداي
 گه وره ده يانپه رستن. به لام نه گهر نه فامي (جهل)
 له دهر ووني خه لکيدا خو ي بچه سپينيت و
 دهمارگيري ي کويرانه ش دلان داگيرکات ئيتر
 دهر وونه کان ده گه نه ئاستيکي بيزراو
 له هه لسه نگاندني باري راستي ي شته کان. له بهر
 نه وه کاتيک له بهرانبه ر ږوون کردنه وه کاني
 ئيبراهيم پيغه مبه ردا هيچيان پي نه ما (وهک
 عاده تي هه موو سته مکارپک کاتيک تواناي
 مونا قه شه ي ناميني و هيچ به لگه و بيانوويه کي
 به ده سته وه ناميني، يه کسه ر واز له وت و ويژ و
 مناقه شه ي بهرانبه ر دينيت و په نا ده باته بهر زه بر
 و زور و ترساندن).

پرياري سووتاندني ئيبراهيم (عليه السلام)
 خوداي گه وره ده فهرموئ:

{قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ
 ٦٨}. الأنبياء

واته: هه نديکيان گوتيان: ئيبراهيم بسووتين و
 پشتيواني له خودا کانتان بکه ن، نه گهر ئيوه
 شتيکتان بو ده کريت.

هه روه ها خوداي گه وره ده فهرموئ:

{قَالُوا ابْنُوا لَهُ بُنْيَانًا فَأَلْقُوهُ فِي الْجَحِيمِ ٩٧}.
 الصافات.

واته: گوتيان شوينئيك دروست بكن و ئاگرى تيدا
 بكنه وه و ئىبراهيمى تى فرى بدن.
 بت په رستان كاتيك ديتيان گلؤلەيان ده كه ويته
 ليژى و په رده له سهر پروويان هەلدەمالرئيت و هيچ
 به لگه و و بيانوويه كيان به دهسته وه نامينئيت،
 يه كسهر واز له وت و ويژ و مونا قه شه له گەل
 ئىبراهيم دئين و په نا ده به نه بهر ئەو هيژهى كه
 ريسوايى و شهرمه زارى يه كانيان بو داده پوښئيت.

گوتيان ئىبراهيم ده بى سزا بدرئيت، به لام به چ
 شيوه يه ك؟! گوتيان باشتروايه حوكمى
 سووتاندنى بدهين، يه كييك له بى باوه رەكان گوتى:
 ئاگرئيكى گه وره ي بو سازبكه ن و منيش
 (مه نجه نيقيكى) گه وره دروست ده كه م بو ئەوهى
 به و مه نجه نيقه فرئى بده نه ناو ئاگره كه [۹].
 پيشنياره كه په سند كرا، له شيوئيكى نيوان دوو
 شاخ دا [۱۰]. ده ست كرا به كو كردنه وهى دار،
 خه لكه كه هه موويان كه وتنه دار كو كردنه وه و
 دارئيكى زور كو كرايه وه، ته نانه ت ئافره تى نه خوش
 نه زرى ده كرد له سهر خوئ ئەگەر له نه خوشيه كه ي
 چاك بيته وه و ده بيت چهنه كوئل دار كو بكا ته وه
 بو ئاگره كه ي ئىبراهيم!! [۱۱]. ئاگره كه كرايه وه و

ئىبراهيم پيغەمبەريان خستە ناو دەسكى
 مەنجه نيقەكە. لەو كاتەدا مەنجه نيق ھاويژرا،
 ئىبراهيم (عليه السلام) فەرمووی: حَسْبُنَا اللَّهُ
 وَنِعْمَ الْوَكِيلُ [۱۲].... واتە: خودامان بەسە كە
 ياریدەدەر و یارمەتیدەریكى چاكە. خودای گەورە
 بە قودرەت و توانای خوئی رزگاری كرد لە سووتان
 و فەرمانی ساردی و سەلامەتی بە ئاگرەكەش كرد
 و پێی فەرموو:
 قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ {۶۹} .
 الأنبياء.
 ئاگرەكەش بە فەرمانی خودا سارد و سووك و
 ئاسان بوو لەسەری، واتە هیندەش ساردنەبوو كە
 سەرماي بیئت.
 باسی (مونازەرەي) نیوان ئىبراهيم (عليه السلام)
 و نەمرود
 لەو سەردەمەدا پادشایەك ھەبوو بەناوی
 (نمرود). ئیددیعای خودایەتی و پەرستراویتی بو
 خوئی کردوو. ئەو پادشایە بیستبووی كەوا
 (ئىبراهيم) بانگەواز بو پەرستنی خودای تاك و بی
 ھاوێ دەكات و كە ھیچ پەرستراویكى دیکە نیە
 جگە لە (الله). بۆیە ئەم پادشایە دەنیری بە دواي
 (ئىبراهيم) دا و لەگەڵیدا دەكەوێتە گفتوگو بەم
 شیوەی كە لە قورئانی پیرۆزدا ھاتوو:

{أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِي حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ آتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أَحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالشَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ {٢٥٨}.
البقرة.

واته: ئايا نه تبيستوو و نه تروانيووته ته ئه و كه سهى
دهمه قالهى له گهل ئيبراهيمدا له بارهى
په روه ردگاريه وه له بهر ئه وهى خودا پادشايه تى
پيښه خشى بوو، (له جياتى باوه رهيښان و
سوپاسگوزارى كه چى دهمه ده ميى ده كرد له گهل
ئبراهيمدا). (ئهم لووت به رزيه ش كاتيک بوو به
هه واو فيزه وه پرسويوه تى له ئبراهيم كه خوداى
تو كيښه؟ ئبراهيم وه لامى داووته وه: خوداى من
ئه و خودايه يه كه ژيان ده به خشيت و مردنيشى
به ده سته (خوداى پاك و بى خه وش بناغه دارپژدهى
ژيان و به دى هيڼه ريه تى، ههر ئه ويش به فيعلى
ژيان له مروؤف ده ستينيته وه. به لام پادشاي - فريو
خواردوو به هيڙى خوځى - به جوړيک نکوولى لى
کرد) كه گوته: من خه لکى ده ژيه نم و ده يانمرينم:

(دوو پیاو که شایه‌نی کوشتنن دینم و یه‌کیکیان
 ده‌کوژم و به‌و کوشتنه‌که‌شی مانای وایه
 مراندووومه، پیاوی دووه‌میش لیی ده‌بوورم و
 نایکوژم و به‌مه‌ش مانای وایه ژیان‌دووومه)!!
 [۱۳]....» بیگومان ئەم قسه‌یه‌ی پادشاکه به‌ه‌له‌دا
 چوون و شیواندنی حه‌قیقه‌ته‌ چونکه‌ کرداری
 ژیان‌دنی راسته‌قینه‌ ته‌ن‌ها به‌هینانه‌ ئارای
 مه‌خلوو‌قیکی زین‌دوو له‌ نه‌بوو (عدم) ه‌وه
 ده‌بی‌ت. له‌به‌ر ئە‌وه‌ش ده‌بینن ئیبراهیم (علیه
 السلام) له‌سه‌ر ئە‌و ووت‌ه‌یه‌ی پادشا که پی‌ویستی ی
 به‌ ژیری‌ژی (منطق) ه‌، مشتوم‌ری له‌گه‌ل‌دا ناکات،
 به‌لام بو‌یه‌کلایی کردنه‌وه و پراندنه‌وه‌ی ئە‌و
 مشتوم‌ره و ده‌م کوت کردنی پادشاکه‌ ریگه‌یه‌کی
 به‌سوود‌تر و پته‌وتر ده‌گر‌یته‌ به‌ر» و پیی ده‌لی:
 به‌راستی خودا خۆر له‌ رۆژه‌ه‌لاته‌وه‌ ده‌هینیت جا
 (ئه‌گه‌ر تو‌ ده‌توانیت) له‌ رۆژئاواوه‌ بیهینه‌ [*]،
 ئینجا ئە‌و بی‌ باوه‌ره‌ په‌نگی په‌ری و ده‌مکوت کرا
 و وه‌لامی نه‌ما، بیگومان خودا هیدایه‌تی قه‌ومی
 زالم و سته‌مکار نادات.
 سه‌رئه‌نجامی مل ملانی که

خودای گه وره ده فهرموی:
 {{فَارَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ}}. (٩٨).
 الصافات.

- واته: ئه وان ويستيان پيلانيكي بو دروست بکهن،
 ئيمه ئه وانمان تیکشکاند و ريسوامان کردن.
 • تیکشکان و ريسوا بوونيان له بهر ئه م هويانه بوو:
 بته کانيان که به خودا ناويان ده بردن، تیک
 • شکينران و نه يان توانی بهرگري له خويان بکهن.
 فيل و سزا که يان که بو سوتاندنی ئيبراهيم (عليه
 السلام) سازيان کرد پوچه ل کرايه وه. • ده سه لات
 داران و بته کانيان له بهر چاوی خه لکی سووک
 بوون، ئيبراهيم و خودا که ی سهر که وتن. • له
 مونا زهره که ی نيوان ئيبراهيم (عليه السلام) و
 نه مرود پادشادا نه مرود دهم کوت بوو و هيچی
 پينه ما. • نه مرود دلنيا بوو له به ده سه لاتي
 په ردوه ردگاري (ئيبراهيم)، زانی هيچ شتيکی پی
 ناكري دژی ئيبراهيم.

کوچ کردن

ئەو دوژمنایەتی یە سەخت و توند و تیژە ی بت
پەرستان بوو بەرامبەر ئیبراھیم و ئەو چەند کەسە
ئیماندارە ی لەگەڵی دابوون، بوو هۆی کوچ کردنی
ئیبراھیم بەرەو (شام)، خۆی و لەگەڵ (لوط) و
چەند کەسیک لەوانە ی کە باوەریان پێ هێنا بوو.
هەر وەک قورئانی ش ئاماژە ی بۆ ئەو کردوو:
{فَأَمَّنَ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ} {٢٦}. العنکبوت. واتە: ئینجا
(لوط) باوەری پێ هێنا، ئیبراھیم (دوای ئەو ی کە
نائومید بوو لە قەومە کە ی) گوتی: بەراستی من
ئێتر کوچ دەکەم بۆلای پەروەردگارم (بۆ ئەو
شوینە ی کە ئەو بۆم دیاری دەکات)، هەر خودای
پەروەردگاریشمە بە دەسەلات و دانایە. خودای
گەورە ستایشی ئەو هەلویستە ی (ئیبراھیم) ی
کردوو و دەفەرموی:

{قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ
مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاءٌ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ
دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ
وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّىٰ تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحَدَهُ إِلَّا قَوْلَ
إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللَّهِ
مِنْ شَيْءٍ رَبَّنَا عَلَيكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَنَبْنَا وَإِلَيْكَ
الْمَصِيرُ} {٤}. الممتحنة.

واتە: ئەي ئيمانداران، بەراستی لە ئیبراھیم و
 ئەوانەي لەگەڵیدا بوون نموونەيەکی چاکتان
 خراوەتە بەرچاو، کاتیک کە بە قەومەکەي
 خۆیانیان گوت: دواي سالاھا بانگەواز ئیمە بەرین
 لە ئیوہ و لەو شتانەش کە لەجیاتي خودا
 دەپەرستن، ئیمە باوەرمان بەو دین و ئاینەي ئیوہ
 نیە، ئیتر دوژمنایەتي و رقەبەرایەتي لەنیوانماندا
 بەرپا بووہ تا ئەو کاتەي کە باوەر بەخوداي تاک و
 تەنیا نەھینن، جگە لەو بەلینەي ئیبراھیم دای بە
 باوکی و گوتی: بێگومان داواي لی خۆشبوونت بۆ
 دەکەم، دەسەلاتي خوداشم نیە ئەگەر کارەساتیکت
 بەسەر بەینیت، ئەوجا گوتی: خودایە، ھەر پشتمان
 بەتۆ بەستووہ و ھەر بۆ لای تۆش گەراوینەتەوہ،
 سەرەنجامیش ھەر بۆ لای تۆیە.
 ئەوجا بە فەرمانی خوداي گەرە ئیبراھیم (علیہ
 السلام) و ئەو باوەردارانەي باوەریان پی ھینابوو،
 کۆچیان کرد بۆ شام و لەشاری (حەران)ی ئەو
 سەردەمە نیشتەجي بوون. ھەر دواي نیشتەجي
 بوونیان بە ماوەیەک ئیبراھیم (علیہ السلام) کچی
 پادشای (حەران)ی خواست کە ناوی (سارہ) بوو و
 کردی بە ھاوسەری. [١٤] لە شاری (حەران)یشدا
 کەوتە بانگەوازي یەکتاپەرستی. چونکە ھەردەستە

و تا قمیک له خه لکی نه و شاره شتیکیان ده په رست،
 وهک نه ستیره و مانگ و خوړ. قسه کردن له گهل
 نه وانه ی خوړ و مانگ و نه ستیره یان ده په رست
 هه وه کوو له پیښه وه باس کرا، له و ژینگه و
 زه مه نه ی که ئیبراهیم (علیه السلام) تیدا ژیاوه
 خه لکانیک (خوړ و مانگ و نه ستیره) شیان
 په رستووه. - ئیبراهیم - یش (علیه السلام) وهک
 پیغه مبه ریک که له لایه ن خودای گه وره وه
 نیردرابوو بو نه وه ی بانگه وازی خه لکی بکات بو
 ریگه ی راست، له گهل نه وانیس که وته ووت و ویژ
 بو نه وه ی بو یان پروون بکاته وه هه تا چ راده یهک
 نه وان له گومراییدا ده ژین و بو یان دهربخات که
 په رستراوی راسته قینه هه ر خودای تاک و ته نیایه.
 له م باره یه وه خودای گه وره ده فهرموئ:

}}وَكَذَلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
 وَلِيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ {٧٥}. فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ
 رَأَى كَوْكَبًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أُحِبُّ
 الْآفِلِينَ {٧٦}. فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِغًا قَالَ هَذَا رَبِّي
 فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِنْ لَمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ
 الضَّالِّينَ {٧٧}. فَلَمَّا رَأَى الشَّمْسَ بَازِغَةً قَالَ هَذَا رَبِّي
 هَذَا أَكْبَرُ فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يَا قَوْمِ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا
 تَشْرِكُونَ {٧٨}. إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ حَنِيفًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ
 {٧٩}. الأَنْعَامِ مَا نَا وَ شِيكَارَى ثَايَه تَه كَان :
 بِيْگومان خودا هه نديک له و نهیئی يانه ی (مولکی
 گه وره و گه ردوونی به رفراوانی ژیر ده سه لاتی
 خوئی) که به لگهن له سهر په روه ردگاريتی يه که ی،
 پيشانی (ئيبراهيم) ددها بو ئه وه ی به لگه به ده ست
 بيت و له ريزی دلنياکاندا بيت. ئينجا کاتيک شه و
 بالی کيشا به سهر ئيبراهيمدا، ئه ستيره يه کی
 (گه شی گه وره ی) بينی، بویه گوتی: ئاگاداربن،
 وادابنيين ئه وه په روه ردگارمه، کاتيک ئه ستيره که ی
 لی ئاوا بوو گوتی: من شتی له بهرچاو گوم بووم
 خوش ناویت و نايپه رستم - به مانای: من باوه پر به
 په رستراویک ناهييم که ده رکه ویت و پاشان بزر
 بيت - (ئه مه ش شيوازيکی دانای يه که ئيبراهيم
 هه لی بژاردووه، ئه و له و شيوازهيدا
 په رستراوه کانيانی به سووک و بی نرخ دانه ناوه و
 بير و باوه ربه کانيشيانی له سه ره تادا به خراپ و
 ناهه موار له قه له م نه داوه نه بادا لی ی بته کنه وه و
 دژايه تی بکه ن و گوئی لی نه گرن).
 ئه و جا کاتيک مانگی بينی هه له ات، گوتی ئاگاداربن،
 وادابنيين ئه وه يان په روه ردگارمه، کاتيک ئه ويش

ئاوا بوو گوتی: سویند بیت به خودا ئه گهر
 پهروه ردگارم هیدایه تی نه دامایه، ئه وه بیگومان
 له ریزی دهسته ی گومراکاندا ده بووم. (لیره دا دوو
 ئامانجی ره چاو کردووه، یه که م: پووچه ل
 کردنه وه ی په رستنی مانگ. دووم: به لام له راستیدا
 په رستراویکی دیکه هه یه که خودا (الله) ی تاک و
 ته نیا و بی هاوه له). ئه و جا کاتیک خوری بینی
 هه له ات، گوتی: ئاگاداربن وادابنیین ئه وه یان
 پهروه ردگارمه، ئه وه گه وره تریشه، کاتیک ئه ویش
 ئاوابوو گوتی: ئه ی خه لکینه، ئه ی خزمینه،
 به راستی من به ریم له و شتانه ی ئیوه کردووتانه به
 هاوه ل و شهریک (بو پهروه ردگار). به راستی من
 پرووی خوم و دلم له په رستندا کردوته ئه و زاته ی
 ئاسمانه کان و زه وی فه راهم هیناوه، له کاتیکدا
 پرووم له هیچ شتیکی دیکه ناکه م، به دلئارامی
 ته واویشه وه (ده لیم که): هه رگیز من له ریزی
 موشریکاندا نیم و هاوه ل بو خودا دانانیم.
 کوچ کردن بو میسر (مصر)
 ماوه یه ک له ولاتی شام مانه وه، پاشان گرانی پهیدا
 بوو، ئه ویشیان جیهیشت و به ره و ولاتی میسر
 که وتنه ری و له ویش ماوه یه ک مانه وه.
 گه رانه وه به ره و فه له ستین و خودای گه وره
 ئیسماعیل به ئیبراهیم ده به خشی ئیبراهیم له

(میسر) هوه به ره و (فه له ستین) که و ته پئی، ساره ی
 خیزانی له گه لدا بوو هه روه ها که نیزه (جاریه)
 یه کی ساره شیان له گه ل دابوو به ناوی (هاجر).
 دوا ی ماوه یه ک له نیشته جی بونیان ئیبراهیم
 (لوط) ی برازای نارد بو شاری (سه دوم)، که
 ئیستا که که و تۆته به شی باشوری خۆرئاوای ده ریای
 مردوه وه (البحر المیت).
 ئیبراهیم (علیه السلام) زۆری پی خوش بوو که و
 خودا کورپکی صالح و چاکی پی به خشیت
 دوعای کرد و فه رمووی:
 {رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ} (۱۰۰). الصافات.
 واته: خودایه نه وه یه کی چاک و پاکم پی به خشه.
 وادیار بوو (ساره) ی هاوسه ری له ئیبراهیم
 گه یشتبوو که زۆری ئاره زوو هه یه خودا کورپکی
 بداتی، ده شی زانی که خۆی مندالی نابی، چونکه
 ژنیکی به سالآچوو و به ته مه ن و هه روه ها
 نه زۆکیش بوو و به ته مای ئه وه نه بوو مندالی
 بییت، بۆیه داوای له ئیبراهیم کرد که - هاجر - ی
 که نیزه ی بخوازی به لکو خودا کورپکی بداتی.
 هاجر بوو به خیزانی ئیبراهیم، هینده ی پی نه چوو
 دوو گیان بوو، مندالیکیان بوو ناویان نا
 (ئیسماعیل).

کۆچ کردنی ابراهیم علیہ سلامو هاجهر و
 کۆرپه که یان بۆ دۆلی (مه کهه) دواى ماوه یه که
 په ژاره و چه سوودی له دهروونی (ساره) ده بزویت
 له بهر ئه وهی هاجهر کوری بوو و ئه ویش
 به سالآچوو و نه زۆک بوو، داواى له ئیبراهیم کرد
 که (هاجر و ئیسماعیل) ی کوری دوور خاته وه
 چونکه وای لی هاتبوو که نهیده توانی ژیان له گه ل
 (هاجر) دا به سهر بهریت. له م لاشه وه خودای
 گه وره وه حى بۆ ده نیریت که ده بیّت (هاجر) و
 (ئیسماعیل) له گه ل خۆیدا بیات بۆ (مه کهه).
 ئیبراهیم (علیه السلام) ئه و منداله و هاجهر ی بۆ
 سه فهر سازدا و له گه لیاندا که وته پری.
 چه ندىن پۆژ بهر یگه وه بوون ته نها خواست و
 ئیراده ی خودای گه وره پریگه ی پیشان دهدا،
 هه تا خودای گه وره فه رمانی پيدا به راوه ستان له
 خاکیکی چۆلی دوور له ئاوه دانی، واته له و
 جیگه یه ی که ده بوو له ئاینده یه کی نزیکدا مالی
 خودا (البیت الحرام) ی تیا دا بنیات بنری. ئیبراهیم
 (هاجر و ئیسماعیل) ی گه یانده ئه و جیگه وشک و
 چۆلاییه ی نه ئاوی لی بوو نه دار و دره خت،
 توو وره گه یه که خورما و جه وه نده یه که ئاوی بۆ
 به جی هیشتن و به شوینی خۆیدا گه رایه وه.

هاجەر بانگى لى کرد و گوتى: بۆكۆي دەچى؟ چۆن
 لەو دۆلە چۆل و وشكەدا بەجىمان دىلىت؟..چەند
 جار ئەم پرسىارانەى لى دووبارە دەكردهوه بەلام
 ئىبراهيم هەر بەبى دەنگى رىگەى گرتبووه بەر و
 دەروىشت. ئەوجا هاجەر لى پرسى: ئايا خودا
 فەرمانى پى کردوویت؟ ئەمجارە ئىبراهيم وەلامى
 دایەوه و گوتى: بەلى!! هاجەر حالى بوو كە ئەوه
 كارى خودایە بۆیە بەدلىيای یەوه گوتى: كەوابوو
 خودا فەرامۆشمان ناكات..

ئىبراهيم (عليه السلام) جىي هيشتن و رویشتن،
 هەرچەندە زۆر لەدلى گران بوو كەوا (هاجەر و
 ئىسماعىل)ى كۆرى كە شىرەخۆره بوو بە تەنیا لەو
 چۆل و بىابانە جى بىلىت، بەلام خواستى خودای
 گەوره لەسەر ووى خواستى ئىبراهيمەوه بوو.
 تاوهكوو لەگردۆلەكان وون بوو و ئەوانى لى ديار
 نەما، ئەوجا پرووى كرده ئەو جىگەيەى كە
 (لەدوايیدا كەعبەى لى بنیات درا)، لە خودا
 پارايەوه و ئەو دوعايەى كرد كەقورئانى پىروژ
 بۆمان دەگىریتەوه: {رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي
 بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا
 الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْئِدَةً مِّنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ
 وَارْزُقْهُمْ مِّنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ} (٣٧). رَبَّنَا إِنَّكَ

تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ {٣٨}. إبراهيم مانا و شیکاری ئایه ته کان: خودایه ئه و مانا هه ندیک له وه چه و خیزانم له دۆلکی و شکی بی کشتوکالدا جینشین کردوو؛ له لای ئه و ماله ته وه (که له مه و لا بۆت بنیاد ده نییم و که ریز و به های گه وره ی ده بیّت و که س ناتوانیّت به چاوی بی حورمه تی و سووک بۆی پروانیّت)!! خودایه بۆیه لیږه نیشته جیم کردن تا به چاکی نویژ و خودا په رستی ئه نجام بدهن، جا داواکارم دلی هه ندیک له و خه لکه که مه ندکیش بکه یت بۆ لایان و له رزق و رۆزی جوړا و جوړ به هره مه ندیان بکه یت، تا کو سوپاسگوزاری بکه ن. خودایه، تو له نه یی و ئاشکرامان ئاگاداریت (له کار و کرده وه مان) و هیچ شتی که له زه وی و له ئاسماندا له خودای گه وره په نهان نابیت.

هاجر و کوره که ی به ته نها مانه وه له و ده شته چۆله بی ئاوه، به رده وام شیر ی ددها به کوره که ی و له و ئاوه شی ده خواره وه که ئیبراهیم (علیه السلام) بۆی به جی هیشتبوو، پاش ماوه یه ک جه وه نده که ئاوی تییدا نه ما، زۆری پی نه چوو خوی و کوره که ی تینویتی زۆری بۆ هینان به لام (هاجر) زیاتر بی تاقه تی کوره که ی بوو و ئه و دیمه نه

دلته زېښته کورۍ که ږاده چله کی له تینوان دا زور
 له لا ناخوښ بوو، خوۍ بو ږانه گیرا و له و ناوهدا
 که و ته گه ږان و نهی ده زانی ږوو له کوۍ بکات،
 نزیکترین شوۍن لۍیه وه ته پوڅکه یه کی بلند بوو که
 به (صفا) ناسراوه، یه کسهر ږای کرد بوۍ و چووه
 سه ری و ږوانیه ده ور وبه ری به لام هیچ که سی
 به دی نه کرد، پاشان هاته خواره وه به گورگه لوڅه
 (هروله) دامۍنی کراسه که ی هه لکرد بوو شیوه که ی
 ږی و چووه سهر ته پوڅکه که یه کی دیکه که به
 (مږوه) ناسراوه، له ویش زوری ږوانی هیچ که سی
 به دی نه کرد، دیسان به هه مان شیوه شیوه که ی ږی
 و گه ږایه وه بو (صفا). ئەم هات و چوۍه ی نیوان
 (صفا) و (مږوه) هه وت جاری خایاند (۱). ((بو
 زانیاری زیاتر ده رباره ی (سعی) به ینی سه فا و
 مه ږوه کرته یه ک له سهر بکه)).

بیری زه مـزهم (زمزم)
 پاشان له سهر (مه ږوه) وه ده نگی کی بیست، له بهر
 خوۍه وه به خوۍ گوت: ئا بیده نگ به، جاری کی
 دیکه ش ده نگه که ی بیسته وه که ئا وری بو دایه وه
 دیتی فریشته یه ک (له مه و قیعی زه مزهم) به
 پاژنه ی پی یا به باله کانی کی شا به زه ویدا و
 یه کسهر ئاو له و جیگه یه هه لقولا، فریشته که پی
 گوت: مه ترسن، ئیوه زایه نابن، ئائه وه مالی

خودايه (ئاماژەى بۆ تەپۆلكەيەكى نزيكى كرد، كه
 ئاوى باران لەم لاو ئەو لاى كەم كردبوو)،
 فريشتهكه بەردەوام بوو و گوتى: ئەم كۆرە و
 باوكى ليرە مالى خودا دروست دەكەن [۱۵].
 ھاجەر لە خۆشياندا بەدەست ئاوەكەى كۆ
 دەكردەو و نەيھيشت جۆگە لە بكات، گۆمىلكەى
 بۆ كرد و جەوہەندەكەى لى پىر كرد. پيغەمبەر
 (دروود و سەلامى خوداى لەسەر بىت) فەرموويە:
 (خودا پرەحم بەدايكى ئىسماعيل بكات ئەگەر واى
 نەكردايە و لى بگەرپايە ئاوى زمزم پرۆشتايە، ئىستا
 زمزم سەرچاوەيەكى پرەوان دەبوو). ھاجەر تير
 ئاوى خواردەو و شيرى دا بە مندالەكەى.
 ھۆزى جورھوم

خيليكى عەرەب كەناويان (جورھوم) بوو
 كاروانيكيان لە نزيك ئەو شوينەو دەرويشتن لە
 خوارووى مەككە لايان دابوو. ديتيان بالندە بەسەر
 ئەو ناوچەيەدا دەسوورپيتەو، گوتيان: ئەو بالندانە
 بەسەر ئاويكدا دەسوورپينەو، ئەوہندەى ئيمە
 ئاگادار بين لەم دۆلەدا ئاوەبوو، كەسيكيان نارد
 بۆ زانىنى ھەوالەكە و گەرپايەو بۆ لايان و مژدەى
 بوونى ئاوى پيدان. پاشان كاروانەكە چوون بۆ لاى
 (ھاجەر) و پييان گوت: ئايا ريگەمان پى دەدەيت
 ئيمەش ليرەدا نيشتەجى بين؟ گوتى: باشە، بەلام

مافی تەسەرروفي ئاۋەكە بەدەست خۆمەوہیہ (۲).
 کاروانیہکان ھەوالیان نارد بۆ خیزانەکانیان کە
 بەرەو مەککە بکەونە پئی. ئیتر ئەو ھۆزە واتە
 ھۆزی (جورھوم) لەو شوینە جی نشین بوون.
 ئیسماعیل لەوانەوہ فیڤی زمانی عەرەبی بوو، وە
 لەناویاندا گەورە بوو و ئافرەتیکی (جورھومی)
 کرد بە ھاوسەری خۆی.

پێغەمبەریتی ی "ئیسماعیل" خودای گەورە
 بەدەقیکی قورئانی ئاماژە ی بۆ پێغەمبەریتی ی
 ئیسماعیل کردووہ و فەرموویہ:
 {{وَإِذْ كُنَّا فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ
 وَكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا {۵۴}. وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ
 وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا {۵۵}.}} مریم.
 واتە: (ھەرەوھا) لە قورئاندا باسی ئیسماعیل بکە،
 بەراستی ئەو لە بەلین و پەیمانەکانیدا راستگۆ
 بوو، ئەو پێغەمبەر و پەرەوانە کراوی خودا بوو.
 (ئیسماعیل) ھەمیشە بەردەوام، فەرمانی دەدا بە
 خیزانی و خزمانی، کە نوێژەکانیان (بەریک و
 پێکی و لەکاتی خۆیدا) ئەنجام بدەن و زەکاتیش
 فەرماؤش نەکەن و ئەو لای پەروەردگاری
 شایستە ی پێزو پەرەزامەندی بوو خەونەکە ی
 ئیبراھیم (علیہ السلام) و قوربانیدان بە ئیسماعیل
 خودای گەورە دەفەرموئ:

{وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيَهْدِينِ} {٩٩}. رَبِّ هَبْ
 لِي مِنَ الصَّالِحِينَ {١٠٠}. فَبَشَّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ {١٠١}.
 فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ
 أَنِّي أَذْبَحُكَ فَانْظُرْ مَاذَا تَرَىٰ قَالَ يَا أَبَتِ افْعَلْ مَا
 تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ {١٠٢}.
 فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ {١٠٣}. وَنَادَيْنَاهُ أَنْ يَا
 إِبْرَاهِيمُ {١٠٤}. قَدْ صَدَّقْتَ الرُّؤْيَا إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي
 الْمُحْسِنِينَ {١٠٥}. إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ {١٠٦}.
 وَفَدَيْنَاهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ {١٠٧}. وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي
 الْآخِرِينَ {١٠٨}. سَلَامٌ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ {١٠٩}. كَذَلِكَ
 نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ {١١٠}. إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ
 {١١١}. وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ
 {١١٢}. الصَّافَاتِ.

واته: (ئینجا ئیبراهیم گوتی): من ئیوه به جی
 ده هیلم و ده رۆم به ره و ره زامه ندی پهروه ردگارم،
 له ئایینده شدا بهرده وام ریئموویم ده کات. (ئه وسا
 کوچی کرد)، له خودا پارایه وه و گوتی: خودایه
 نه وه یه کی چاک و پاکم پی بیه خشه. ئیمه ش
 مژده ی کوریکی به ئارام و خوگر و ژیرمان
 پییه خشی (که ئیسماعیل)ه. کاتیکی ئه و کوره پی
 ده گات و گه شه ده کات و (ده چیته ئه و ته مه نه وه ی
 که ده توانیت خو ی هه ول بدات و توانای کارکردنی
 هه بیته!) ئیبراهیم پی گوت: کورم؛ من له خه ومدا

ده بینم که تۆ سهرده پرم! تۆ ده لپی چی؟ رات
 چۆنه؟! گوتی: بابە؛ هەر فهرمانیکت پی دراوه
 جیبه جپی بکه، ده مبینیت ئە گەر خودا بیه ویت، له
 ئارامگران ده بم. کاتیکی هەر دووکیان ته سلیمی
 فهرمانی خودا بوون، ئیبراهیم کورده که ی به پروودا
 ده خات! ئیمه ش بانگمان لی کرد: ئە ی ئیبراهیم
 خه وه که ت هینایه دی، ئیمه هەر ئاوا پاداشتی
 چاکه که ران ده دهینه وه. به راستی ئە مه خۆی
 تاقیکردنه وه یه کی ئاشکرا و پروونه. ئیمه ش
 قۆچیکی گه وره مان کرده قوربانی (ئیسماعیل).
 پاشان ئیمه له ناو گه لان و نه وه کانی داهاتوودا
 ناوی ئیبراهیممان هیشته وه. سلاو و دروود له سهر
 ئیبراهیم. ئیمه به و شیوه یه پاداشتی چاکه که ران
 ده دهینه وه. به راستی ئە ویش له به نده
 ئیمانداره کانی ئیمه یه. مژده ی هاتنه دنیای –
 ئیسحاق – یشمان پیبه خشی، که ئە ویش
 پیغه مبه ربکه له چاکه کان.
 ئیبراهیم (علیه السلام) که هیجره تی کرد و
 قه ومه که ی به جیهیشت، داوای له خودای گه وره
 کرد که نه وه یه کی (صالح) ی پیبدات، خودای
 گه وره ش داواکاری یه که ی په سند ده کات و
 کوربکی هیمن (غلام حلیم) ی (۵) پیده به خشیته که
 (ئیسماعیل) ه و یه که م کوریه تی و له ته مه نی (۸۶)
 سالیدا خودا پیی ده به خشی.

ئەوجا لەگەڵ (هاجر) ی دایکی دەیانبا لەو دەشتە
وشکە و بێ ئاوییهی (مەککە) بەجێیان دەهێڵێت
و خۆی دەگەرێتەو.

ئێبراهیم (علیه السلام) لەو ماوەی ژیانیدا چەندین
جار سەردانی مەککە کردوو. یەکێک لەو
سەردانەکان کاتیک بوو کە کۆرە تاقانەکانی بوو بە
(لاو) و چوو ئەو تەمەنەوێکی کە توانای کەرکردنی
هەبێت! ئێبراهیم (علیه السلام) خەونی دیت لە
خەونەکانیدا دیتی کە کۆرە تاقانەکانی
سەردەپێت (٦). ئێبراهیم (علیه السلام)

مەسەلە کە دەخاتە بەرچاوی ئێسماعیل تاكو ئەم
کارە لەبەر دڵیدا لەبەرت رو ئاسان تریش بێت
لەوێ کە بەزۆر سەری بپێت! و پێی دەلی: کۆری
خۆم من لەخەودا پێیان گوتم تۆ بکەم بە قوربانی،
بزانم تۆ دەلی چی؟ رات چۆنە؟ گوتی: بابە گیان
ئەوێ فەرمانت پێ کراوە جی بەجی بکە، پشت
بەخودا دەمبینیت لە ئارامگران دەبم....

باوکە کە دەزانێت خەونی پیغەمبەران سەروش
(وێحی) خودایە... کۆرە کە دەزانێت خەونی
پیغەمبەران (وێحی) یە... باوکە کە نایەت لەخودا
پارێتەو ئەو ئەرکە گرانی لەسەر لاوبات بەلکو
دەستبەجی دەیهوێ فەرمانەکانی پەروردگاری
جێبەجی بکات... یاخود باوکە کە نایەت (تەئویل)

بکات و بلیت: ئەى بو راستەوخۇ يېم
 نەگوتراوہ!!...باوکە کە خۇى ناخاتە درەنگ و
 سبەينى يا پۇژيکى دى بەلکو زوو بەدەم
 فەرمانە کەى پەرورەدگاریدا رۇيشتووہ...کوپرە کەش
 نايەت ناپرەزايى دەربېرىت، خۇى ناساريتەوہ بەلکو
 زۆر بەئەدەبەوہ گوى پرايەلى باوکى دەبىت و
 ئامادەيى خۇى پيشان دەدات...
 کە ھەردووکیان خۇيان دەدەنە دەست فەرمان و
 پريارى خودا و بەتەماى پراپەراندنى ئەمرى خودا
 دەبن، ئىبراھیم ئىسماعىلى بە پروودا خستە سەر
 خاک (واتە دەم و چاوى دەخاتە سەر زەوى و بە
 سکدا دەيخات) تاکو لە پشتەوہ سەرى بېرىت و
 روخسارى کوپرە کەى لە حالەتى سەرپریندا
 نەبىنيت، ئەوجا چەقۆکە بە ملیدا دىنيت بەلام
 نايېرىت (واتە جەقۆکە نايېرىت). لە دواوہ
 بانگيکى ليکرا: ئەى ئىبراھیم (دەست ھەلگرە لە
 سەرپرینى کوپرە کەت چونکە مەبەستى
 تاقىکردنەوہ تمان دەست کەوت و لیمان رادىيت کە
 گوپرايەلەيت و فەرمانى خودای خۆت بە چاکى
 رادەپەرینيت)، ئەمە ئەو تاقىکردنەوہ گەورە و
 دیار و رۆشنە بوو کە باوەر و ئیمانى تۆمان پى
 ھەلسەنگاند و (تۆش تیايدا سەرکەوتوو بویت)،

جا له بریتی کوره کهت ئەم بهرانهی بۆمان
داناویت (سهریبره و بیکه به قوربانی کوره کهت).
که ئاوه‌ریان دایه‌وه بهرانیکی شاخدارێ گه‌وره له
دوایانه‌وه راوه‌ستابوو [۱۷]، پاشان چوون له (مینا)
سهریان پری [۱۸]. تیبینی یه‌ک:

جووله‌که‌کان له بهر چه‌سودی ئیددیعای ئەوه
ده‌که‌ن که سهرپراوه‌که (ئیسحاق) ی کوری
ئیهراهیمه، چونکه له‌کتیبه‌که‌ی ئەوان (سفر
التکوین) به‌و شیوه‌یه‌ی نو‌سراوه‌ گوایه‌خودای
گه‌وره به (ئیهراهییم) ی فه‌رموو‌بی‌ت: (کوره
تاقانه‌که‌ی خۆت که خۆشت ده‌و‌یت و (ئیسحاقه)
له‌گه‌ڵ خۆتدا به‌ بۆ خاکی - موریه -). ئیمام ابن
کثیر - ره‌حه‌ته‌ی خودای لی بی‌ت - له‌ وه‌لامی ئەو
ئیددیعایه‌ی جووله‌که‌کاندا گو‌توو‌یه‌تی: (له‌و
ئیددیعایه‌یاندا بی‌ژه (لفظ) ی - ئیسحاق -
به‌نا‌به‌جی دانراوه، چونکه - ئیسحاق - کوری
تاقانه‌و کوری یه‌که‌م نه‌بووه، به‌ل‌کو - ئیسماعیل -
بووه، به‌لام جووله‌که‌کان ئەوه‌یان به‌ پی‌چه‌وانه‌وه
باس کردوو‌ه له‌به‌ر ئیره‌یی (حه‌سوودی) بردنیان
به - عه‌ره‌ب -، له‌به‌ر ئەوه‌ی ئیسماعیل باوکی ئەو
عه‌ره‌بان‌یه‌ که له (حیجاز)دا نی‌شته‌جی بوون و
یه‌کی‌ک له‌وانیش (محمد - ی پی‌غه‌مبه‌ری خودایه)،
(ئیسحاق)یش باوکی - یه‌عقووبه - واته

(ئىسرائىل) كە جوولەكەكان لە ڤەچەلەكى ئەون و
ويستووينا ئەو ڤە و پاڤەيە بوخوڤيان بېت، بەم
ڤەنگەش دەستكاريى (۷) فەرمايشتى خوداڤان
كردوو و بوڤيان زياد كردوو [۱۹].

هاوسەرەكەى ئىسماعيل دواى ماوڤەك (هاجەر)
وہفات دەكات. ڤوژيكيان ئىبراھيم (عليه السلام)
دېت بو مەكە بو سەردانى مالى ئىسماعيلي
كورى، تەنھا بوو كەكەى لەمالەوہ دەبېت و ئەويش
ئىبراھيم (عليه السلام) ناسئ چونكە نەى
دېتوو. ئىبراھيم (عليه السلام) ھەوالى
ئىسماعيلي لى پرسى، ئەويش لەوہلامدا پيى
ڤاگەياند ميڤردەكەى چووہ بو ڤاو، پاشان لە حال و
بارودوڤخى گوزەرانىانى پرسى، ئەويش لەوہلامدا
گوټى: زور دەست كورت و نەدارين، ئيدى زورى
لەو قسانەى كرد. ئىبراھيم (عليه السلام) پيى
گوټ: ئەگەر ميڤردەكەت ھاتەوہ سەلامى لى بكە و
پيى بلى: باشيپانى دەرگەكەى بگوريت (۳).

دواى ئەوہى كە ئىبراھيم (عليه السلام) ڤويشت،
ئىسماعيل ھاتەوہ. وەك ھەستى شتيكى كردبېت،
لە ھاوسەرەكەى پرسى: ئەمڤو كەس ھاتووہ بو
لاتان؟! ئەويش لە وەلامدا گوټى: بەلى، پياويكى
پيرى لەم حالە و لەم ڤەنگە پرسىارى تووى لى كردم

و منیش وه لّامم دایه وه، پاشان پرسپاری حال و
گوزهرانمانی کرد، منیش گوتم له ناره حه تی و
سه غله تیداین. ئیسماعیل پرسپاری کرد و گوتی:
ئه ی باشه هیچ راسپارده یه کی پی نه گوتی؟! گوتی:
به لّی، پیی گوتم سه لامی لی بکه و پیی بلّی:
لاشیپانی ده رگه که ی بگوریت. ئیسماعیل گوتی:
ئه وه باو کم بووه، فه رمانی پی کردووم لیّت
جیا بیه وه، که واته تۆش پرۆ بو مالی باوکت!!... به و
ره نگه ته لّاقی داو هه ر له م هۆزه ژنیکی دیکه ی
هینا.

پاش ماوه یه کی دی ئیبراهیم (علیه السلام)
سهردانی کرده وه، ئه م جاره شیان ئیسماعیل له
مال نه بوو، ئیبراهیم (علیه السلام) هه والّی
ئیسماعیلیله هاوسه ره که ی پرسى ئه ویش له
وه لّامدا پیی راگه یاند میرده که ی چووه بو راوا!
ئینجا پرسپاری ده رباره ی بارودۆخی ژبان و
گوزهرانیانی لی کرد. ئه ویش گوتی: سوپاس بو
خودا زۆر باشین، گوزهرانمان چاکه، سوپاس و
ستایشی زۆری خوداشی له لا کرد. ئه وجا پرسپاری
جوۆری خواردنیانی لی کرد. ئه ویش له وه لّامدا
گوتی: گوشت! ئیبراهیم (علیه السلام) پرسى: ئه ی
خواردنه وه تان؟! وه لامی دایه وه و گوتی: ئاوا!

ئىبراھىم فەرموۋى: (اللَّهُمَّ بَارِكْ لَهُمْ فِي اللَّحْمِ
وَالْمَاءِ)، واتە: خودايە بەرەكەتبان بۇ بخەيتە
گوشت و ئاۋەۋە (۴).... پاشان فەرموۋى ئەگەر
مېردەكەت ھاتەۋە سەلامى لى بکە و پىي بلى:
(لاشيپانى دەرگەكەي چىگىرکا و بيهيليتەۋە).
كاتىك ئىسماعىل گەرايەۋە مالەۋە، بە
ھاۋسەرەكەي گوت: كەس سەردانى كىردوون؟
گوتى: بەلى! پىاۋىكى بە تەمەنى پىوخسار جوانى
نورانى، پىرسىارى تۆي كىرد، مەنىش ۋە لامم دايەۋە،
پاشان پىرسىارى حال و گوزەرانمانى كىرد، مەنىش
گوتەم: باشىن! ئىسماعىل گوتى: ھىچ پىسپاردەي
پى نەگوتى؟ گوتى: بەلى! پىي گوتەم سەلامى لى
بکە و پىي بلى: (لاشيپانى دەرگەكەي چىگىرکا و
بيهيليتەۋە)! ئىسماعىل گوتى ئەۋە باۋكەم بوۋە!
لاشيپانى دەرگەكەش تۆي! فەرمانى پى كىردووم
دەستت لى بەرنەدەم.

باسى لەدايك بوۋنى گەۋرەمان ئىسحاق
خوداي گەۋرە دەفەرموۋى:

{{وَبَشَرْنَاهُ إِسْحَاقَ نَبِيًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ}}. {۱۱۲}. وَبَارَكْنَا
عَلَيْهِ وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ وَمِن ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ
لِّنَفْسِهِ مُبِينٌ. {{۱۱۳}}. الصَّافَّات.

واته: مژدهی هاتنی دنیای - ئیسحاق - یشمان
پیڤه خشی، که ئه ویش پیڤه مبه ریکه له چاکان.
خیر و به ره که تمان پرژاند به سهر ئیبراهیم و به سهر
ئیسحاقدا و له نه وهی هه ردووکیان واته:
(ئیسماعیل و ئیسحاق) چاکان و پاکان، ههروه ها
ئه و که سانهش پهیدا ده بن به پروونی سته م له
خویان ده که ن. رۆژیک له رۆژان چهند فریشته یه ک
له سهر شیوهی مروّف هاتن بوّ مالی ئیبراهیم
(علیه السلام) له (فه له ستین) و بوون به میوانی.
ئه ویش وهک عاده تی میوانداری گایه کی قه له وی
بوّ سه رپرین، کاتییک خواردنه که ئاماده کرا، دیتی
میوانه کان ده ست بوّ خواردنه که راناکیشن و
نایخوّن، له بهر ئه وه ئیبراهیم زور ترسا چونکه
عاده ت وابوو هه ر میوانییک له خواردنی
خانه خوئی نه خواردایه، مه به ست وابوو نیازی
خراپیان هه یه. (بوّ نموونه له کورده واریشدا و
باوه هه ر که سییک خواردنی مالیکی خواردبی،
ده لی: نمه کم کردوون و قه د زیان به و ماله و
خه لکی ماله که ناگه یه نیّت).
خودای گه وره ده فه رموی:

{وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا سَلَامًا
قَالَ سَلَامٌ فَلَمَّا لَبِثَ أَنْ جَاءَ بِعِجْلٍ حَنِئِدَ {٦٩}. فَلَمَّا

رَأَى أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَى قَوْمٍ لُوطٍ {٧٠}.
 وَامْرَأَتُهُ قَائِمَةٌ فَضَحِكَتْ فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَقَ يَعْقُوبَ {٧١}. قَالَتْ يَا وَيْلَتَى أَأَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ وَهَذَا بَعْلِي شَيْخًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ {٧٢}.
 قَالُوا أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ رَحِمْتُ اللَّهُ وَبَرَكَاتُهُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ إِنَّهُ حَمِيدٌ مَجِيدٌ {٧٣}.
 فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ الرَّوْعُ وَجَاءَتْهُ الْبُشْرَى يُجَادِلُنَا فِي قَوْمٍ لُوطٍ {٧٤}. إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّاهٌ مُنِيبٌ {٧٥}. هود.

واتاو شیکاری ئایه ته کان: بیگومان وه فدیکی
 رهوانه کراوی ئیمه (له چهند فریشتهیه ک پیک
 هاتوو) هاتن بو مالی ئیبراهیم به مژده وه (مژده ی
 بوونی مندالیک) و گوتیان: سه لامی خودات
 لیبت، ئه ویش گوتی: سه لامی خودا له ئیوهش،
 دوا ی به خیرهاتنیان رویش و جا زوری پی نه چوو
 گه پرایه وه به گوشتی گولکیکی برژاوه وه. جا کاتیک
 ئیبراهیم دیتی دهستی بو نابهن، کاره که یانی به
 نائاسایی داناو له دلی خویدا لییان ترسا.
 فریشته کان کاتیک زانیان خو فیک به سهر دلی
 (ئیبراهیم) دا هاتوو و گوتیان مه ترسه، ئیمه
 فریشته و نیردراوی خوداین، بو ئه وه هاتووین تا

گهلی (لوط) له ناو به رین – له چیرۆکی لوط (علیه السلام) دا به درێژی باس له ناوچوونی قه و مه که ی ده که یین –. له و کاته دا خیزانه که ی (سارا) وه ستابوو، یه کسه ر پێکه نی (که زانی میوانه کان فریشته ن و نێردراوی خودای گه وره ن، هه روه ها دلێشی به وه خۆش بوو که مژده ی له ناوچوونی گه لی خراپه کاری – سه دووم – یشیان هیناوه). جا (خودای گه وره فه رمووی): ئیمه ش مژده مان دایه که (ئیسحاق) ت پێده به خشین و له دوا ی ئه ویش یه عقوب (له نه وه ی ئیسحاق دێته دنیاوه).

خیزانی ئیبراهیم گوتی: (شه رمه زارخۆم)! چۆن مندالم ده بیّت من پیرم و ئه وه ش میرده که مه، پیر و به سالا چوو، به راستی شتیکی سه ر سو ره یینه ره!! فریشته کان گوتیان: ئایا سه رسام ده بیت له فه رمان و کاری خودا؟ ده ی بزانی ره حمه ت و به ره که تی خودا له سه ر ئیوه یه، ئه ی خیزانی ئه م ماله پیرۆزه، (بیگومان خودای گه وره کاری وا ده کات) و چونکه هه میشه سوپاسکراوه و خاوه نی ده رچوو (هیمن بۆوه) و مژده که شی بۆ هاتبوو، که وته موحاده له له گه ل فریشته کان، ده رباره ی گه لی (لوط). به راستی ئیبراهیم زۆر له سه ر خۆو به ئارام و خه مخۆر و گه راوه یه بۆ لای خودا.

دروست کردنی که عبهی پیروژ

خودای گه وره ده فهرموئ:

{وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَن لَّا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَظَهَّرْ بَيْتِي لِلطَّاغُوتِ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعَ الشُّجُودِ {٢٦} وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ {٢٧} }.

الحج.

واته: کاتیک شوینی که عبه مان دیاری کرد بو ئیبراهیم (دوای ته و او بوونی، فهرمانمان پیدای که هیچ جوړه هاوه لیکم بو پریار نه دهیت و (بیکه به بنکه یی که خواناسی) و مالی من (واته که عبه) پاک بکه ره وه بو ئه وانه یی به ده وریدا ده سورینه وه، یاخود به پیوه ن یا له کرنووش و سوجده بردندان. جا بانگی خه لکی بکه و جار بده له ناویاندا با بین بو حه ج، ئه وانیش به پیاده دین به ده م بانگه وازه که ته وه، یان به سواری (ئه و حوشرانه یی که دووری ماوه که) لاوازی کردوون و له هه موو ریگه یه کی دووره وه هه ر دین.

خودای گه وره فهرمانی کرد به ئیبراهیم (علیه السلام) بچیت خانوویه ک بو عیبادت و خودا په رستی له مه که که دروست بکات، تاکو بیته یه که مین مال بو خودا په رستی. ئیبراهیم و - ئیسماعیل - کوپی (سه لامی خودایان لیبت) به ری

که وتن بۆ ئەنجام دانی کاره که، خودای گه ورهش
رینمایی کردن بۆ جیگه کهی که له و شوینه دا
دروستی بکه ن(۸).

کور و باوک پیکه وه که وتنه دروست کردنی بینای
که عبهی پیروژ، له کاتی ئیش کردندا له
به رخویانه وه زیکر و وێرد و دوعایان ده کرد له و
دوعایانه: {وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ
وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ
{۱۲۷}. رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً
مُسْلِمَةً لَكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ
التَّوَّابُ الرَّحِيمُ {۱۲۸}. رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا
مِّنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ
وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ {۱۲۹}. {البقرة.
واته: ئەو کاتهی ئیبراهیم پایه کانی که عبهی بهرز
ده کرده وه له گه ل ئیسماعیلدا و (دهیانگوت): ئەی
خودای پهروهردگارمان! ئەم کاره مان لی وهربگره
و له ریزی چاکه کانه ماندا تۆماری بکه، چونکه هه ر تۆ
بیسهر و زانایت. ئەی خودای پهروهردگارمان
هه ردوو کمان وا لی بکه ته نها فه رمان به ردار و
ملکه چی تۆ بین و له نه وه کانی شمان ئوممه تیکی
مسولمان و فه رمان به ردار بۆ خۆت فه راهه م به یینه
و چۆنیه تی ریبازی به ندایه تیمان فی ربکه و
نیشانمان بده و ته وبه و په شیمانیمان لی وهربگره،

بېگومان تۆ زۆر تەوبە وەرگەر و مېھرەبان و
 دلۇقانىت. ئەي خوداي پەرۋەردىگارمان! بۇ ئەو
 خەلگەي كە لەئائىندەدا دىن (لە نىۋو ئەو وەچەو
 نەوانەماندا) پېغەمبەرئىك لەخۇيان پەرۋانە بگە (كە
 ئەويش پېغەمبەرى خودا محمد بوو) (۹)، تاكو
 ئەو ئايەت و بەلگەو نىشانانەيان (دەربارەي بوون
 و تاك و تەنيايى تۆ و گەورەيى شان و شەوگەتى
 تۆ) يان بۇ بخوئىنئەتەو، فىرى كتيبە پىرۋزەكەي تۆ
 (واتە قورئان) و داناييان بگات، تا دل و دەروونيان
 لە ھەموو داب و نەريتئىكى خراپ و گشت
 سيفەتئىكى ناپەسند پاك بگاتەو، بەراستى ھەر تۆ
 بالادەست و دانائىت.

ئىبراھىم دەستى كرد بە دروست كردنى
 ديوارەكانى (كەعبە) و - ئىسماعىل - ي كوريشى
 بەردى دەدايە دەست، كاتئىك ديوارەكە بەرز بۆۋە
 ئىبراھىم نەيدەتوانى بەرد بەرز بگاتەو بەلكو
 چوۋە سەر بەردئىك كە بە (مەقامى ئىبراھىم) ناو
 دەبرئىت [۲۰]، ئىدى ھەر كە لايەكى ديوارەكەي
 تەواو دەكرد ئەو بەردەي ژىرپى ي دەگواستەو
 بۆ تەواو كردنى لايەكى دىكە و لەسەرى دەوہستا،
 تا گەيشتنە ئاستئىك ئىبراھىم بە ئىسماعىل (عليه
 السلام) ي گوت: بەردئىكى باشم بۆ ئەم جىگەيە بۆ

بهیڻه، ئیسماعیل درهنگ هاته وه، که هاته وه دیتی
 ئه و جیگه یه ئه و چوبو بهردی بۆ بیڤی بهردی
 رهشی زۆر چاکی لی داندراوه، گوتی ئه وه کی ئه و
 بهردهی هیڤا؟ ئیبراهیم (علیه السلام) فهرمووی
 که سیک له تۆ چوست و چالاک تر [۲۱]، پاشان
 خهریک بوون تا هه موو دیواره کانیان ته و او کرد.

قورئانی پیروزیش ئاماژه بۆ کاری دروست کردنی
 که عبهی پیروژ دهکات له م ئایه تانه دا:
 {وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنًا وَاتَّخِذُوا مِن
 مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّی وَعَهِدْنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ
 أَن طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْعَاكِفِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ
 {۱۲۵}. وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا آمِنًا
 وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ آمَنَ مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ
 الْآخِرِ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ
 عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ {۱۲۶}. وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ
 الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ
 السَّمِيعُ الْعَلِيمُ {۱۲۷}. البقرة.

واته: (یادی ئه وه ش بکه نه وه "خودای گه وره ئه و
 نیعمه ته ده خاته وه یادی عه ره به مسو لمانه کان"،
 چۆن ئه م ماله مان (که عبه) کرده جیگای

کۆبوونه‌وه‌ی خه‌لکی، که به‌وپه‌ری هێمنی و
 ئاسایش و ئاسووده‌یی‌ه‌وه‌ له‌وێ به‌یه‌ک بگه‌ن (ده
 ئێوه‌ش خه‌لکینه) مه‌قامی ئیبراهیم که شوینی
 تایبه‌تی خوداپه‌رستی ئه‌و بوو، بیکه‌نه‌ جیگه‌ی
 خوداپه‌رستی و نوێژ، ئینجا فه‌رمانماندا به
 ئیبراهیم و ئیسماعیل که ئه‌و مالّه‌م خاوین
 بکه‌نه‌وه‌ (له‌ چه‌په‌لی ماددی وه‌ک به‌دکرداری و
 به‌دخوویی، هه‌روه‌ها له‌ چه‌په‌لی مه‌عنه‌وی وه‌ک
 هاوه‌ل بۆ خودادانان "شرک" و بتپه‌رستی) بۆ
 ته‌واف کاران (ئه‌وانه‌ی به‌ده‌وریدا ده‌سوڕینه‌وه‌) و
 بۆ ئه‌وانه‌ی (اعتکاف) ده‌که‌ن، هه‌روه‌ها بۆ
 کړنووشبه‌ران و سوجده‌به‌ران.
 (یادی ئه‌وه‌ بکه‌نه‌وه‌) کاتیکی ئیبراهیم دوعای کرد
 و گوتی: ئه‌ی خودای په‌روه‌ردگار: ده‌ورووبه‌ری ئه‌م
 مالّه‌ت بگێره‌ به‌ شاریکی پر له‌ ئاسایش و
 دانیش‌توانه‌که‌شی که باوه‌ریان به‌ خودا و پڕۆژی
 دوا‌یی هێناوه‌ به‌هره‌مه‌ندکه‌ له‌ رزق و پڕۆزی.
 (خودای گه‌وره‌ش نزاکه‌ی گیراکرد) و فه‌رمووی:
 ته‌نانه‌ت ئه‌وه‌ش کافره‌ بێ به‌ش ناکه‌م له‌ به‌ره‌م
 و ناز و نيعمه‌تی که‌م ته‌مه‌نی ئه‌م دنیا‌یه‌، به‌لام له‌
 پڕۆژی قیامه‌تدا ده‌یانخه‌مه‌ به‌ر سزای دۆزه‌خ و
 دژوارترین چاره‌سه‌ر. (به‌یاد به‌ینن) ئه‌و کاته‌ی
 ئیبراهیم پایه‌کانی که‌عبه‌ی به‌رز ده‌کرده‌وه‌ له‌گه‌ل

ئىسماعىلدا و (دەيانگوت): ئەي خۇداي
پەرۋەردگارمان ئەم كارەمان لى ۋەربگرە و لەپىزى
چاكەكەنماندا تۆمارى بكە، چونكە ھەر تۆ بىسەر و
زانائىت.

بەلى.....خۇداي گەورە نزاكەي - ئىبراھىم - ي
گىراکرد و داواكارى يەكەي بەجى گەياندا و شارى -
مەككە - ي كرده ولاتىكى ئارام و ھىمىن و ھەر
كەسىك ويستبىتى دەستدرىژى بكاتە سەر، خۇداي
گەورە لەناوى بردوو، ھەرۋەھا ئەو نزاىەشى
گىراکرد دەربارەي بەخشىنى رزق و رۆزى يەكى
زۆر بە دانىشتوانەكەي....

تواناي خۇداي مەزن لەسەر زىندوو كىرەنەۋەي
مىردوان خۇداي گەورە تواناي بەسەر ھەموو
شتىك لە گەردووندا ھەيە و ھىچ شتىكى لەلا گران
و ئاسەنگ نى يە، چونكە ۋەك چۆن مەۋقى
لەسەرەتادا خەلق كىردوو تەۋانىشى لەسەر
زىندوو كىرەنەۋەي بۆ رۆژى قىيامەت ھەيە،
ۋەلامىكى قورئان بۆ ئەو كەسانەي كە باۋەپريان
بە رۆژى دوايى نى يە، يا ئەو كەسانەي كە دوودلن
و گومانىيان ھەيە كە بەدى ھاتنى رۆژى دوايى
(الْيَوْمَ الْآخِر) بە دوور دادەنن و گوايە خۇدا لەۋە
دەستەۋسانە. ۋەلامىكى قورئان بۆ ئەو جۆرە
كەسانە لە ۋەسف كىردنى قودرەتى خۇدا ئەۋەيە:

{أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا
 قَالَ أَنَّى يُحْيِي هَذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِئَةَ
 عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ
 يَوْمٍ قَالَ بَلْ لَبِثْتَ مِئَةَ عَامٍ فَانْظُرْ إِلَى طَعَامِكَ
 وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانْظُرْ إِلَى حِمَارِكَ وَلِنَجْعَلَ آيَةً
 لِلنَّاسِ وَانْظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا
 لَحْمًا فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
 قَدِيرٌ {٢٥٩}. البقرة.

واته: يا خود وهك نهو كه سهي تپهري به لای
 شاروچكه يه كدا كه هه موو خانوو هه كانی به سهر
 سه قفه كانیدا ته پی بوون، له بهر خوویه وه گوتی:
 ئاخو خودای گه وره چوون خه لکی نه م شاروچكه يه
 دواي مردنيان زيندوو ده كاته وه؟! (نهو كه سه
 عوزه ير پيغه مبه ر بوو)، يه كسه ر خودای گه وره
 سه د سال مراندي و پاشان زيندووی كرده وه و
 پپی فه رموو: چه ند مايته وه؟ (عوزه ير) گوتی:
 روژيک يا كه متر له روژيک ماومه ته وه، (خودا)
 فه رمووی: نه خير نه وه سه د سالت پيجوو، جا
 ته ماشای خواردن و خواردنه وه كه ت بكه (لهو ماوه
 دريژهدا) نه گوړاوه و تيک نه چوو، ته ماشای
 گویدريژه كه شت بكه؛ (بوويه نه وه مان كرد) تا به م
 به سه رهاته بتكه ينه موعجيزه بو خه لکی، جا
 ته ماشای ئيسكه كانی (گویدريژه كه ت) بكه، چوون

به‌رزيان ده‌كه‌ينه‌وه و به‌يه‌كه‌وه‌يان ده‌به‌ستين و
پاشان به گوشت دايانده‌پۆشين، كاتيک ديتي و
بۆي ده‌ركه‌وت گوتي: چاك ده‌زانم و دلنيام
به‌راستي خودا ده‌سه‌لاتي به‌سه‌ر هه‌موو شتيكدا
هه‌يه..

ئيب‌راهيميش (عليه السلام) هه‌رچه‌ند باوه‌ري
هه‌بوو به‌تواناي خودا له‌سه‌ر زيندوو‌كردنه‌وه‌ي
مردوان له‌روژي دواييدا، به‌لام داواي نموو نه‌يه‌كي
به‌رچاوو هه‌ست پيكرابي له‌و باره‌يه‌وه له‌ خوداي
په‌روه‌رگار كرد تاكو ئارامي و دلنيايي له
ده‌روونيدا بچه‌سپين، خوداي گه‌وره‌ش ئه‌و
داوايه‌ي بۆ به‌جي هيناو تواناي خوي پيشان دا،
هه‌روه‌ك قورئانيش به‌م جوړه بۆمان ده‌گيربته‌وه:
وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ قَالَ
أُولَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلَىٰ وَلَكِن لِّيَطْمَئِنَّ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ
أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ اجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ
جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ
اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ {٢٦٠}. البقرة.

واته: هه‌روه‌ها - ئيب‌راهيم - داواكاري يه‌كي له‌ خودا
هه‌بوو و گوتي: خودايه‌ پيشانم بده‌ چۆن مردوو
زيندوو ده‌كه‌يته‌وه؟ خودا فه‌رمووي: ئه‌ي مه‌گه‌ر
باوه‌رت به‌وه نه‌هيناوه؟ ئه‌ويش گوتي. به‌لئ!
(چۆن باوه‌رم نه‌هيناوه) به‌لام هه‌ز ده‌كه‌م

(به چاوی خۆم ببینم) تا دلم ئارام بگریت،
(خودای گه ورهش بۆ وهلامی داواکهی) پئی ی
فهرموو: ده که واته چوار بالنده بیینه و پارچه
پارچه یان بکه و ههر به شیک له و پارچانهش بخهره
سه ر چیا به ک، ئه و جا بانگیان بکه، ده بینیت به
خپراییی هه موویان دینه وه بۆلات و (زیندوو
بوونه ته وه). به م رهنگهش بزانه خودا بالادهست و
دانا به.

ئه گهر به وردی سه رنج له م فه رمایشته ی خودای
گه وره بدهین بۆمان ده رده که ویت که وا (ئیبیراهیم)
هیچ گومانئیکی له (باوهر به قودره تی خودا و
زیندوو کردنه وه ی مردوان بۆ رۆژی دوا یی) نیه،
به لکو بۆ دلنیا یی ئه م داوا به ی له خودا کردوو ه
چونکه ئه گهر گومانی هه بوایه له م مه سه له یه دا
داوا کار به که ی به م جو ره ده بوو: (ئایا مردوو ان
زیندوو ده که یته وه؟ هل تحیی الموتی؟) نه ک
(چۆن مردوان زیندوو ده که یته وه... کیف تحیی
الموتی). پرسیاره که شی وه ک پرسیار ی ئه و
مرۆقه یه که ده یه ویت دلارام و دامه زرا و بیّت و
بواریک بۆ گومان و رارایی نیو ده روونیدا
نه هیلّیته وه.

به شی چواره می ژیاننامه ی ابراهیم علیه سلام
 یه که م مالیکه که بو هه موو خه لکی داندرا بیت
 په رسته کانی لی بکه ن، وه ک (نو یژ، مانه وه له
 مزگه وتدا (اعتکاف)، ته واف، حه ج): {{إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ
 وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ
 {۹۶}.}} . آل عمران . پیغه مبه ران (ئبراهیم و
 ئیسماعیل) بنیاتیان ناوه: {{وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ
 الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ
 السَّمِيعُ الْعَلِيمُ {۱۲۷}.}} . البقرة .
 • مالیکی پیروژه و ریژ لی گیراوه: {{مُبَارَكًا}} . .
 آل عمران {۹۶} . • بو ریئمای ی کردنی گشت خه لکی
 یه: {{وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ}} . . آل عمران {۹۶} .
 • حه ره میکی موحه پر ره مه، پر ئه من و ئاسایشه:
 {{وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا}} . آل عمران {۹۷} . {{أَوَلَمْ
 يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا آمِنًا وَيُتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ
 حَوْلِهِمْ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ
 {۶۷}.}} . العنكبوت . {{أَوَلَمْ نُمَكِّنْ لَهُمْ حَرَمًا آمِنًا
 يُجَبَّى إِلَيْهِ ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ رِّزْقًا مِنْ لَدُنَّا وَلَكِنَّ
 أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ {۵۷}.}} . القصص .
 ریژی ئبراهیم (علیه السلام) خودای گه وره زور
 ریژی له ئبراهیم (علیه السلام) ناوه چونکه دوا ی
 ئه وه ی که خودای گه وره (به چه ند راسپارده یه کی
 شه رعی و چه ند فه رمانکارییه ک به چاکه و

به ره به ستکاریه ک له خراپه) تاقیی کردو ته وه
ئه ویش به ته واوی هه مووی جی به جی کردو وه و
مافی ته واوی تیدا گه یاندوون:

{{وَإِذْ ابْتَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ قَالَ إِنِّي
جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي قَالَ لَا يَنَالُ
عَهْدِي الظَّالِمِينَ}} (١٢٤). البقرة.

په روه ردگاری ئیبراهیم، ئیبراهیمی تاقیکرده وه به
چه ند فه رمان و پریاریک، ئه ویش زۆر به جوانی
ئه نجامیدان، دواپی (که له هه موو

تاقیکردنه وه کاندای سه رکه وت) خودا فه رمووی من
پریارم داوه بته که مه پیشه وای خه لکی، ئیبراهیم
گوته: چه ز ده که م نه وه کانیشم له و کاره پیرۆزه
بی به هره نه بن، خودا فه رمووی: په یام و په یمانی
من بو سته مکاران نابییت (با نه وهی تو ش بن):

• خودای گه وره کردو ویه تی به پیشه وای
باوه رداران و هه روه ها چاوی لی بکه ن و پا به ندی
رئسا و سوننه تی بن و له سه ر شوین پیی ئه و ریگه
ده ربکه ن، وه ک خودای گه وره ده فه رمویت (قَالَ
إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا) ئیبراهیم پیغه مبه ر
گوته: (قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي)، خودای گه وره
فه رمووی: (قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ).
"ته ماشای ئایه تی سه ره وه بکه .."

• هه رچی پيغه مبهريک له دواى ئيبراهيم هاتوو، له نه وهى ئه و بووه: {{وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَآتَيْنَاهُ أَجْرَهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ}}. {٢٧}.

العنكبوت.... {{وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كَلًّا هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِنْ قَبْلُ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِ دَاوُودَ وَسُلَيْمَانَ وَيُوسُفَ وَمُوسَى وَهَارُونَ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ}}. {٨٤}.

وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَى وَعِيسَى وَإِلْيَاسَ كُلٌّ مِّنَ الصَّالِحِينَ}}. {٨٥}.

وَإِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا وَكَلًّا فَضَلَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ}}. {٨٦}.

وَمِنْ آبَائِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ}}. {٨٧}.

• له دواى پيغه مبهري خودا محمد (عليه السلام) ئيبراهيم (عليه السلام) گه وره ترين پيغه مبهري، پيغه مبهري (عليه السلام) ده فهرموى: ((وأخرت الثالثة ليوم يرغب إلي الخلق كلهم حتى إبراهيم)). مسلم

گيراويه تبه وه. واته: دوعاى سيهه مم هه لگرتوو ه بۆ رۆژى قيامهت، ئه و کاتهى هه موو خه لکى ئوميديان پيمه هه تا ئيبراهيميش.

• خوداى گه وره ئه وهنده ريزى گرتوو و خوښى ويستوو، بويه پله وپايه ي (ئيبراهيم) ي ديارى کردوو و ده فهرموي: {{وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا}}. {١٢٥}.

النساء.

واته: خودا ئیبراهیمی به تایبه تی هه لټژاردوو ه و
 پالاًوتووویه تی و کردووویه تی به خوښه ویستی خوئی
 و ریزداری کردوو ه. پیغه مبه ری خوداش (علیه
 السلام) ده فه رموی: ((فَإِنْ اللَّهُ إِتَّخَذَنِي خَلِيلًا كَمَا
 اتَّخَذَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا)). مسلم. واته: خودای گه و ره
 منی کردوو ه به خه لیلی خوئی هه روه ک چۆن
 ئیبراهیمی کردوو ه به خه لیلی خوئی.
 هه روه ها قورئانی پیروژ هه ندیک سیفه ت و
 ره وشته به رزه کانی ئیبراهیم (علیه السلام) مان بو
 دیاری ده کات: • خودای گه و ره فه رمووویه: {{إِنَّ
 إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ
 الْمُشْرِكِينَ (۱۲۰). شَاكِرًا لِّأَنْعَمِهِ اجْتَبَاهُ وَهَدَاهُ إِلَى
 صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ (۱۲۱). وَآتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً
 وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ (۱۲۲)}}. النحل.
 واته: ئیبراهیم هه رخوئی ئوممه تییک (نه ته وه یه ک)
 بوو (چونکه هه موو خاسیه ت و نه ریه ته جوانه کانی
 تیدا کو بیوونه وه)، ملکه چ و فه رمانبه رداری خودا
 بوو له هه موو بیر و باوه ریکی چه وت به دوور بوو
 و هیچ که سی نه کردوو ه به هاوبه ش و هاوه لی
 خودا... هه روه ها زۆر سوپاسگوزاری خودا بوو له
 به رامبه ر ناز و نیعمه تی بی شوماری
 په روه ردگار یه وه، ئه ویش هه لی بژاردو ری نیمووی

کرد بو پریبازی راست و دروست... ئیمه هه ر له
دنیا دا چاکه مان پیبه خشی و پاداشتی چاکه مان
دایه وه و له ئاخیره تیشدا له پیزی چاکاندایه (که
ریژدار و به خته وه ر و کامه رانن)...

• ههروه ها خودای گه وره فهرموویه: {{وَاذْكُرْ فِي
الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا}}. {٤١}. مریم.
واته: (ئهی محمد) باسی ئیبراهیم بو گه له که ت
بگیره وه، به راستی ئه و که سایه تیه کی راستگو بوو،
له پیغه مبه رانیش بوو (١).

• ههروه ها له وه سفیکی دیکه ی ئیبراهیم (علیه
السلام) خودای گه وره فهرموویه: {{وَاِذْ رَاٰهُمُ الَّذِي
وَفَّى {٣٧}}. النجم. واته: یان ئه و ئیبراهیمه ی که
هه موو په یمانه کانی به جی هیئا به ته واوی.
(هه موو خه سه له تیکی باوه ر و لقه کانی ته واو کرد،
هیچ فه رمانیکی گرنه، فه رمانیکی
سو پاسگوزاری ی له بیرنه ده برده وه و هیچ
کاریکی گه وره ش له کاریکی بچو کتری
دانه ده پری).

دوعا و نزا کانی ئیبراهیم (علیه السلام)
قورئان هه ندیک له و نزیایانه مان بو ده خاته پروو که
له سه ر زاری ئیبراهیم (علیه السلام) هاتوون،
ئه گه ر سه رنجی ئه و نزیایانه بده یین بو مان
ده رده که وئ که ئه و پیغه مبه ره لای خودای گه وره

خۆشه‌ويست بووه، چونكه له نزاكانيتدا هه‌چ كات
داواى كه‌ره‌سه‌يه‌ك له كه‌ره‌سه‌كانى دنيا ناكات،
به‌لكو نزاى ئه‌و نزاى مروّقيكى باوه‌رداره كه
خوداى خۆى ناسيوه و ئىدى هه‌موو شتيكى
ديكه‌ى له‌به‌ر چاو گچكه بووه. له‌نزاكانى :

{رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ} {٨٣}.
{وَاجْعَلْ لِّي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ} {٨٤}. {وَاجْعَلْنِي
مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ} {٨٥}. {وَاعْفِرْ لِأَبِي إِنَّهُ كَانَ مِنَ
الضَّالِّينَ} {٨٦}. {وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ} {٨٧}. {يَوْمَ لَا
يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ} {٨٨}. {إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ
سَلِيمٍ} {٨٩}. الشعراء.

واته: خودايه زانيارى و دانايى و ده‌سه‌لاتى ته‌واوم
پى ببه‌خشه و په‌يوه‌ستم بكه به چاكه‌كارانه‌وه
(٢). خودايه يادى خي‌رم با له‌سه‌ر زارى نه‌وه‌كانى
داهاتوو بميني‌ت. بمگي‌ره له‌و كه‌سانه‌ش كه
به‌هه‌شتى پر له‌ناز و نيعمه‌ت به‌ده‌ست ده‌هي‌ن و
ده‌بنه‌خواه‌نى، له‌باو‌كيشم خۆش ببه‌به‌راستى
ئه‌و له‌پري‌زى گوم‌پراكاندا بوو (٣). له‌پروژى زيندوو
بوونه‌وه‌ى ئه‌و خه‌لكه‌دا شه‌رمه‌زارم مه‌كه. ئه‌و
پروژه‌ى كه‌نه مال سوود ده‌به‌خشيت و (فري‌اي
ئاده‌ميزاد ده‌كه‌وي‌ت) نه‌مندال و نه‌وه. مه‌گه‌ر
كه‌سي‌ك به‌دل و ده‌روونى پا‌ك و بي‌گه‌رد و پر له
ئيمان، به‌خزمه‌ت په‌روه‌ردگار گه‌يشتي‌ت.

له نزاكانی ئیبراهیم (علیه السلام) و ئیسماعیل
 (علیه السلام) پیکه وه:

{ { رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُّسْلِمَةً
 لَّكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ
 الرَّحِيمُ } } (۱۲۸). رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو
 عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ
 إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ } } (۱۲۹). البقرة.

واتای ئایه ته کان: خودایه، هه ردوو کمان وای بکه
 که ته نها فه رمان به ردار و ملکه چی تو بین و له
 نه وه کانیشمان ئوممه تیکی مسولمان و
 فه رمان به ردار بو خوت فه راهه م بهینه و چۆنیه تی
 ری یازی به ندایه تیمان فی رکه و نیشانمان بده و
 ته وبه و په شیمانیمان لی وه ربگره، بیگومان تو
 خودایه کی زور ته وبه وه رگر و میهره بان و
 دلوقانیت. ئهی خودای په روه ردگارمان، له نیو ئه و
 وه چه و نه وانه ماندا پیغه مبه ریک له خو یان ره وانه
 بکه، تائایه ته کانی تو یان به سه ردا بخوینیته وه و
 فی ری کتیبه پیروژه که ی تو (واته قورئانی پیروژ) و
 دانا ییان فی ر بکات، تا دل و ده روونیان له ژهنگ و
 کرده وه یان له ره وشتی ناپه سه ند پاک بکه ته وه،
 به راستی هه ر تو خودایه کی بالا ده ست و
 دانا یت (۴).

نزایه کی دی له نزاکانی ئیبراهیم (علیه السلام):
{رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَاعْفِرْ لَنَا رَبَّنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ} (۵). الممتحنة.

{إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمَ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ} (۱۳۱). وَوَصَّى بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يَا بَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُمْ مُسْلِمُونَ} (۱۳۲). البقرة.

ئیبراهیم (علیه السلام) کوټایى ژيانى له شارى
(حبرون = الخلیل) به سهر بردووه، ههر له ویش
وه فاتى کردوه. له گهل (سارا) ى خیزانى،
(ئیسحاق) ى کوږى و (یهعقوب) ى کوږه زای
پیکه وه نیژراون له و چوارگوښه یه دا که سوله یمانى
کوږى داود (سه لامیان لى بیټ) بوى دروست
کردون و نه وه له دواى نه وه هه واله که گه یشتوه به
ئیمه [۲۴].

کوټایى